GUSTAVE AIMARD

PROSCRISUL

PROSCRISUL

COLECȚIA
DANUBIU

8

Citiţi

numai cărţile

Editurei DANUBIU

Colecţia

Danubiu

apare regulat

odată pe lună

Colecţia Danubiu

Nr. 8

GUSTAVE AIMARD

Proscrisul

(La Belle-Rivière)

Traducere de d.
L. LĂZĂRESCU

EDITURA DANUBIU STR. Dr. ISTRATE, 10
OF. REG. COM. 1395/941.

Colecţia „DANUBIU"

publică tot ce s'a scris mai bun în domeniul romanelor polițiste și de aventuri, în volume îngrijite, cu coperta în patru culori.

AU APARUT

1. **Nu sunt criminal**
de Mansfield Scott
2. **Păianjenul cenuşiu**
de Guy d'Antim
3. **Biciul destinului**
de Otto Soyka
4. **Prizonierul din Zenda**
de Anthony Hope
5. **Domniţa Stepelor**
de Albert Bonneau
6. **Surcouf corsarul**
de Karl May
7. **Ameninţarea invizibilă**
de Charles de Richter
8. **Proscrisul**
de Gustave Aimard

IN PREGĂTIRE

9. **Comoara din insula piraţilor**
de R. L. Stevenson

PROSCRISUL

de GUSTAVE AIMARD

PARTEA I.

FORTUL DUQUESNE

I

CONTELE DE JUMONVILLE

La 27 Mai 1754, pe la orele şase seara, o trupă de treizecişipatru de oameni, comandaţi de un ofiţer pătrunse într'un luminiş dintr'o pădure americană.

Puţini sunt aceia cari ştiu că sub Ludovic XIV şi Ludovic XV, cea mai mare parte a Americii de Nord, aparţinea Franţei. Printre aceste posesiuni franceze se afla şi marele teritoriu cunoscut azi sub numele de Canada — pe vremuri se numea Noua Franţă — care mai târziu a trecut sub stăpânirea englezilor.

Luminişul acesta se afla în mijlocul nesfârşitelor păduri cari acoperă malurile fluviului Ohio, pe atunci numit *Belle Rivière* (Râu frumos) şi cari se întindeau până la graniţele statului Virginia stăpânit de englezi.

Pe vremea când începe această poveste, răz-

boiul amenința să izbucnească din nou în America între francezi și englezi.

Vina era a ultimilor, cari cu o barbarie de necrezut și cu un cinic dispreț al drepturilor ginților, căutau să-și mărească teritoriile. De multe ori începeau lupte fără o declarație prealabilă și fără să se ostenească măcar să caute un pretext cât de ușor.

Nimic nu vor spăla aceste pete după onoarea Angliei.

Trupa despre care vorbeam făcuse un drum lung și obositor printre cărările aproape neumblate ale pădurii.

Cu toate că oamenii care o compuneau erau, în cea mai mare parte, războinici indieni obișnuiți din copilărie cu toate lipsurile vieții din pustiu, iar restul era ales dintre vânătorii canadieni cei mai rezistenți la oboseală, indieni și vânători păreau la capătul puterilor.

Mai mult se târau decât mergeau, astfel că salutară cu un strigăt de bucurie intrarea lor în luminiș.

Ofițerul, un tânăr de douăzeci și cinci de ani, cu trăsături fine și distinse, purta un'forma de căpitan din regimentul de Marină Regală.

Judecând că un marș mai lung ar fi fost imposibil și că oamenii săi binemeritau odihna, dădu ordinul să se facă campamentul de noapte.

Acest ordin fu imediat executat de canadieni și de pieile-roșii

Intr'o clipă, bivuacul fu instalat, focurile de veghe fură aprinse şi fiecare, căutându-se în traistă îşi prepară masa de seară.

Căpitanul se aşezase înaintea unui foc, pe trunchiul unui arbore doborît.

Cu coatele pe genunchi, cu capul în mâini, urmărea cu privirea pierdută scânteile scăpate din foc, lăsându-se furat de visuri.

Să profităm de odihna acestor oameni, pentru a lămuri cititorului rostul lor în ţinutul acela depărtat, la treizeci de leghe distanţă de ori ce locuinţă.

Cu câteva săptămâni înainte, guvernatorul din Virginia trimisese o coloană de miliţieni ca să ocupe pământurile din Ohio, cari aparţineau francezilor.

Trebue să notăm în trecere, că acestea se petreceau în plină pace.

Această expediţie era comandată de maiorul Washington, care după câţiva ani îşi liberă patria de sub jugul englez.

Avant-garda sa, condusă de sublocotenentul Ward, intră hotărâtă pe teritoriul francez şi construi un fort pe malul fluviului Ohio. Acest fort fu atacat de francezi, cucerit şi garnizoana făcută prizonieră.

Totuş, d. de Contrecoeur, comandantul fortului Duquesne, — azi oraşul Pittsburg, unul din cele mai bogate ale Statelor-Unite, — voind să dovedească că dreptatea era de partea sa

și dorind, în acelaș timp, să evite războiul, hotărî să nu atace restul coloanei engleze.

Își trimise chiar aghiotantul, căpitan în regimentul de Marină-Regală, la comandantul englez, să-l someze să se retragă imediat, având în vedere că se afla, fără nici un drept, pe pământ francez.

Acest aghiotant se numea contele de Jumonville.

Dar cum d. de Jumonville, trebuia să treacă prin regiuni unde mișunau triburi dușmănoase Franței, după recomandația d-lui de Contrecoeur, își formă o escortă de treizeci și patru de oameni, devotați și isteți.

Contele de Jumonville ținea să-și îndeplinească misiunea fără întârziere, așa că mersese zi și noapte, fără să acorde oamenilor săi nici o clipă de odihnă, până în momentul când pătrunseră în luminiș.

Spera ca astfel să se găsească a doua zi la prânz în fața avant-gărzilor engleze.

Tânărul comandant era cufundat în gânduri, când unul din canadieni se apropie de el.

— Tu ești, Berger! Ce vrei? spuse căpitanul, zâmbindu-i.

— Trebuie să vă vorbesc, răspunse cel întrebat.

— Te ascult.

Canadianul se așeză la picioarele șefului său. Era un om înalt, cu umerii largi, bine le-

gat. Mușchii săi, groși ca frânghiile și tari ca oțelul, arătau o putere puțin obișnuită.

Capul său, puțin cam mic, cu fruntea pătrată, se odihnea pe un gât de taur.

Ochii săi negri, larg deschiși, umbriți de sprâncene groase, priveau drept în față. O pădure de păr negru și buclat, legat la spate cu o piele de șarpe, îi flutura pe umeri.

Pielea-i tăbăcită, brăzdată de cute timpurii, avea o culoare roșcată.

O barbă lungă roșcată și stufoasă îi acoperea obrazul și-i cobora până pe piept, dându-i un aspect ciudat.

Dar, cu toată aspra-i înfățișare, se vedea că răul n'avea putere asupra lui.

Totul în el respira cinstea și sinceritatea.

Era îmbrăcat într'un costum de pânză, înflorită cu șireturi albe, cu mijlocul strâns într'o centură din piele de crocodil în care avea un cuțit, o baionetă, cornul cu praf și un sac cu gloanțe. Picioarele îi erau apărate de mocasini indieni, iar în mână ținea o pușcă.

Berger cobora din primii coloniști normanzi, cari, goniți de englezi, se refugiaseră în păduri ducând o viață primitivă, în mijlocul indienilor cu cari se încrucișeră.

Li se dăduse porecla de «Bois-brulés» (Lemne arse), din cauza culorii închise a feții lor, provenită din încrucișarea celor două rase.

— Căpitane, trebue să facem o recunoaştere în împrejurimi, zise el.

— În care împrejurimi? Suntem doar în plin deşert!

— Pădurile astea nu sunt sigure pentru toată lumea, domnule conte.

— Mie-mi spui asta? S'ar zice că vrei să mă înspăimânţi!

— Departe de mine acest gând. Incerc numai să vă fac prevăzător.

— Prevăzător? Dar nu eşti tu destul de prevăzător şi pentru mine? Vezi, camarade, suntem amândoi din acelaş ţinut, amândoi normanzi. Strămoşii tăi i-au slujit pe ai mei, cu credinţă, timp de secole. Vorbeşte-mi, deci, ca unui prieten nu ca unui superior.

— Vă mulţumesc, domnule conte, zise Berger strângând mâna ce i-se întindea. E adevărat... Familia mea v'a fost întotdeauna devotată şi când la Quebec, vi-am auzit întâmplător numele, inima mi-a tresărit de bucurie şi am alergat să vă ofer serviciile mele.

«Aţi avut bunătatea să le primiţi... înţelegerea a fost încheiată şi numai moartea va putea va putea despărţi pe fiul tatălui meu de urmaşul conţilor de Jumonville.

— Recunosc adevărul vorbelor tale... şi, într'o zi, te voi întreba mai amănunţit în această privinţă. Imi vei spune tot ce mi-ai ascuns până acum: cauza emigrării tatălui tău...

— Oh! Povestea unor oameni sărmani nu vă poate interesa, zise Berger cu un aer încurcat.

— Tot ce te priveşte mă interesează, răspunse contele. De altfel, venind în America, aveam de gând să mă interesez de una dintre rudele mele şi tu îmi vei fi de folos în aceste cercetări.

— Nu vă înţeleg, zise Berger, care părea că stă pe cărbuni aprinşi.

— E vorba de unul din unchii mei, căpitan în Regimentul Carignan, care şi-a urmat compania în America, unde s'a stabilit şi dela care nu mai avem veşti, cu toate cercetările ce le-am făcut. A dispărut fără urme.

— Nu-i nimic extraordinar în asta. Făcându-se colonist, ca şi mulţi alţii, şi-a schimbat probabil numele, făcu canadianul cu o uşoară şovăire în glas.

— La ce bun ?

— Iată ce europenii nu pot pricepe... dar când după o trecere de timp, după ce au părăsit lumea veche pentru cea nouă, oraşul pentru pădure, când au înţeles că fericirea se găseşte numai în fundul pădurilor, atunci ei aruncă tot ce le poate aminti de viaţa dinainte. Îşi reîncep viaţa, îşi iau alt nume şi gata.

— Se poate, murmură căpitanul. Totuşi aş vrea să ştiu ce a devenit.

— Poate că o veţi afla într'o zi, spuse vânătorul, căznindu-se să-şi stăpânească emo-

ţiunea. Dar, mai bine să revenim la timpurile prezente...

— Ei haide! spune-mi ce vrei!

— Să-mi daţi voe să cercetez împrejurimile campamentului timp de o oră.

— Te temi, deci, de ceva?

— Da. Şeful indian care ne însoţeşte, şi chiar eu, am descoperit numeroase urme prin pădure.

— Urme de vânători sau călători, ca şi noi.

— Nu. Urme de soldaţi englezi.

— Aşa dar, crezi că soldaţii englezi sunt prin apropiere?

— Sunt sigur şi sunt de părere că am face bine să-i ocolim.

— Eşti nebun? Nu sunt trimis ca sol la colonelul Frye şi la maiorul Washington?

— Ba da.

— Deci prezenţa trupelor engleze, n'are decât să ne inspire teamă.

— Rămâne de văzut.

— Un sol este sfânt! reluă ofiţerul, enervat. Legile războiului, dreptul gintilor îl ocrotesc. Ura ta împotriva englezilor te face nedrept. Dar dacă te încăpăţinezi să crezi că sunt necesare măsuri de prudenţă, ei bine, îţi dau libertatea să faci cum crezi.

— Asta-i tot ce vă cer, zise Berger, luându-şi bun rămas dela ofiţer şi îndreptându-se către un indian, aşezat la o parte, singur, în faţa unui foc.

Acest indian, în floarea vârstei, de o statură uriaşă şi bine proporţionată, avea o figură regulată, ochii negri, strălucitori de inteligenţă şi îndrăzneală. Fizionomia sa blândă şi gânditoare, nobila lui înfăţişare îi dădeau un aspect de eleganţă, caracteristic pieilor roşii. Era îmbrăcat cu pantaloni de piele, strânşi pe picior, cu o cămaşe de pânză, mocasini şi o manta dintr'o blană de bizon alb, părul lui, împletit cu măestrie, era ridicat în mănunchiu deasupra capului. Acest indian, pe care pana de vultur înfiptă în păr îl arăta ca şef, fuma liniştit calumetul său, un soiu de pipă indiană.

Berger ajunse lângă el, fără ca indianul să întoarcă capul.

— Fratele meu alb e binevenit lângă prietenul său. Ce doreşte? Să spună! Urechile şefului sunt deschise.

— Vânătorul alb vrea să-şi salute prietenul şi să-i ureze o lungă odihnă, până la înaltarea lui.

— Unde merge *Fără-Urmă?* reluă indianul, dându-i lui Berger numele sub care era celebru printre oamenii pădurii. Şeful alb i-a dat vreo însărcinare pe care n'o pot îndeplini doi oameni împreună?

— Presupun că şeful, obosit de un drum lung prin pădure, ar dori să se odihnească lângă foc, în loc să mă însoţească pe o noapte

întunecoasă, sub un cer fără stele, zise zâmbind vânătorul.

— *Fără-Urmă* e foarte vesel, ripostă indianul. Fără-urmă glumeşte. Nu ştie el, oare, că Kona-Handé e un şef şi că oboseala n'are stăpânire asupra lui? Huronii sunt bărbaţi şi nu babe clevetitoare. Unde merge fratele meu?

— Să supraveghez împrejurimile campamentului. Vrei să vi cu mine?

— Fratele meu să pornească; şeful îl urmează.

Cei doi oameni, cu puştile în mână, după ce aruncară o privire asupra bivuacului, unde totul dormea, afară de sentinele, părăsiră luminişul, înfundându-se în hăţişurile pădurii.

CAP. II

MAIORUL WASHINGTON

Să părăsim detaşamentul contelui de Jumonville şi s'o luăm înaintea celor doi cercetaşi; să pătrundem în interiorul ruinelor unui sat huron, aflat la câteva leghe mai departe.

Cam pe la orele şapte seara, o trupă compusă din vreo trei sute soldaţi englezi, albi şi indieni, intrase în sat şi-şi stabilise cartierul pentru noapte.

Într'o colibă mai puţin ruinată, se adăpostiră doi ofiţeri englezi.

Comandantul, un tânăr de abia douăzeci şi doi de ani, nu era altul decât maiorul Was-

hington, din miliția Virginiei, acelaș care peste mai mulți ani va deveni atât de celebru, liberând America de sub dependența engleză.

Sublocotenentul Ward, aghiotantul său, om de cincizeci de ani, era tocmai contrariul șefului său. Inalt, slab, uscat, rece și brav, avea inteligența strict necesară ca să poată executa ordinele primite.

Făcut prizonier de francezi, cu ocazia atacului fortului construit de el, își dăduse cuvântul că nu va fugi din fortul Duquesne, unde fusese internat. Dar nu se jenase să-și calce cuvântul.

Fugise, deci, de vreo opt zile și tocmai ajunsese trupele engleze.

In acest moment, povestea șefului său, vexațiunile pe cari, pretinde el, le suferise din partea francezilor.

— Și le porți pică? îl întrebă maiorul, cu un zâmbet ironic.

— Le-am jurat o ură neîmpăcată și mă voi răzbuna crunt, imediat ce se va declara războiul.

— Cum ai spus, domnule Ward? Când se va declara războiul? Dar acum suntem în timp de pace?

— N'a fost făcută nici o declarație de război.

— Ascultă, domnule Ward, vei admite că ne aflăm pe pământ francez. Că am venit

fără să fim poftiți. Că acum câtva timp am încercat să ne instalăm pe malurile râului Ohio. Că francezii te-au atacat, ți-au distrus postul și te-au luat prizonier împreună cu soldații d-tale.

— Nu pot pretinde contrariul.

— Ei bine, după mine, asta constituie un început de ostilități și cu toate că n'a fost nicio declarație, *războiul mi se pare că există*. Așa că, dă-mi voe să-ți fac cunoscută o noutate care te va bucura: cercetașii mei mă informează că un detașament francez a plecat din fortul Duquesne. Acest detașament, compus din vreo patruzeci de oameni, se îndreaptă spre noi.

— Asta e imposibil. Ce să caute un detașament atât de mic aici, unde ei știu prea bine că vor întâlni forțe cu mult superioare.

— Ei pretind, mi s'a spus, că sunt trimiși ca parlamentari la mine, pentru a mă soma să mă retrag imediat în Virginia și să părăsesc teritoriul francez.

— Obraznicii! murmură Ward.

— Dar, urmă Washington, trimiterea acestor parlamentari nu este decât un pretext. Un sol n'ar fi venit însoțit de atâta trupă. O călăuză, un interpret și un gornist ar fi fost deajuns.

— Dar, atunci, pentru ce vine?

— Asta n'am putut-o afla. In orice caz, sunt sigur că pregătesc ceva...

— Dar dacă solia lor este, totuşi, adevărată?

— Nu este. De altfel îmi asumi întreaga responsabilitate.

Ward se înclină respectuos:

— La ordinele dv., domnule comandant?

— Vom ridica bivuacul la miezul nopţii, vom pătrunde în pădure în trei coloane distanţate la o sută cincizeci de metri una de alta şi legate printr'o linie de trăgători indieni şi vom înainta astfel ca să prindem ca într'o plasă orice vietate s'ar afla în pădure.

— Am înţeles, domnule comandant.

— Acum voi încerca să dorm o oră sau două. Mă veţi trezi când va sosi timpul. Bună seara.

Tânărul ofiţer se înveli în manta şi se culcă.

Sublocotenentul Ward, rămas singur, îşi aprinse luleaua şi începu să fumeze, gândindu-se la ordinele primite.

Ward făcea parte din aceia categorie de oameni cari nu-s niciodată mulţumiţi. Nu cerea altceva decât să joace câte o festă duşmanilor săi, francezii; dar simţea că în cazul de faţă, el şi ai săi pescuiau în apă tulbure. Între două guri de fum, lăsă să scape aceste cuvinte:

— La dracu, ce nevoie am să-mi bat capul. Fie ce-o fi! Eu îmi spăl mâinile. Am un comandant, îi execut ordinile şi asta-i!

Cu aceste cuvinte, sublocotenentul se înveli

şi el în manta şi adormi cu cugetul împăcat, ca Pilat din Pont.

III

ASASINATUL

Aceasta era situaţia celor două detaşamente.

Pe deoparte sinceritate şi încredere.

De altă parte, şiretenie, trădare şi reavoinţă.

Era ora trei de dimineaţă. Cerul începea să se lumineze la răsărit. Stelele dispăreau treptat. O adiere îngheţată trecea peste vârfurile copacilor, făcându-i să scoată gemete omeneşti.

Afară de cele două sentinele, cari aveau grija focului, totul dormea în câmpul francezilor.

Deodată, o mână se puse pe umărul contelui de Jumonville.

Oricât de uşoară ar fi fost atingerea, fu deajuns ca să-l trezească.

— Te-ai înapoiat, Berger? E timpul să pornim la drum?

— A trecut timpul de pornit la drum!

— Ce vrei să spui? Ce oră este?

— E ora trei.

— Ce s'a întâmplat?

— S'a întâmplat că trebue să daţi ordinul

de înapoere, dacă nu vreţi să căderi în cea mai mişelească cursă.

— Vorbeşte mai lămurit. De unde vii?

— Am cercetat pădurea în tovărăşia lui Kona-Handé. Pădurea e plină de englezi cari înaintează pe trei coloane în scop de a ne înconjura. Ştiu că suntem aici. Informaţi că suntem puţini la număr, vor pretexta că suntem spioni şi vor proceda în consecinţă.

— E imposibil.

— Veţi vedea că nimic nu-i imposibil din partea englezilor.

D. de Jumonville şovăia. Dar şovăiala sa ţinu numai o clipă:

— Am onoarea să fiu ofiţer al Majestăţii Sale Regelui Franţei. Sunt însărcinat cu o misiune... o voi îndeplini, ori ce s'ar întâmpla. Spune-mi, deci, adio şi să ne despărtim!

— Adio! Pentru-ce? Rămân doar... Locul meu e lângă dvs. Il voi păstra, cu riscul vieţii chiar. Vreţi să muriţi? Foarte bine! Voi muri cu dvs.!

— Ei bine! Trezeşte oamenii! Vom merge înaintea englezilor.

Căpitanul de Jumonville se puse în fruntea oamenilor săi, însoţit de credinciosul său canadian. Coloana porni călăuzită de Kona-Handé, care mergea cu douăzeci de metri înainte.

Inaintau râzând şi glumind prin pădure, când, pe la orele şapte, indianul se opri brusc ascultă o clipă şi se înapoie.

— Ce s'a întâmplat? întrebă ofițerul.

— Yankee, răspunse scurt huronul.

Cuvântul Yankee este pejorativul cuvântului English pe care indienii nu-l pot pronunța.

— Englezi? Unde sunt?

— Peste tot, răspunse indianul, arătând în spre cele patru puncte cardinale.

— V'am prevenit, suntem înconjurați, adăogă Berger, cu cel mai mare calm.

Contele de Jumonville încruntă sprâncenele. Incepea să bănuiască trădarea. Totuș rămase liniștit.

— Oprirea! comandă el.

Apoi, adresându-se lui Berger, adăugă:

— Iată-i pe cei pe cari îi căutam. Scoate drapelul din toc și dă-mi-l.

Canadianul se execută.

— Să luăm măsuri ca să putem răspunde inamicului în caz de nevoe? întrebă el.

— Nu, prietene. Bravii cari mă urmează n'au nimic de face azi cu englezii, și să-i așteptăm, cu patul armelor pe pământ.

Ordinul fu executat, apoi tânărul ofițer scoase o hârtie pe care i-o dădu lui Berger. Era somațiunea pe care vânătorul trebuia s'o traducă în englezește.

— Să-l caut pe comandantul englez?

— Nu. Să-l așteptăm să vie.

— Au și venit, mormăi vânătorul. Priviți-i!

Intr'adevăr, englezii apăruseră din trei părți deodată, înconjurându-i pe francezi.

Văzându-şi duşmanii, sau cel puţin pe cei pe cari ei îi considerau astfel, cu patul puştii pe pământ, într'o atitudine liniştită, englezii se opriră, miraţi.

Contele de Jumonville profită de şovăiala lor pentru a cere să vorbească comandantului lor.

Washington înaintă cu sabia în mână, cu câţiva paşi în faţa soldaţilor săi.

Ofiţerul francez rugă pe Berger, care vorbea englezeşte să citească documentul, în timp ce el, cu sabia în teacă, desfăşură drapelul francez.

Abia începu Berger lectura somaţiei, când vocea înceată şi neaşteptată a lui Washington îl întrerupse:

— Soldaţi, pregătiţi armele!

Făcând doi paşi înainte, contele de Jumonville, ajunse în faţa comandantului englez.

— Sunt trimisul Franţei, domnule. Ce înseamnă asta?

Celălalt ridică sabia şi comandă:

— Foc!

Un uragan de fier şi foc trecu peste francezii împietriţi de mirare.

— Trădătorule! făcu contele de Jumonville, pe care un glonte îl nimeri în cap, căzând mort, înfăşurat în faldurile drapelului înroşit de sângele lui.

Alţi şapte francezi se prăbuşiră în jurul lui.

Ceilalţi se risipiră.

Englezii scăpară un puternic hurrah şi îmbătaţi de vederea sângelui vărsat, puseră baionetele la armă şi porniră la asalt asupra nenorociţilor tovarăşi ai lui Jumonville.

Dar atunci se întâmplă ceva unic în istoria acestor războaie fără milă şi fără cruţare.

Indienii aliaţi ai englezilor, indignaţi de purtarea lor mişelească, se aruncară hotărâţi între victime şi călăi, ţinându-le calea.

Chiar şi maiorul Washington interveni.

Îşi ajunsese scopul reducând la tăcere pe mesagerul contelui de Contrecoeur, comandantul fortului Duquesne? Sau resimţea mustrări de cuget pentru fapta lui incalificabilă?.

Nu se ştie, dar totuş îi dezarmă pe soldaţii săi, astfel că supravieţuitorii trupei franceze fură salvaţi.

Bineînţeles, fură opriţi ca prizonieri de război.

Nu vom stărui asupra acestui groaznic atentat. Nu se inventează astfel de fapte, mai ales când e vorba de o mare figură istorică, cum e aceea a lui Washington.

Totuş suntem obligaţi să încredinţăm pe cititorii noştri că această poveste e adevărată dela început până la sfârşit.

Doi oameni profitaseră de dezordinea cauzată de intervenţia indienilor pentru a fugi: Berger şi Kona-Handé.

După ce englezii se retraseră, ducând cu ei prizonerii şi lăsând morţii neîngropaţi,

cei doi prieteni ieşiră cu precauţiune din tufişurile unde se ascunseseră.

Berger se duse drept la corpul tânărului ofiţer, îngenunchie şi începu să se roage, în timp ce indianul, cu ajutorul cuţitului său lat, săpă o groapă în pământul umed de sânge.

După ce-şi termină rugăciunea, canadianul tăiă o bucată din părul căpitanului, îi luă dela gât un medalion ce era atârnat de un lănţişor de oţel şi toate hârtiile.

— Ce voi spune fratelui său? se gândea el, ocupându-se de toaleta mortului. Voi avea măcar curajul să-l anunţ?

In acest timp, Kona-Handé îşi terminase lucrul.

Impreună, băgară în groapă cele şapte victime, apoi înfăşurară în drapel pe tânărul ofiţer şi-l aşezară lângă ceilalţi.

— Dormiţi în pace, prieteni, veţi fi răzbunaţi! spuse Berger după ce acoperi cu pământ resturile celor opt francezi.

Indianul clătină capul în semn de încuviinţare şi amândoi părăsiră locul blestemat depărtându-se pe cărări necunoscute.

IV

UN PEISAGIU AL RAULUI-FRUMOS

Primii francezi cari au explorat America septentrională, au rămas vrăjiți de ținuturile fluviului Ohio.

Acest curs de apă, care șerpuiește prin ținuturile cele mai accidentate și mai pitorești, a fost botezat «Belle rivière» nume pe care l'a păstrat până la părăsirea Canadei de către francezi.

Format din împreunarea râurilor Manongohela și Alleghany, după un parcurs de mai multe sute de mile, în care timp primește apa unor nenumărate pârae, Ohio se varsă în Mississipi, pe care indienii îl numesc «Tatăl fluviilor».

Nenumăratele insule și insulițe, repeziciunea curentului fac ca navigația pe el să fie foarte periculoasă.

Malurile sale înalte formează un lanț neîntrerupt de movile legate între ele cu câmpii împădurite, furnicând de vânat.

In acest ținut, nu se întâlneau decât triburile nomade de indieni și vânători.

La vre-o zece mile de fortul Duquesne, în mijlocul unei păduri stufoase se ridica o colibă, construită din trunchiuri de copaci. Arbori, de mai multe ori centenari, printre cari se încurcau ierburi și lane, înconjurau

coliba cu un brâu care o apăra mai bine ca o fortăreaţă.

Această colibă avea trei ferestre, lux nemaipomenit pe vremea aceia. Acoperişul, din coceni de porumb şi pereţii, acoperiţi de iederă şi viţă sălbatică, o făceau să treacă neobservată.

In apropierea acestei încântătoare colibe, trecea un râuleţ care se vărsa în Alleghany. Pe malurile acestei ape era o pirogă uşoară din scoarţă de copac.

Două magazii cari primeau cerealele recoltate pe cele câteva hectare, unde arborii fuseseră doborâţi, un grajd, în care zburdau doi cai tineri şi un coteţ cu gâşte şi găini, completau ansamblul.

Interiorul acestei colibe era identic cu cel al locuinţelor normande.

Cu tot aspectul ei vesel, o legendă întunecată apăra pe proprietarul acestei locuinţe mai bine ca o garnizoană puternică. Această legendă se baza numai pe zvonuri, pe poveşti, nimeni n'ar fi putut cita un fapt pozitiv care s'o adevereasscă.

Cu câteva săptămâni înainte de a începe povestirea aceasta, într'o Sâmbătă pe la orele şapte de dimineaţă, un om de vreo cincizeci de ani ieşi din colibă.

Acest personagiu era îmbrăcat într'o bluză lungă până la genunchi, strânsă cu un brâu colorat în care erau vârâte un cuţit lung, numit «limbă de bou» două pistoale, un cor-

net de praf de puşcă şi un sac cu gloanţe. Pantalonii săi din piele de elan, erau vârâţi în mocasini indieni. O căciulă de blană îi complecta îmbrăcămintea.

Inalt, bine făcut, omul părea înzestrat cu o mare putere, iar ochii săi, cu toată vârsta înaintată, nu-şi pierduseră vioiciunea. Părul blond, împestriţat cu şuviţe argintii, îi scăpa de sub căciulă şi împreună cu barba-i mare, îi dădeau un aspect sălbatec. Dar cu toate astea, un observator atent, ar fi cetit pe fizionomia lui mai multă tristeţe decât sălbăticie.

Omul se pierdu în pădure, ţinând în mâini o puşcă grea.

Imediat ce zgomotul paşilor lui nu se mai auzi, o tânără fată ieşi la rândul ei din colibă, închizând cu grije uşa în urma ei şi fugi în spre malul râului.

Tânăra fată era tipul perfect al creolei. Talia ei subţire îi dădea un mers graţios, părul blond, ochii albaştri, buzele-i frumos arcuite, dinţii strălucitori, mâinile şi picioarele de o delicateţă aristocratică, totul se îmbia într'un singur cuvânt: Seducătoare.

Purta un costum simplu şi graţios ca ea însă-şi.

Ajunsă la pirogă, o deslegă, apucă vâslele şi o porni în josul apei. Luntrea uşoară cobora spre Alleghany, pe sub un acoperiş de verdeaţă care nu lăsa să pătrundă razele soarelui.

Timp de o oră, luntrea coborî astfel până când, ajunsă la un anumit punct, printr'o manevră isteață, tânăra fată o băgă într'un hățiș pe malul drept, unde se opri.

Cu o mână tremurătoare, desfăcu perdeaua de verdeață și exclamă:

— Știam eu bine că va veni!

La vreo cincizeci de pași de locul unde se oprise, râul, pe punctul de a se vărsa în Alleghany, făcea o cotitură, formând un fel de cap.

La extremitatea acestui cap, se aflau doi oameni.

Unul din ei, dormea întins pe pământ; celălalt citea, ținând o undiță în mână, fără să acorde prea mare atenție nici lecturii și nici pescuitului.

Primul era un soldat. Tânăr, bine făcut, cu figura șireată, dormea cu pumnii strânși. Era ordonanța celui de al doilea.

Acesta, un om de vreo două zeci și cinci de ani, cu trăsături aristocratice, cu ochii albaștri, cu fruntea largă, purta cu eleganță uniforma de căpitan al Marinei Regale.

O pirogă lângă cei doi oameni, arăta că și ei veniseră pe apă.

Tânăra fată nu se mai sătura privind pe elegantul pescar care nici nu bănuia interesul ce-l provocase.

Dar, deodată, tânăra fată își înăbuși un strigăt de groază: la câțiva pași de ofițer, răsărise fața hidoasă a unui indian.

Târându-se ca un şarpe, acesta se apropia de ofiţerul care, liniştit, îşi continua lectura. Când ajunse la o lungime de braţ de ofiţer, indianul se repezi cu o mână în gâtul acestuia, ridicând cuţitul pe care-l ţinea în cealaltă.

Neputând să scoată un strigăt măcar, ofiţerul se văzu pierdut, închise ochii, invocând, în gând, numele Domnului.

Dar o detunătură sfâşie tăcerea, strânsoarea care-l sufoca pe tânărul ofiţer, se desfăcu şi acesta respiră din nou. Îşi încordă puterile şi scoţând un strigăt de alarmă se ridică în picioare, cu sabia în mână.

Când soldatul se trezi, ofiţerul, încă emoţionat de cele întâmplate era la câţi-va paşi de individul care zăcea cu craniul zdrobit de un glonte.

V.

DRAGOSTEA IN PUSTIU

Ofiţerul rămăsese înereminit, privind cadavrul indianului.

Rameau d'Or (Ramura de aur), soldatul îşi frecă ochii, căznindu-se să priceapă cele întâmplate.

— Frumoasă lovitură, domnule căpitan! Ai venit să prinzi peşte şi ai pescuit un indian!

— Cum? N'ai tras tu? întrebă căpitanul, crezând că ordonanţa sa glumeşte.

— Eu? Aş vrea să fi fost eu! Dar eu dormeam... Nu l'ai ucis d-ta?

— Nu vezi că nici n'am pistoalele la mine? Le-am lăsat în barcă. Acest sălbatec m'a atacat pe la spate şi-am crezut că-mi sunase ultima clipă, când, deodată, răsună un foc şi inamicul meu s'a prăbuşit mort.

— Şi nu bănueşti cine-i prietenul necunoscut care ne-a salvat viaţa? Zic «ne-a» fiindcă după d-ta ar fi venit, cu siguranţă şi rândul meu.

— Nu ştiu. Dar ori cine ar fi prietenul care ne-a făcut acest serviciu, ar trebui să se arate. Cu siguranţă că nu va fi rău primit. Mai ales dacă prin împrejurimi s'ar găsi şi alţi indieni, n'am fi prea mulţi trei, ca să ne apărăm pielea. Dar, pe Dumnezeul meu, chiar dacă ar trebui să nu mă mişc de aici o lună încheiată tot îl voi găsi pe misteriosul meu salvator.

— Dar unde vrei să-l cauţi?

— Voi cerceta pădurea în direcţia de unde a pornit focul de puşcă. Ia armele şi urmează-mă!

Cu precauţiune, cei doi oameni se înfundară în desiş, cercetând fiecare tufă şi fiecare arbore.

In câteva clipe, spaţiul care-i despărţea de fânăra fată fu trecut şi se găsiră în faţa pirogii.

— Ia priveşte, căpitane, exclamă ordo-

nanța. Colo, în fundul bărcii... o fată... mai ține încă în mână carabina cu care a tras...

Int'adevăr, tânăra fată, după ce ascultase îndemnul inimei, salvând pe cel pe care-l iubea, se prăbușise sfârșită de puteri și acum zăcea, leșinată în fundul bărcii.

Prima grije a celor doi francezi fu să o aducă la viață.

O ridicară din barcă și o întinseră pe un strat de mușchi, la picioarele unui copac, apoi o stropiră cu apă.

După câteva clipe, tânăra fată deschise ochii.

Privirea ei întâlni pe cea a ofițerului. Era prima privire pe care o schimbau. Dar atâta fu deajuns. O flacără, un fulger și totul fu zis.

Se iubeau pentru totdeauna.

— El e... Mare Domnului! exclamă ea, cu o voce muzicală. E în viață... salvat...

— Salvat de d-ta! strigă ofițerul cu bucurie. Dumnezeu ți-a îngăduit să mi păstrezi viața, pentru ca să ți-o închin pentru totdeauna.

— Dumnezeu e bun. El mi-a îndeplinit rugăminții.

— Rugăminții? murmură el, mirat.

— Da. De multe ori m'am rugat pentru d-ta!

— Mă cunoșteai, deci? întrebă el, măgulit și mirat în acelaș timp.

— Desigur. Altfel cum aș fi fost aici? De

o lună, în fiecare zi, vii în acelaş loc să pescueşti şi să citeşti. Eu locuesc în apropiere... şi în toate zilele, veneam şi te priveam printre frunze.

— Şi eu n'am bănuit nimic!

— Oh! Mă ascundeam bine, eram atât de mulţumită să te privesc.

Era atâta nevinovăţie în această mărturisire, încât tânărul ofiţer rămase mut, fermecat, neputând să răspundă nimic.

Rameau d'Or, se depărtă, discret, lăsând pe cei doi îndrăgostiţi să-şi spună miile de nimicuri cari fac farmecul tinereţii.

— Cum te numeşti? întrebă canadiana.

— Ludovic. Dar d-ta?

— Angela. Iţi place numele meu?

— Desigur. Nici un alt nume nu ţi s'ar potrivi mai bine.

— De ce?

— Angela nu înseamnă oare, înger? spuse el, sărutându-i mâinile. Vei mai veni, oare? continuă el.

— Voi veni şi ne vom aşeza alături să stăm de vorbă. Dar nu stai departe?

— Fac parte din garnizoana fortului Duquesne, la câteva mile de aici.

— Am auzit vorbindu-se de fortul Duquesne, deşi nu-l cunosc.

— Cine ţi-a vorbit de el?

— Tatăl meu, răspunse ea, cu o uşoară sovăială în glas.

— Ce face tatăl d-tale? E colonist?

La această întrebare, atât de simplă, un nour trecu peste faţa tinerei fete.

— Dacă nu vrei să-mă superi, Ludovic, nu mă întreba nimic despre tatăl meu. Orice întrebare poate fi o primejdie pentru el. Atâta îţi pot spune: locuim singuri în fundul pădurilor. Singura grijă a tatălui meu, e să-mi satisfacă toate dorinţele. Un zâmbet de-al meu îl face fericit. In interesul tău şi al meu, făgăduieşte-mi, Ludovic, că nu vei căuta să afli refugiul nostru.

— Iţi jur, Angela!

— Mulţumesc.

— Dar dacă circumstanţe neprevăzute ne ar pune faţă în faţă, unul cu celălalt?

— Ar însemna că Dumnezeu vrea aşa şi nu-ţi voi face nici o dojană.

— Aşa dar mâine ne vedem aici.

— Mâine şi în zilele următoare... Acum trebue să ne despărţim.

— Atât de curând?

— Trebue, prietene. Am un drum lung de făcut. La revedere! Pe mâine!

— Pe mâine, scumpa mea!

Piroga se depărtă, iar tânărul ofiţer rămase pe mal, urmărind-o cu privirea, până când dispăru, apoi se întoarse şi însoţit de ordonanţa sa, se înapoiă la fort.

Iubea cum nu mai iubise nici o dată. Tot trecutul său dispăruse. Un viitor neaşteptat, luminos, se deschidea în faţa lui.

VI

PAPAGALUL ALB

Contele Ludovic Coulon de Villiers, căpitan în Regimentul de Marină Regală, cobora din una din cele mai vechi şi mai războinice familii din Anjou, care figurase cu cinste în mai toate războaiele Franţei.

Chiar şi printre primii exploratori ai Noii-Franţe se număra un Coulon de Villiers.

Acest gentilom, împreună cu vre-o sută din vasalii săi, sedus de avantagiile şi posibilităţile acestei ţări virgine, fondă o colonie foarte prosperă, dar care se ruină repede după moartea sa.

Ceva mai de curând, adică cu vre-o treizeci de ani înaintea acestei povestiri, un membru al familiei Villiers, ofiţer în Regimentul Cariguan, se stabilise la Noul-Orleans. Dar ca şi cum o fatalitate ar fi apăsat asupra familiei, acest ofiţer dispăru fără urmă, iar toate cercetările făcute pentru a-l regăsi, fură fără folos.

Numele de Villiers era deci, cunoscut şi respectat în Canada unde trăiau numeroşi coborîtori ai vasalilor lor.

Inzestrat, ca şi strămoşii săi cu un suflet arzător şi un caracter aventuros, Ludovic de

Villiers, eroul nostru, se plictisi curând să hoinărească prin saloanele pariziene sau să aştepte un zâmbet rece din partea acelui rege libertin şi blazat care era Ludovic XV, *Mult-Iubitul*, aşa că ceru permisiunea să plece în America, unde se afla de mai mulţi ani, fratele său mai mare.

Odată autorizaţia deţinută, se stabili la Quebec, capitala provinciilor franceze de peste ocean.

Bogat, purtând un nume frumos, venind de la Curtea din Versailles, toate uşile se deschiseră în faţa tânărului gentilom care deveni răsfăţatul tuturor femeilor frumoase, cari nu-i refuzau nimic.

Dar tânărul nostru se plictisi uşor de izbânzile uşoare pe care le repurta asupra sexului slab şi, într'o bună zi, dispăru pentru mult timp.

Puţini însă cunoşteau adevăratul motiv al dispariţiei sale.

Printre femeile cari ţineau atunci sceptrul modei şi al frumuseţii, se afla una cara îşi depăşea toate rivalele.

Camelia de Maleval, văduva unui ofiţer superior, ucis într'o luptă cu englezii, lăsându-i amintirea unei lumi de miere care n'avusese încă timpul să se acrească şi o bogată moştenire, avea reputaţia unei virtuţi de nezdruncinat.

Se citau cu zecile, numele celor cari îşi pu-

seseră capăt zilelor din cauza indiferenței ei.

Era o creatură ciudată și încântătoare. Înaltă, zveltă bine proporționată: cu părul negru, ochii albaștri, fața albă era imposibil ca cineva s'o vadă și să nu fie sedus de grația ei.

Contele de Villiers o întâlni, într'o bună zi.

Deși prevenit de primejdia ce-l pândea, el se hotărî să sfârșească cu toate aventurile lui ușoare.

Fu prezentat doamnei de Maleval, care-l trată cu aceiaș indiferență.

Se încăpățână și atunci ea îi închise poarta în nas.

Contele de Villiers jură că va intra, chiar pe fereastră dacă va trebui.

Întâmplarea îl servi.

D-na de Maleval avea un papagal alb, numit *Bianco*, pe care-l adusese din Europa și la care ținea ca la ochii din cap.

Vecinul său, un bogat plantator, avea o maimuță, foarte rea, care nu ținea decât la stăpâna ei și mușca pe ori cine se apropia de ea.

Într'o zi, *Nick*, maimuța, rupându-și lanțul, se cățără pe zidul despărțitor, sări în parcul contesei, intră în casă și luându-l pe Bianco în labă, se refugie într'un copac, cu toate strigătele servitorilor

D-na de Maleval şi plantatorul sosiră, una disperată, celălalt râzând.

Ludovic de Villiers, care tocmai trecea, auzind văicărelile d-nei de Maleval, îi spuse înclinându-se:

— O sărutare şi îl salvez.

Tânăra femee îi întinse mâna pe care Ludovic o sărută. Apoi luând o puşcă, ochi liniştit capul maimuţei.

Plantatorul se repezi la el cu un cuţit lung în mână:

— Dacă te atingi de maimuţa mea, te ucid!

D. de Villiers ridică din umeri şi trase.

Maimuţa, lovită în cap, scăpă papagalul, care se refugiă pe umerii stăpânii sale, în timp ce gentilomul căzu la picioarele ei cu pumnalul în spate.

D-na de Maleval fu nevoită să-l adăpostească şi să-l îngrijească până la completa lui restabilire.

Vindecarea fu lungă şi, în acest timp, virtutea d-nei de Maleval care rezistase victorioasă la atâtea asedii, cedă. Iubirea se strecurase în sufletul tigresei.

Ludovic de Villiers, mândru de succesul său, se crezu fericit; dar când contesa începu să vorbească de căsătorie, se trezi din vis. Camelia îi plăcea, dar n'o iubea. Încercă să rupă legătura, dar din nefericire, d-na de Ma-

leval îl iubea din tot sufletul şi îşi făcea proiecte de viitor.

Se hotărî atunci să recurgă la o stratagemă.

Se duse la marchizul Duquesne de Menneville, guvernatorul Noii Franţe, şi fără să-i spună adevăratul motiv, îl rugă să nu-i prelungească şederea la Quebec şi să-i dea prilejul de a-şi servi Regele.

D. de Menneville era om de lume şi-l pricepu imediat. Fără să arate că a înţeles ceva, îi dădu ordin să se ducă la regimentul său, în fortul Duquesne.

Imediat ce obţinu ordinul, d. de Villiers se duse la amanta sa. Acolo jucă o scenă atât de disperată, încât d-na de Maleval fu păcălită. In loc să-şi plângă părăsirea se văzu nevoită să-l mângâe pe perfidul care râdea pe ascuns de reuşita vicleniei sale.

Ea îi jură o dragoste eternă, el îi jură credinţă, şi a doua zi, în zori, contele de Villiers părăsea Quebecul, respirând cu nesaţ aerul libertăţii recâştigate.

Astfel se făcu ca tânărul aristocrat să ajungă pe malurile fluviului Ohio, unde să aibe ocazia de a fi salvat de frumoasa Angela.

VII.

DATORIA PLĂTITĂ

In fiecare dimineață, contele de Villiers, însoțit de credincioșul său Rameau d'Or, se [illegible] spre locul întâlnirii, unde tânăra fată venea cu punctualitate.

Timpul trecea repede, în convorbiri plăcute, în proiecte de viitor, în jurăminte de iubire.

Apoi tinerii se despărțeau pentru a se întâlni a doua zi.

Intr'o zi, însă, Angela nu veni. Căpitanul o aștepta în zadar toată ziua.

Ludovic era neliniștit:

— Dacă n'a venit, înseamnă că i s'a întâmplat ceva! exclamă el. Și eu care nu știu unde locuește!

La asfințitul soarelui, se resemnă să se înapoieze. Se culcase în piroga condusă de [illegible] se lăsă în prada gândurilor, când, deodată, auzi un zgomot ciudat. Soldatul opri piroga și ascultă și el.

Se auzeau strigăte furioase, amestecate cu rugăminți, cu râsete și fluierături.

Deodată se auzi un strigăt sfâșietor. De Villiers păli. Căci recunoscuse vocea Angelei.

Fără nicio vorbă, ce doi oameni apucară armele și se repeziră în direcția de unde

venea zgomotul şi, în curând, ajunseră la marginea unui luminiş, unde li se înfăţişă un spectacol groaznic.

Vreo douăzeci de indivizi, uşor de recunoscut ca plantatori canadieni, urlau şi gesticulau, ridicând săbii, securi şi puşti asupra capetelor unui bătrân şi a unei tinere fete pe cari îi înconjurasera.

Ludovic de Villiers recunoscu în tânăra fată pe Angela.

Ca scos din minţi, el se năpusti asupra oamenilor cari o înconjurau, lovind în dreapta şi în stânga, urmat de Rameau d'Or, care nu voia să-şi lase singur ofiţerul în faţa furiei acelor oameni, ale căror proiecte de răzbunare sau de justiţie, le împiedeca.

Căci era totodată un act de justiţie şi o răzbunare, ceeace făceau ei. Victima, pe care o aleseseră, nu era altcineva decât tatăl Angelei, omul misterios, acela pe care coloniştii îl numeau Proscrisul sau Vrăjitorul, necunoscându-i-se nici numele şi nici origina.

Iată ce se întâmplase:

Mai mulţi plantatori reveneau de la fortul Duquesne, unde fuseseră pentru cumpărături şi unde băuseră copios. Pe o cărare depărtată se întâlniră cu bătrânul care mergea liniştit, însoţit de fiica sa. Aceştia se dădură la o parte pentru a-i lăsa pe colonişti să treacă.

Dacă ar fi fost numai patru sau cinci, spaima pe care o împrăştia bătrânul i-ar fi făcut să treacă mai departe, dar numărul lor mare, le dădu curaj. Încurajându-se unii pe alţii începură să-l batjocorească, apoi cum bătrânul făcu un pas, apucă de gât pe unul din derbedei şi cu o forţă neobişnuită îl asvârli la zece paşi. Această probă de putere îi impresionă pe canadieni, cari dădură îndărăt. Dar cel lovit, nebun de furie, se năpusti asupra bătrânului, cu cuţitul în mână, urlând:

— Moarte vrăjitorului! Moarte Proscrisului! Mişeilor, nu vă e ruşine să daţi înapoi în faţa unui singur om?

Atunci canadienii se năpustiră asupra lor. Urmă o luptă groaznică. Doi colonişti căzuţă imediat: unul cu capul sfărâmat, celălalt cu un glonte în inimă. Timp de câteva minute, fu o învălmăşeală de nedescris. Teribilul bătrân, cu o forţă supraomenească, făcea faţă atacurilor şi aruncase cât colo un canadian care se agăţase de el. Dar ce putea face unul împotriva a douăzeci?

Covârşit de număr, bătrânul fu doborît, prins şi dus în mijlocul luminişului unde fu legat de un copac, în aşteptarea osândei.

Căci coloniştii erau convinşi că acest om făcea vrăji pentru a distruge recoltele lor şi ca să le aducă nenorociri. Aşa că după o scurtă consfătuire, hotărâră să-l împuşte, iar corpul să-l spânzure de copac.

Angela, nebună de disperare, se agăţase de trupul tatălui ei, decisă să moară odată cu el.

Astfel stăteau lucrurile când de Villiers, îşi croi drum printre ei, şi cu sabia scoasă se aşeză în faţa celor două victime, apărându-le cu trupul lui.

In timp ce coloniştii surprinşi de această apariţie, se dădeau înapoi, Rameau d'Or tăie funiile cari îl ţineau pe bătrân.

Zărindu-l pe căpitan, Angela îşi recăpătă vocea şi-i căzu în genunchi, strigând printre suspine:

— Salvează-l, Ludovic! Salvează-mi tatăl!

— Nu te teme, Angela! Răspund de tot! zise contele cu o voce hotărîtă.

— Se cunosc! murmură bătrânul, care-şi păstrase luciditatea.

In acest timp, ofiţerul, se îndreptă spre plantatorii înspăimântaţi, cari dădeau înapoi în faţa ochilor săi arzători.

— Mişeilor! Banditilor! strigă el; sunteţi fiare sălbatice pentru a vă năpusti astfel asupra unui bătrân şi a unui copil! Pe Dumnezeul meu! Nu ştiu ce mă împiedică să fac justiţie pe loc şi să vă pedepsesc pentru cruzimea voastră! Jos armele! ordonă el apoi.

Plantatorii plecară capetele şi lăsară armele să le cadă pe jos. Vederea uniformei franceze îi înspăimântase.

— Rameau d'Or, ordonă căpitanul, ticăloşii aceştia vor fi conduşi la fortul Duquesne. Dă ordin să pornească într'acolo.

— Am înţeles, căpitane! răspunse Rameau d'Or, făcând o mişcare ca pentru a executa ordinul primit, cu acelaş calm ca şi când ar fi avut la spate întreaga armată franceză.

Canadienii schimbau priviri dezolate. Sărmanii cunoşteau justiţia expeditivă a guvernatorului. Crezându-se pierduţi, începură să tremure.

Dar Proscrisul interveni. Oprindu-l, cu un gest pe Rameau d'Or, se îndreptă spre d. de Villiers. Bătrânul se înclină în faţa tânărului şi-i spuse:

— Domnule, mi-aţi salvat viaţa. Fiţi binecuvântat, nu pentru că mi-aţi păstrat-o, şi aşa am trăit prea mult, dar pentru că m'aţi redat acestei copile pe care moartea mea ar fi ucis-o. Pentru asta voi fi veşnic obligatul dv. Dar vă rog, acordaţi-mi o favoare...

— Nu vă pot refuza nimic.

— Oamenii aceştia nu ştiau ce fac: erau rătăciţi. Iată-i că s'au pocăit. Iertaţi-i cum îi iert şi eu.

— Dar, domnule, ceace-mi cereţi... făcu căpitanul, având aerul că nu vrea să cedeze.

— Iartă-i, Ludovic, iartă-i! se rugă şi Angela.

Văzând că tocmai acei pe cari voiseră să-i ucidă, interveniseră în favoarea lor, cana-

dienii izbucniră în lacrimi și căzură în genunchi, în fața lor.

Contele rămase tăcut o clipă, apoi zise:

— Fie domnule, la rugămintea dv., consimt să-i liberez pe acești oameni. Dar să știe că d-voastră sunteți acela care le dați viața. Dacă vreodată vor uita acest lucru, îmi încredințez cu să le aduc aminte într'un fel care n'o să le placă.

Coloniștii, fericiți de a fi scăpat atât de ieftin, nu așteptară să li se spună de două ori și o luară la sănătoasa.

— Mulțumesc, domnule, spuse Proscrisul înlănțând mâna căpitanului, sunt mulți ani de când n'am mai strâns o mână atât de curagioasă și de leală.

— Să mergem, tată, șopti Angela, încetișor.

— Dar sunteți prea slăbit pentru ca să puteți merge singur, zise căpitanul, după o ușoară șovăire.

Proscrisul surâse, trist. Cunoștea motivul pentru care tânărul ofițer dorea să-l conducă. Dar, având aerul că nu pricepe, zise:

— E adevărat, locuința mea se află departe și voi fi fericit să vă primesc.

Angela roșise ca o fragă, iar iubitul ei nu-și putu ascunde bucuria.

Rameau d'Or începu să fluiere un marș și mica trupă se depărtă prin pădure.

VIII.

COLIBA PROSCRISULUI.

Cu bucuria în suflet, eroul nostru se înapoiă la cantonament, după ce condusese până în pragul colibei lor pe Proscris și pe fiica lui.

Dar, o veste rea îl aștepta acolo.

Sosise curierul din Quebec și printre scrisorile aduse, era una adresată căpitanului de Villiers. Această scrisoare era din partea baronului de Grigny, căpitan în regimentul de Guyenne, prietenul său din copilărie. Îi scria că d-na de Maleval descoperise stratagema întrebuințată de el pentru a se despărți și furioasă de a se vedea părăsită de omul căruia îi sacrificase onoarea, jurase să se răzbune sângeros de această insultă. Baronul îl sfătuia să fie prudent căci de mai multe ori avusese ocazia să se convingă de caracterul infernal al acestei femei. Adăugă, terminând scrisoarea, că în curând va sosi și el la fortul Duquesne, fiind însărcinat cu o misiune.

Ludovic respiră mai liber, după citirea acestor rânduri. De ce se putea teme din partea unei femei? Ura fostei lui amante îl deslega de orice obligație. Și apoi, până să se înapoieze el la Quebec, ura ei avea timp să se potolească de o sută de ori.

Judecând astfel, contele de Villiers dovedea că nu cunoştea femeile. Dragostea orbeşte, iar contele o iubea cu pasiune pe fiica Proscrisului.

Fără să-şi calce jurământul pe care-l făcuse tinerei canadiene, mulţumită unei întâmplări neaşteptate, îşi realizase cea mai scumpă dorinţă.

O văzuse la ea acasă, sub ochii tatălui ei şi cu consimţământul acestuia.

Intr'adevăr, în urma providenţialei lor întâlniri, bătrânul şi fiica sa îl conduseseră pe ofiţer, până la locuinţa lor. Acolo după ce-şi luă rămas bun, d. de Villiers fu oprit de bătrân care privindu-l stăruitor, spuse:

— Te rog să-mi acorzi o ultimă favoare, domnule.

— Sunt la ordinele d-tale, domnule.

— Nu pleca fără să-mi spui numele omului căruia îi datorez viaţa.

— Mă numesc Ludovic Coulon de Villiers.

Proscrisul tresări:

— Contele de Villiers! murmură el.

Ludovic fu surprins de faptul că acest om îi cunoştea titlul, pe care nu şi-l spusese. Dar bătrânul reluă:

— Domnule conte, asta-i modesta mea locuinţă. Dacă faima care mi-a fost făcută de nişte colonişti proşti şi nedrepţi, nu te înspăimântă, dacă prietenia, recunoştinţa unui om care n'a comis nici o răutate, nu-ţi pare

de dispreţuit, vino cât mai des în casa mea. Fiica mea şi cu mine vom fi fericiţi să te primim.

Tânărul se înclină în semn de mulţumire şi plecă repede, nemaiputând să-şi stăpânească bucuria.

A doua zi şi în zilele următoare, ofiţerul se grăbi să viziteze coliba singuratică, unde era primit din toată inima.

Rameau d'Or, care văzuse că tinerii doreau să fie cât mai mult timp singuri, nu-l însoţea decât foarte rar.

Într'o zi, d. de Villiers sosi la colibă, mai devreme ca de obicei. În pădure vânase un cocoş sălbatec. Proscrisul, care-şi curăţa puşca, zise:

— Iată ce mă va scuti de alergătura după dejunul nostru de azi. Angelo, repede, d. conte ia masa cu noi. Ce mai e nou la Fort? Se adresă el contelui.

— Nimic important.

— N'ai primit nici o veste?

— Nici una.

— Ciudat, zise vânătorul, cu o insistenţă care miră pe ofiţer.

— Pentru ce e ciudat?

— Pentru... nimic.

— Soväi să-mi răspunzi?

Bătrânul păru încurcat. Venirea Angelei schimbă convorbirea. Proscrisul îşi luă puşca şi se îndreptă spre uşe.

— Nu iei masa cu noi? îl întrebă ofițerul.

— Nu, domnule conte, e imposibil.

Ludovic voi să stăruie, dar o privire a Angelei îl opri.

In clipa când era să păşească pragul, bătrânul se opri:

— Domnule conte, n'ai primit de mult veşti dela fratele dumitale?

— Nu, dar de ce mă întrebi?

— E multă vreme de când nu l'ai văzut? continuă bătrânul fără să răspundă la întrebarea căpitanului.

— Nu l'am văzut pe contele de Jumonville de la debarcarea mea în America; când am plecat din Quebec, socoteam să-l găsesc la Fortul Duquesne, dar sosind aici, mi s'a spus că el plecase însărcinat cu o misiune, chiar în dimineaţa acea.

— O misiune pe lângă englezi?

— Da. Sărmanul frate, cât trebue să fi regretat că nu şi-a putut amâna plecarea cu câteva ore, pentru a mă îmbrăţişa înainte de a porni la drum.

— Şi de-atunci?

— Îl aştept cu nerăbdare.

— In pădurile noastre, e mai bine să ai de-a face cu Pieile-Roşii sau cu fiarele sălbatice, decât cu englezii, zise Proscrisul cu amărăciune.

— Ce vrei să spui?

— Curaj, domnule de Villiers, curaj! răspunse el, cu o voce înăbuşită.

Intorcând spatele tânărul, viu emoționat de vorbele sale el se depărtă repede.

IX

VESTITORII

Cei doi tineri rămaseră nemișcați.

Plecarea bruscă a Proscrisului, vorbele lui de încurajare, atât de triste, îi umpluseră de mirare.

Ludovic de Villiers simțea apropierea unei nenorociri; o dureroasă presimțire îi strângea inima.

O clipă se gândi să se repeadă după tatăl Angelei, să-i ceară deslușiri, dar prezența tinerei fete îl opri.

— Angela, tu nu știi nimic, nu-i așa?

— Nimic ce te-ar putea întrista. De ce să te neliniștești? Tatăl meu n'a afirmat nimic pozitiv.

— Poate n'a vrut să fie mai lămurit asupra nenorocirii pe care m'a făcut s'o presimt.

— Ce nenorocire? Îți vei revedea în curând fratele, dragul meu.

— Să dea Dumnezeu! Dar cuvintele spuse de tatăl tău îmi sună în urechi ca un clopot de îngropăciune.

— Îl iubeai mult pe fratele tău?

— Ca pe mine însu-mi, răspunse el. Contele de Jumonville, era atât de frumos, de

brav, de leal! Era mai mult ca un frate, mai mult ca un prieten pentru mine.

Fără să-şi dea seama, Ludovic vorbea despre fratele său, la trecut.

Angela observă şi voi să-i schimbe cursul gândurilor.

— Ludovic! spuse ea, cu vocea cea mai dulce. Asta înseamnă dragoste?

— Da, draga mea. Dragoste, fie frăţească, fie pasionată este compusă din bucurii şi dureri, din plăceri şi necazuri, din speranţă şi disperare.

— Înseamnă deci, că te iubesc, dacă resimt, dacă împărtăşesc necazurile tale?

— Mă iubeşti, Angelo? strigă tânărul cu pasiune.

— Da. Şi mi-aş da sufletul pentru a-ţi aduce puţină speranţă.

— Angela, spuse el. De astăzi suntem logodiţi. Imediat ce tatăl tău se va înapoia, îi voi cere mâna ta.

Tânăra fată dădu un ţipăt de bucurie şi cu faţa plină de lacrimi se repezi într'o cameră alăturată.

Căpitanul voi s'o urmeze, dar fu oprit de o bătaie în uşe.

— Intră, zise el.

Uşa se deschise şi doi oameni intrară.

Unul era un vânător canadian, al doilea un indian.

Vestmintele lor, sfâşiate, murdărite cu noroi, uzate, arătau că făcuseră un drum lung.

— Fiţi bineveniţi în această colibă, le spuse căpitanul. Dacă sunteţi flămânzi şi obosiţi, iată masa; şedeţi şi ospătaţi-vă.

Vânătorul canadian se înclină în semn de mulţumire şi zise:

— Suntem obosiţi, dar ora odihnei n'a sunat încă pentru noi. Oricât de mare ne-ar fi foamea şi setea, am făcut jurământ să nu ne odihnim, să nu bem, să nu mâncăm, înainte de a ne fi îndeplinit sarcina.

— Faceţi cum vi-i voia, sunteţi oaspeţii acestei locuinţe. N'am dreptul să vă contrazic; dacă vreţi să păstraţi tăcerea, eu nu vă voi întreba.

— Din contră, întrebaţi, domnule şi noi vă vom răspunde, căci pe dvs. vă căutăm.

— Pe mine?

— Am cinstea să vorbesc cu domnul conte Ludovic Coulon de Villiers?

— Eu sunt, într'adevăr, contele de Villiers.

— Iar eu sunt Pierre-Jean-Baptiste Berger, replică canadianul. Iar însoţitorul meu este Kona-Handé, şeful Lupilor-Huroni. Ambii îl însoţeam pe d. de Jumonville.

— Fratele meu! strigă tânărul. Insfârşit, voi avea veşti dela fratele meu! Fiţi bine veniţi, domnilor, vă ascult.

— Veştile pe cari le purtăm nu vi le vom spune aici,

— Dar unde?

— Veniţi, domnule căpitan şi veţi şti.

— Unde mă duceţi?

— La fratele dvs.

— Bine, vă voi urma. Imi amintesc că am auzit vorbindu-se de d-ta ca de un prieten devotat al fratelui meu.

— Devotat până la moarte.

— Mă sperii. Nu cumva fratele meu e rănit?

— In câteva clipe, veţi şti adevărul.

Tocmai atunci uşa camerii se deschise şi o voce dulce îi şopti:

— Du-te cu oamenii aceştia, iubitul meu.

— Mă vei aştepta?

— Da şi în aşteptare, mă voi ruga pentru tine.

— Domnişoară, zise canadianul, după ce te vei ruga pentru cei vii, nu uita să te rogi şi pentru cei morţi.

X

CEI DOI FRAŢI

Cei trei oameni se pierdură în desişul pădurii. In curând ajunseră în micul port unde era ancorată piroga.

— Iată drumul nostru, zise vânătorul arătând râul.

— Acesta sau altul, puţin mă interesează, numai să ajungem cât mai curând.

— Vom ajunge oricând la timp.

— Eşti sigur că fratele meu mă va aştepta ?

— Ne va aştepta.

Căpitanul se sui în pirogă, urmat de cei doi oameni, cari apucară vâslele şi uşoara luntre începu să coloare cu repeziciune, curentul.

După o oră de mers, se opriră, iar Kona-Handé ascunse piroga în scorbura unui copac. După un timp de mers prin pădure, ajunseră într'un luminiş, unde se opriră.

— Am ajuns, răspunse Berger, descoperindu-se.

— Dar, spuse ofiţerul, nu văd pe nimeni în jurul nostru.

— Pentru că priveşti pe pământ, în loc să priveşti dedesubt, răspunse Berger, cu o dureroasă ironie.

— Dumnezeule ! strigă contele clătinându-se, fratele meu!...

— A fost ucis în acest loc.

Ofiţerul îşi îngropă capul în palme, plângând cu suspine.

Câteva minute trecură.

Cei doi vânători stăteau trişti şi tăcuţi lângă acest bărbat puternic şi brav, pe care durerea îl doborîse.

După ce se rugă îndelung pe mormântul fratelui său, Berger îi povesti cele întâmplate.

— Iţi mulţumesc, spuse tânărul, când vânătorul îşi termină povestirea. Numele celor doi

asasini: Ward şi Washington, sunt săpate în inima mea...

— Căpitane, zise Berger, eram devotat fratelui dv. Dispuneţi de mine.

— Mulţumesc, prietene. Ştiu cât de mult te iubea fratele meu, voiu încerca să-l înlocuesc.

Căpitanul îşi petrecu noaptea pe mormântul fratelui său, rugându-se, străjuit de cei doi tovarăşi.

La răsăritul soarelui, Ludovic se ridică.

Faţa îi era palidă, dar calmă. Se apropie încet de tovarăşii săi şi le spuse:

— Am luptat cu durerea şi am învins-o. La revedere, frate drag. Plec, dar te voiu răzbuna !

CAP. XI

LA FORTUL DUQUESNE

Căpitanul de Villiers şi canadianul Berger îşi luară rămas bun de la şeful indian şi intrară în fort.

Sentinela, fu recunoscută imediat de către Ludovic, ca fiind omul de încredere al prietenului său, baronul de Grigny.

— Risque-Tout (Riscă totul), îi spuse el grenadierului, căpitanul de Grigny a sosit?

— Da, domnule conte, azi dimineaţă, şi cum nu eraţi în fort s'a instalat în apartamentul dv.

Despărţindu-se cu un gest prietenesc, de sentinelă, contele, însoţit de canadian, se prezintă comandantului fortului, colonelul de Contrecoeur.

Acesta îl primi părinteşte:

— Bine ai venit, dezertorule. Incepeam să fiu îngrijorat de lipsa ta. Şezi aici, lângă mine. Avem de vorbit lucruri importante. Dar pe cine mai aduci în urma ta? zise el, arătându-i pe Berger.

— Este d. Berger, un vânător canadian, prietenul sărmanului meu frate şi care l'a văzut murind.

— Ah! Ai aflat? zise colonelul, întristat.

— Da, domnule, mulţumită acestui om, care m'a condus la mormântul lui. Aceasta este cauza lungii mele absenţe.

D. de Contrecoeur îi strânse mâna, emoţionat.

— Il vom răzbuna, prietene, zise el.

— Mulţumesc, răspunse ofiţerul, dar să revenim la acest brav vânător. Imi este devotat cum îi era şi sărmanului meu frate. A! fost suficient să-i spun că voi avea nevoe de el şi iată-l.

— Mi se pare că ai spus că-l chiamă Berger. Nu-i, oare acel faimos vânător, spaima englezilor şi indienilor cari le sunt prieteni, supranumit de către indieni...

— *Sans-Piste* (Fără urmă), îl întrerupse, surâzând, vânătorul.

— Fii binevenit, viteazule, îi spuse colonelul, privindu-l cu admiraţie. Am auzit multe vorbindu-se despre d-ta. E un mare noroc că d. de Villiers te-a adus cu el tocmai acum când avem atâta nevoe de d-ta.

— Sunt la ordinele dvs., domnule colonel.

— Şi-acum să trecem la lucruri serioase. Cred că ai aflat că prietenul d-tale, d. de Grigny, a sosit cu compania lui, pe neaşteptate, aducând un mesagiu foarte important din partea d-lui de Menneville. Din acest mesagiu reiese că vecinii noştri, englezii, se mişcă tot mai mult, că fac mari preparative, într'un cuvânt, ne vor da de lucru. Pe scurt: Se prepară să ne asedieze. Speră să ne prindă pe neaşteptate. Dar vom lua şi noi măsurile noastre. Una din măsurile cari ne privesc pe noi şi pentru a cărei realizare am nevoe de d-ta e următoarea: Guvernatorul a aflat că Compania engleză a Hudsonului, a trimis acum o lună un important convoi de muniţiuni şi aprovizionare. Nu se ştie care este punctu de destinaţie al acestui transport, dar nici nu ne interesează. Guvernatorul mi-a ordonat să punem mâna pe acest convoi. Expediţiunea este foarte grea şi trebue încredinţată nu numai unor oameni de un curaj şi o credinţă în afară de orice bănuială, dar cari trebue să cunoască ţinutul ca pe propriul lor buzunar. Trebue să intrăm pe teritoriul englez pe o distanţă de şaptezeci sau optzeci de leghe.

Guvernatorul crede că pe lângă pierderea materială, englezii vor suferi în orgoliul lor național. Dar sunt foarte puține șanse de reușită.

— Chiar de-ar fi una singură, tot vom încerca o.

— Știu bine, dragul meu. Dar ceeace mă încurcă e faptul că trebue să organizez această expediție în cel mai mare secret. Suntem înconjurați de spioni.

—Dar dece să pregătim în fort, expediția? Deoarece ați binevoit să-mi încredințați mie conducerea expediției, căci presupun că pentru asta m'ați chemat, lăsați-mă să aranjez cu Berger, toate amănutele. Vă dau cuvântul meu că englezii nu vor avea nici cea mai mică bănuială de surpriza ce le-o pregătesc.

— Foarte bine, dragul meu Villiers, îți dau mână liberă. Din această clipă organizația expediției te privește.

— Mulțumesc, domnule colonel, și vă asigur că într'o lună voi reuși sau voi fi mort.

— Sau vom fi morți amândoi, rectifică Berger, cu liniștea-i obișnuită.

— Morți toți trei, domnilor, dacă nu vă e cu supărare, răsună pe neașteptate o voce veselă.

Colonelul, de Villiers și canadianul se întoarseră, uimiți

In prag stătea un ofițer în uniforma regimentului de Guyenne.

Era baronul de Grigny.

XII

PLAN DE LUPTA.

Cei doi tineri, uitând pentru moment orice convenienţă, se repeziră unul în braţele celuilalt, sub privirile părinteşti ale colonelului, care se făcu că nu bagă de seamă această lipsă de disciplină.

— Domnule colonel, zise căpitanul de Grigny, am cerut să mi se dea un post în garnizoana Fortului Duquesne, pentru a fi împreună cu bunul meu prieten de Villiers. Cred că nu-mi veţi refuza favoarea de a-l însoţi în expediţia ce o pregăteşte.

— Cu o singură condiţie, căpitane: să nu vă lăsaţi uciși nici unul. Soldaţi ca voi sunt rari.

Cei doi ofiţeri mulţumiră colonelului şi se retraseră. Insoţiţi de Berger, se îndreptară spre una din eşirile fortului.

— Pereţii au urechi, zise Ludovic, şi pentru ceea ce avem de vorbit e mai bine să fim în câmpie.

— Foarte bine, murmură Berger. 'Asta-i într'adevăr, prudenta.

După vreo douăzeci de minute, cei trei

se găsiră în plină câmpie în vârful unei movile.

Să lăsăm pe cei trei prieteni să ia o masă frugală şi în acest timp să spunem câteva cuvinte despre baronul de Grigny.

Coborâtor al uneia din cele mai vechi familii normande, frumos, bogat, se bucura de o mare trecere la curte şi ar fi putut aspira la cele mai mari demnităţi.

Totuş, spre surprinderea tuturor prietenilor săi, la douăzeci şi cinci de ani îşi dădu demisia din toate funcţiile ce le avea şi îşi cumpără un brevet de căpitan în regimentul de Guyenne, apoi părăsi Parisul şi se îmbarcă pentru Noua Franţă. Pretextă pentru ciudata lui purtare, prietenia frăţească ce-l lega de Villiers şi dorinţa de a cunoaşte misterioasele ţinuturi de peste mare. Dar prietenii săi primiră cu scepticism această motivare. Mulţumită numelui şi averii sale, ar fi putut duce la Quebec sau Montreal o existenţă de plăceri. Dar cu toate astea, se consacră numai datoriilor sale militare, cerând întotdeauna cele mai primejdioase misiuni. Această purtare, la un om care n'avea nevoie să mai câştige altă glorie şi nici avere, îi aduse stima tuturor.

După ce terminară frugala lor masă, d. de Villiers rupse tăcerea:

— Aşa dar, fiindcă suntem hotărâţi să pornim, ţie îţi revine să vorbeşti primul, zise

el adresându-se canadianului. Ţie, care eşti un vechiu cercetător de păduri, îţi revine sarcina să ne instrueşti pe noi, cari suntem doi francezi ignoranţi. Spune-ne cum trebue să procedăm pentrŭ a putea duce la bun sfârşit misiunea noastră. Să presupunem că d. de Contrecoeur ţi-ar fi încredinţat această sarcină. Cum ai fi procedat?

— După cum ştiţi, aici nu avem ca în Franţa şosele şi drumuri umblate. Drumul nostru duce prin hăţişuri, prin mijlocul fiarelor şi al indienilor sălbatici. Dacă am porni ca soldaţi ai regimentului de Guyenne sau Marina Regală, mărşăluind cu tobe şi trâmbiţe, n'am merge prea mult fără să ne lăsăm coamele în mâinile indienilor, cari ne-ar scalpa înainte de a putea schiţa un pas de apărare. Deci nu vom face o expediţie militară. Nu mai suntem soldaţi, ci vânători. Vom lăsa deci, soldaţii la Fort Duquesne, unde pot fi de folos şi vom lua cu noi vânători din ţinut, obişnuiţi să hoinărească prin pădure, cunoscând vicleniile indienilor şi prin urmare cei mai indicaţi pentru a forma trupa noastră.

— Foarte bine, tocmai sunt în acest moment, la Fort Duquesne o mulţime de vânători cari ne-ar putea fi de folos.

— Canadienii cari sunt în fort nu ne pot conveni. Suntem înconjuraţi de spioni. Inainte de a fi înrolat zece oameni, englezii vor

prinde de veste şi totul va fi compromis.

— Ce-i de făcut atunci?

— Nimic mai simplu. Eu am să vă părăsesc. D-voastră vă veţi înapoia la fort şi veţi avea grije să spuneţi, în auzul tuturor, că graniţele fiind liniştite, d. de Contrecoeur v'a dat voie să mergeţi la vânătoare. Astă seară vă veţi lăsa uniformele şi veţi îmbrăca costumul vânătorilor, luaţi armele şi câte un om de încredere, apoi spuneţi rămas bun lui Contrecoeur şi veţi pleca.

— Foarte bine. Şi apoi?

— Apoi, vă voi aştepta cu piroga mea în golful Marmousets şi vă voi duce la planaţia mea, unde veţi vâna câteva zile. In acest timp, eu, căruia nimeni nu-i dă vreo atenţie, voi strânge o trupă de vânători, oameni pe care ne putem bizui, voi aranja câţiva cercetaşi indieni. Huroni sau Algonquini şi când totul va fi gata, vă voi întâlni întâmplător, veţi lua comanda, vom pleca şi apoi se va face cum va voi Dumnezeu!

— Foarte bine! ziseră într'un glas cei doi ofiţeri. Acesta-i planul cel mai bun.

— Fiindcă sunteţi de acord, voiu pleca să-mi fac preparativele. Nu uitaţi să părăsiţi fortul la apusul soarelui. Aceasta-i ora când vânătorii încep pânda. La revedere, domnilor.

— La revedere, prietene, zise Ludovic.

— Noroc bun, adăugă Armand.

— Cred că ar fi timpul să ne înapoiem, vorbi contele, după plecarea vânătorului.

— Pentru cele ce am să-ţi spun ar fi mai bine să mai rămânem puţin aici.

— Oh! Dar ce secret ai să-mi spun?

— Nu e un secret, ci un avertisment. După cum ţi-am şi scris. d-na de Maleval ţi-a jurat o ură neîmpăcată şi că o să se răzbune în mod groaznic. Când o astfel de femee face un asemenea jurământ, asemănarea între tine şi un om pierdut nu-i prea mare.

— Ei! Foc de pac şi ură de femee, sunt cam aceleaş lucruri. O să-i treacă! zise nepăsător, contele.

— Să poate să mă înşel, dar cum contesa a dispărut din Quebec şi nimeni nu ştie unde se află, mă tem că pregăteşte ceva. Fi, deci, cu băgare de seamă.

— La ce bun să ne ocupăm de ea, când plecăm într'o expediţie din care Dumnezeu ştie dacă ne vom înapoia?

— Ai dreptate. Când pornim?

— Mâine.

— Ludovic! Notează-ţi aceste cuvinte în memorie: Ura unei femei e mai de temut ca ura a zece bărbaţi.

— Ei aşi!

— Uite-te la mine... sunt dovada vie a celor ce-ţi spun... nu... nu mă întreba. Oh!

Ludovic, şi eu am trecut prin asta... dar ora mărturisirilor n'a sosit încă! Să mergem!

Şi cei doi tineri se înapoiară în fort, fără să mai schimbe un cuvânt.

XIII

CUM ARATA UN BANDIT

Era abia ora şapte de dimineaţă. După ce îşi aruncă o manta peste uniformă, contele ieşi încetişor din camera sa, ca să nu turbure somnul prietenului său.

Il chemă pe Rameau d'Or şi-i ordonă că dacă baronul de Grigny va întreba de el să-i spună că este plecat să inspecteze fortăreţele.

Contele refuzând să plece în seara precedentă, adusese un motiv pe care nu voia să-l spună prietenului său. Acest motiv era dragostea lui pentru Angela.

Ori cât de mare era prietenia sa pentru baron, cu pudoarea sufletelor îndrăgostite, păstrase pentru el taina iubirii sale.

Plecase, deci, pe ascuns ca să-şi ia rămas bun de la Angela.

Trecu, neobservat, sau crezu că trece neobservat prin uliţele satului construit la adăpostul Fortului Duquesne şi porni pe cărarea cea mai scurtă, prin pădure, la iubita lui.

Angela îl aştepta în uşe, nerăbdătoare.

— Te aşteptam, Ludovic, zise ea, îmbrăţişându-l.

— Cum ai ghicit că voi veni atât de devreme? întrebă el mirat.

— Nu am ghicit; inima mea mi-a spus!

— Aş vrea să vorbesc cu tatăl tău. Nu este acasă?

— Nu. A plecat din zorii zilei. Nu vrei să mănânci ceva?

— Ba da. Drumul mi-a făcut o straşnică poftă de mâncare.

Tânăra fată puse repede masa: în câteva minute, un dejun compus din fructe şi brânzeturi era în faţa lor.

Dar cu toată pofta cu care se lăudase contele nu putu mânca mai nimic.

— Sunt trist, răspunse el la observaţia Angelei. Speram ca vederea ta să-mi dea curaj...

— Dar ce ai, dragul meu? Mă neliniştesti! Vorbeşte-mi!

— Angela, nu te ai gândit nici odată că într'o zi vom fi, poate, despărţiţi?

— Suntem amenin[illegible]? întrebă ea, palidă.

— Sunt soldat, Angela. Am jurat credinţă Regelui şi trebue să ascult de superiorii mei. Ori, în acest moment, comandantul Fortului Duquesne prepară o expediţie.

Ea îl privi surâzător.

— Te înşeli, Ludovic, dacă crezi că nu

ştiu. Ştiu, chiar că tu eşti comandantul acestei expediţii.

— De unde ştii? strigă el, mirat.

— De la tatăl meu, pentru care nu există secrete şi care ţi-e foarte devotat.

— Dar cum poate el să ştie?

— Nu-ţi pot spune nimic, răspunse ea, punând un deget pe buze. Secretele tatălui meu nu-mi aparţin şi nu ţi le pot spune nici ţie fără consimţământul lui.

— Ai dreptate, Angela.

— Şi când trebue să pleci?

— Astă seară, la apusul soarelui.

Tânăra fată se căzni să surâdă:

— Mă speriaşi, Ludovic. Imi vorbeai de despărţire, ori participarea la această expediţie va dura puţin timp. Va fi numai o scurtă absenţă. Şi poate că ne vom revedea mai curând decât crezi.

Pronunţând aceste cuvinte, tânăra fată se ridică, scoase dintr'un sertar o amuletă din catifea roşie, atârnată de un lănţişor de aur şi i-o petrecu după gât.

— Şi acum du-te, trebue să-ţi faci preparativele. Ori cât de mare mi-e dorinţa să te am lângă mine, nici odată nu te voi face să-ţi uiti îndatoririle.

Cei doi tineri se îmbrăţişară ca doi oameni, cari poate nu se vor mai vedea niciodată, iar contele, smulgându-se dorinţei de a rămâne lângă iubita lui, fugi în păduce.

După o lungă cursă, în care trebui să facă

uz de toată voința lui, pentru a nu se întoarce la coliba Proscrisului, Ludovic se opri să răsufle la marginea pădurii.

In momentul când pornea din nou, două împușcături răsunară. Instinctiv, făcu un salt într'o parte, în clipa când o a treia îi smulse pălăria din cap.

Intr'o clipă, contele de Villiers scoase sabia și se năpusti asupra tufișului de unde porniseră împușcăturile.

Pași repezi și înjurături se auziră, dar când contele pătrunse în hățiș, nu mai găsi pe nimeni. Cu toate astea își urmă cursa.

Deodată se împiedică, era aproape să cadă și se agăță de ramurile unui copac.

Obstacolul care-l oprise, erau picioarele unui om care citea sau se făcea că citește.

La vederea contelui, filozoful, pe care zgomotul împușcăturilor nu-l opriseră din citit, închise cartea și se ridică repede.

— Hei! făcu el cu o voce care semăna cu scârțâitul unei uși neunse, hei! oricine ai fi, bărbat sau femee, înger sau drac, oprește-te!

Contele se opri, nu ca să asculte de ordinul primit, ci să examineze pe cel care-i vorbea.

Era un individ de vre-o cincizeci de ani, măsurând aproape doi metri, slab ca un cui, cu o față scheletică, ornată de o pereche de mustăți, bine unse, cari împungeau cerul. Era îmbrăcat într'un costum vechi, peticit,

murdar, care arăta, dacă nu o mare mizerie, cel puțin cel mai profund dispreț pentru bunurile acestei lumi.

In total, era un personagiu pe care nu era sănătos să-l întâlnești, singur, în pădure.

Individul salută cu o politeță exagerată.

Contele văzând cu ce fel de om avea de afface, nu se osteni să înapoeze salutul, ci-i zise fără prea multă ceremonie:

— N'ai auzit focurile de pușcă care s'au tras asupra mea?

— N'am auzit șuerând gloanțele, așa cum n'am văzut culoarea salutului d-tale, gentilomule.

Contele își muscă buzele și fu pe punctul de a pălmui pe obraznicul care-și permitea să-i vorbească pe acest ton, dar dorind să se convingă dacă caraghiosul era plătit ca să-l ucidă, se stăpâni și zise cu vocea cea mai dulce, salutându-l:

— Iartă-mă, domnule, e o neglijență pe care mă grăbesc s'o repar, după cum vedeți.

— E de ajuns, fi răspunse celălalt cu un aer pe care i l'ar fi invidiat și un Grande de Spania din vremea lui Carol Quintul.

— Nu, domnule, nu-i deajuns. Vreau să știu pentru care motiv nu te-ai deranjat văzând că se trăgea asupra unui crestin ca asupra unei fiare sălbatice.

— Aș putea să-ți răspund, zise el rânjind, că sunt mahomedan și că prin urmare nu

mă interesează existența unui câine de creștin; dar cu toate că la drept vorbind nici eu nu știu căre-i religii aparțin, îmi repungă să mint.

— Explică-te te rog.

— Gentilomule, singurul motiv pe care ți-l voi da despre abținerea mea...

— Este lașitatea d-tale? întrerupse liniștit contele.

— Nu, domnule, răspunse celălalt, tot atât de liniștit. Citeam.

— Ah! citeai? Știi, deci, să citești?

— Mulțumită frumoasei educații pe care nobilii mei părinți, — Dumnezeu să-i odihnească — mi-au dat-o din fragedа-mi copilărie.

— Și ce citeai atât de interesant?

— Principiile de filosofie ale lui Descartes.

Ludovic începea să creadă că are de-aface cu un nebun.

— Iată de ce, continuă celălalt, eram atât de absorbit, că n'am auzit nimic și a trebuit să-mi striveșți picioarele, pentru a întrerupe o lectură atât de interesantă.

— Mi se pare, domnul meu, că îmi cauți ceartă?

— Drace! Dar ce credeai? răspunse celălalt, scoțându-și sabia.

— Dar înainte de a mă ucide, glumi contele scoțându-și sabia la rândul lui, îmi veți

face plăcerea să-mi spui cine te-a trimis ca să mă asasinezi?

— Află, domnule, că don Palamede Bernardo de Bivary Carpio. nu lucrează astfel: el ucide, dar nu asasinează niciodată.

— Ai fost plătit, deci, să-mi cauți ceartă?

— De data asta, ai ghicit.

— Și, fără îndoială, suma pe care ai primit-o e rotunjioară?

— Domnul meu, aceasta-i o întrebare la care un gentilom nu poate răspunde!

— Frumos răspuns, zise contele, râzând. Dar te pot întreba cine-i persoana care îmi poartă de grijă și vrea să mă scape de mizeriile acestei lumi?

Aventurierul rânji, răsucindu-și mustața:

— Nu-i prea bine să fie omul prea frumos!

— Mulțumesc, am înțeles.

— Cred că am pălăvrăgit destul, zise aventurierul pe un ton obraznic. Am o întâlnire pe care n'aș vrea s'o pierd, dar trebue să termin mai întâi cu d-ta. In gardă!

Fără un cuvânt, contele încrucișă fierul. De la primele lovituri strălucitul hidalgo își dădu seama că n'are în fața lui un adversar de disprețuit.

Contele era un scrimeur desăvârșit și ducla râzând. Inainte de a-și putea da seama de ce i se întâmplă, spaniolul se văzu străpuns dintr'o parte în alta, ca un pui în frigare.

Linistit, contele își șterse spada, pe care

o vârî în teacă, apoi întoarse spatele rănitului, care spumega de furie şi plecă.

Don Palameda Bernardo de Bivary Carpio rămase nemişcat.

Leşinase.

XIV.

PLECAREA.

Baronul de Grigny îşi aştepta nerăbdător prietenul şi văzându-l îi ieşi înainte.

— Pe toţi dracii! zise el strângându-i mâna, ce obiceiu e ăsta să pleci fără să spui nimănui?

— Dormeai atât de bine încât n'am vrut să te trezesc.

— Rău ai făcut. Eu nu sunt aici decât de o zi şi nu cunosc împrejurimile şi aş fi fost mulţumit să admir puţin peisajul înconjurător. Eşti un egoist, conte.

— Mărturisesc. De altfel era să plătesc scump acest egoism.

Şi contele îi povesti întâmplările din pădure şi-i descrise pe teribilul don Palamade.

— Ştiu cine-i acest bandit. Un escroc, jucător de cărţi, beţivan şi spadasin, pe care l'am întâlnit de câteva ori la Quebec, iar în timpul din urmă l'am văzut ieşind dintr'o anumită casă.

— Ce casă?

— A contesei de Maleval.

Ultimile îndoeli ale contelui se risipiră. Era sigur acum că d-na de Maleval îl urmărea cu ura ei.

Se întoarse brusc şi se îndreptă spre ieşirea fortului.

— Unde te duci? strigă baronul alergând după el.

— Să-l găsesc pe acest caraghios şi dacă nu-i mort, să-l fac să mărturisească.

— Ideia e bună, dar nu trebue să te grăbeşti. Să mergem să ne schimbăm, să ne facem bagajele, fiindcă e de prisos să ne mai înapoem la fort.

— Foarte bine. In timp ce eu îmi voi lua rămas bun dela d. de Contrecouer, în numele ambilor, tu vei da dispoziţii oamenilor noştri, unde să ne găsească.

Ultimele măsuri luate, cei doi prieteni desbrăcară uniformele, îmbrăcând un costum asemănător cu cel al vânătorilor canadieni şi plecară, luându-şi armele.

In curând, ajunseră la locul unde contele era să-şi lase viaţa.

— Să mergem încet şi la cel mai mic zgomot suspect, tragem.

Era ora cea mai călduroasă a zilei, pădurea era liniştită şi chiar păsările îşi încetară cântecul, dormind cu capul sub aripă.

Dar în zadar, cei doi prieteni, cutreerară luminişul în lung şi în lat.

Urmele luptei, petele de sânge erau foarte vizibile.

Don Palamade Bernardo de Bivary Carpio dispăruse însă.

Cei doi prieteni se îndreptară atunci spre golful Marmousets, unde-i aşteptau canadianul, cei doi soldaţi şi Kona-Handé.

XV

LA CASTELUL MALEVAL

Cititorii noştri ne vor permite să ne întoarcem cu câtva timp înapoi, pentru a le prezenta un nou şi important personagiu.

In locul unde râul Montmorency se varsă în fluviul Saint-Laurent, se ridica la epoca aceea un castel puternic, ridicat de răposatul conte de Maleval.

Acest castel fusese ales ca loc de retragere de către contesa de Maleval, din cauza apropierii lui de Quebec, unde se putea duce ori de câte ori dorea.

In seara aceea, contesa de Maleval era aşezată pe o canapea, într'o cameră luxos mobilată în stil rococo, ascultând şueratul vântului.

Cu capul sprijinit în palme, ea avea o expresie de tristeţe.

O tânără servitoare apăru:

— A venit, doamnă, zise ea.

— Singur?

— Nu tocmai. A venit singur, dar în faţa porţii s'a întâlnit cu o altă persoană şi această persoană a intrat împreună cu el. Jean a vrut s'o gonească pe această persoană dar necunoscutul a obiectat că atunci când d-na contesă îi va afla numele va fi bucuroasă să-l primească.

— Şi cum se numeşte acest necunoscut?

— Nu ştiu, dar şi-a scris numele pe această hârtie, răspunse camerista, întinzându-i un plic.

Contesa avu un strigăt de bucurie citind numele necunoscutului şi spuse cameristei:

— Julia, pofteşte-l aici.

— Şi cu omul pe care d-na contesă îl aşteptă ce vom face?

— Să aştepte!

Camerista introduse apoi personagiul aşteptat: O pălărie cu boruri largi îi acoperea faţa şi o manta largă îl scundea în întregime.

Imediat ce camerista plecă, necunoscutul îşi scoase pălăria, dezvăluind astfel faţa unei încântătoare femei blonde, de vreo două zeci şi doi de ani.

Cele două femei se îmbrăţişară îndelung, fără să scoată o vorbă. Apoi când bucuria revederii se mai potoli, contesa îşi dădu seama că prietena ei trebue să fie flămândă şi obosită şi se îndreptă spre sonerie.

Vizitatoarea o opri cu un gest.

— O clipă, îi spuse ea. Oamenii tăi nu știu că necunoscutul pe care l'au introdus este marchiza Léona de Bois-Tracy și eu vreau să-mi păstrez secretul.

— Fi liniștită, oamenii mei îmi sunt devotați, iar Julia, care ne va servi este fiica doicii mele, zise contesa, sunând.

— Spune-mi acum ce te aduce în pustietatea asta, reluă contesa. Dar de când ești la Quebec?

— De azi la prânz. Cum am debarcat, mi-am lăsat bagajele într'un han și m'am interesat de locuința ta. Apoi mi-am luat o călăuză și am venit.

— Și ce ai făcut cu călăuza ta? Cine este?

— E un individ înalt, zdrențăros, care-și dă aere de gentilom, dar trebue să fie un groaznic bandit. Era la han și cum voia să vie aici, i-am propus să mă ia cu el. Dar cred că m'a recunoscut cu toată deghizarea mea, căci a făcut anumite glume...

— Nu-i nimic, cunosc pe acest om. E un sărman nenorocit care a făcut toate meseriile, afară de aceea de om cinstit. E în serviciul meu și-i ordonasem să vie aici astă seară. N'are importanță dacă te cunoaște sau nu. Pentru câțiva gologani, își va ține gura.

— Iulia, spuse Contesa cameristei sale, care tocmai intrase și rămăsese mirată vă-

zând cine era necunoscutul pe care-l introdusese, Iulia, te-am crescut lângă mine, am avut întotdeauna grije de tine; cred că-mi eşti devotată.

— Oh! doamnă, vă îndoiţi?

— Nu draga mea. Tocmai de aceea, îţi voi da o dovadă de încredere. Prezenţa doamnei nu trebue să fie cunoscută de nimeni din casă. Pentru toată lumea, persoana care a sosit azi este Léon de Rostaing, nepotul meu. Ne-am înţeles?

— Fiţi fără teamă doamnă. Nici moartă nu voi vorbi.

— Şi acum serveşte-ne masa aici.

— Da, doamnă, dar... mai este cineva care aşteaptă ordinele doamnei.

— Uitasem... spune-i că nu-l pot primi astăseară, dă-i să bea şi să mănânce şi dă-i o cameră. Îl voi chema mâine dimineaţă. Vei pune în camera mea încă un pat pentru doamna.

XVI

POVESTIREA LEONEI

După ce luară o masă suculentă, în care timp vorbise de lucruri indiferente, contesa dădu ordin să se ridice resturile mesei şi să nu mai fie deranjată.

Apoi cele două prietene se instalase în

câte un fotoliu în faţa căminului, iar contesa spuse:

— Acum că suntem singure, draga mea Léona sunt gata să te ascult.

— Scumpa mea Camelia, spovedania mea va fi lungă şi tristă. Trebue să-ţi povestesc întreaga-mi viaţă, astfel ca să poţi pricepe bine motivele pentru care am părăsit Franţa pentru a veni aici; nu mă îndoiesc de prietenia ta, dar nu sunt sigură de răbdarea ta.

— Cum poţi vorbi astfel, Léona, tu prietena mea din copilărie pe care o iubesc ca pe-o soră? răspunse contesa cu un ton de reproş. Vorbeşte, te ascult.

Şi frumoasa Léona începu trista poveste a vieţii sale.

Tatăl ei, ducele de Beauregard era unul din cei mai bogaţi şi mai puternici nobili din Poiton. La moartea lui Ludovic XIV, el se retrase pe moşia sa, încercând să-şi pună în ordine restul averii sale, zguduită puternic de luxul pe care curtea din Versailles îl silise să-l ducă. Ducele aducea cu el o tânără femee, fiica contelui de Commercy, cu care se căsătorise cu un an înainte. Ducesa era însărcinată. După o lună, născu un băiat care fu botezat Philippe-Gaston şi care-l umplu de bucurie pe tatăl său.

Ducele se socotea un om fericit, cu o soţie tânără şi frumoasă, a cărei zestre îl scoase

din încurcătură, cu un copil sănătos şi bucurându-se de mare trecere la curte.

După trecerea unui an, ducesa născu o fată şi muri în cincisprezece zile, în urma unei imprudenţe.

Ducele, care-şi adora soţia, nu voi să-şi mai vadă fiica, pe care o consideră vinovată de moartea soţiei sale.

Din ordinul său, Léona fu dată în grija unei familii de ţărani, cari se purtară cu ea cu toată dragostea. Copila crescu liberă, în sânul naturii, fără să sufere de nici una din bolile copilăriei.

Când împlini opt ani, un preot, abatele Colmans, o învăţă să scrie şi să citească. După câteva luni, un nou profesor îi fu trimis: era o femee în etate, blândă şi inteligentă, care o învăţă să coase, să brodeze, să deseneze.

Mulţumită ajutoarelor date de duce, ţăranii se transformaseră pe nesimţite infirmieri înstăriţi, iar copii lor profitau de lecţile pe cari le lua Léona.

Dar cu toate că ducele veghea ca nimic să nu-i lipsească nici o dată nu consimţise să-şi vadă copila.

Totul merse astfel până când copila împlini treisprezece ani. Era înaltă, bine făcută înfloritoare. Luase obiceiul să meargă cu surorile ei de lapte să supravegheze turmele şi câmpiile.

Intr'o zi, cam pe la ora trei după amiază, pe când se înapoia acasă, fu oprită de un cavaler de vre-o nouăsprezece ani, îmbrăcat într'un costum de vânătoare şi călărind un superb armăsar.

— Fetiţo, îi spuse el, eşti din ţinutul ăsta, nu-i aşa?

— Da, domnule, îi răspunse ea, plecând ochii.

— Dumnezeule! strigă cavalerul, ce fată frumoasă! Dacă toate vasalele îţi seamănă, atunci prietenul meu, marchizul de Beauregard e un om fericit.

— Ce doreşti, domnule, spuse Léona, care şi dădu seama că înşelat de hainele ei, cavalerul o luă drept o ţărancă.

— Sunt străin în ţinutul acesta şi sunt invitat de marchizul de Beauregard la o vânătoare. Am făcut imprudenţa să nu fiu destul de atent la lămuririle marchizului astfel că am pierdut drumul şi dacă nu-mi vii în ajutor, nu voi arăta drumul.

— Te-aş urma şi în iad, frumoasa mea.

— Nu vă voi duce atât de departe.

Léona îl conduse până în faţa fermei, unde oprindu-se, dădu tânărutui lămuririle pentru drum.

— Mulţumesc, copila mea, răspunse acesta. Nu vrei să-mi spui numele tău?

— La ce bun. D-ta eşti un strălucit gentilom dela curte. La ce ţi-ar folosi numele meu?

— Ei bine poate mi-l vei spune după ce îl vei afla pe al meu. Sunt baronul Armand de Grigny, spuse el salutând.

— Prieten cu marchizul de Beauregard?

— Prieten intim.

— Ei bine, domnule baron, când îl vei vedea pe prietenul d-tale, spune-i că ai fost ajutat în nenorocire de către sora lui, Leonora de Beauregard.

Şi profitând de uimirea baronului, intră în casă închizând uşa.

Cinsprezece zile trecură dela întâlnirea cu baronul de Grigny, când o căleaşcă aurită, trasă de patru cai, se opri la uşa fermii şi ducele de Beauregard coborî.

Zărindu-l, Leonora izbucni în suspine şi sărutând mâinile bătrânului, îi căzu în genunchi, strigând:

— Tată- Tată!

— Fiica mea! spuse el cu blândeţe. Cum seamănă cu mama ei! Mă vezi acum pentru prima dată. Cine ţi-a spus cine sunt?

— Inima mi-a spus, răspunse tânăra fată.

— Fiica mea, reluă bătrânul înăbuşindu-şi un suspin, motive pe cari le vei cunoaşte mai târziu m'au silit să te îndepărtez din preajma mea. Aceste motive nu mai există astăzi, aşa că am venit eu însu-mi să te iau pentru a-ţi reda rangul la care ai dreptul. Vei pleca acum într'o mânăstire unde ţi se va completa educaţia, prea mult neglijată.

— Imediat, tată?

— Nu, copila mea, ai timp două ore să-ţi iei rămas bun de la toată lumea care te-a iubit.

Ascultând de nevoia poruncitoare care o îndemna să-şi vadă pentru ultima oară locurile copilăriei, Leonora o porni pe câmpie, când la o cotitură se văzu faţă în faţă cu baronul de Grigny, care o salută respector, cerând iertare pentru grosolănia lui, iertare care-i fu imediat acordată.

Dar mare fu durerea baronului, aflând că tânăra marchiză pleca la mânăstire. Jurând că oriunde o vor duce el va şti s'o găsească şi va veni s'o vadă, fugi din calea ei.

Armand îşi ţinu cuvântul sub pretextul că vine să-şi vadă una din surori, anume Hermine care era în aceiaş mânăstire cu Léona şi cu Camelia, reuşi să aibe acces la vorbitorul mânăstirei.

Totul părea să se desfăşoare în favoarea celor doi îndrăgostiţi. Numele şi averea baronului de Grigny, îl îndreptăţeau să creadă că va fi agreat ca ginere de ducele de Beauregard.

Léona împlinise şapiesprezece ani, când fatăl ei o scoase din mânăstire şi dădu un bal, la care fu invitată toată nobilimea, pentru a sărbători intrarea ei în lume.

Baronul de Grigny era şi el invitat.

Dansând cu Léona el îi spuse că va trebui să se grăbească să-i ceară mâna, întrucât

circulă svonul că tatăl ei vrea s'o căsătorească cu marchizul de Bois-Tracy.

— Cum crezi că tatăl meu va consimți vreo dată la căsătoria mea cu acest parvenit, fiul unui om îmbogățit în speculații necinstite? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

— Scumpa mea Léona, îi răspunse Armand, tatăl tău e ruinat, a făcut mari datorii la jocul de cărți și singurul lui creditor e marchizul care a răscumpărat în ascuns toate creanțele sale.

In clipa aceia, ducele se apropie de ea însoțit de un bărbat de vreo cincizeci de ani și i se adresă:

— Scumpul meu copil, du-mi voe să-ți prezint pe cel mai bun prieten al meu, marchizul de Bois-Tracy.

La aceste cuvinte, cari îi confirmau temerile, tânăra fată leșină.

Când își reveni, balul se terminase, iar ea era întinsă în camera ei.

A doua zi avu o violentă explicație cu tatăl ei, care fu neînduplecat în voința lui de a o căsători cu marchizul.

In urma acestei certe, Léona zăcu mult timp bolnavă, iar căsătoria împiedicată de această boală fu numai amânată.

Două zile mai rămăseseră până la ceremonie, când într'o seară primi un bilet prin care Armand îi fixa o întâlnire în parcul castelului.

Armand, când o văzu îi căzu la picioare,

rugând-o să fugă cu el, dar ea refuză să-şi părăsească părintele.

Toate stăruintele lui fiind zadarnice. Atunci renunţă zicând:

Dar o voce ironică îi răspunse:

— Da, domnişoara de Beauregard e liberă, dar d-ta nu eşti! Şi ducele urmat de fiul său şi de numeroşi valeţi cu torţe, apărură.

— O cursă? întrebă Armand cu dispreţ. Şi cui să-i mulţumesc de această trădare?

— Tu eşti un trădător şi un laş, baroane de Grigny, urlă fratele Léonei.

Armand surâse, scoase sabia, o rupse şi asvârli bucăţile la picioarele ducelui.

— Dacă-i o cursă, să fie şi un asasinat, eu nu mă voi apăra uciderţi-mă! In ceeace te priveşte pe d-ta, marchize, ne vom vedea mâine.

Şi Armand cu fruntea sus, cu ochiul în flăcuri, aruncând Léonei o privire de dispreţ, părăsi parcul, fără ca nimeni să îndrăznească să-l oprească.

A doua zi, avu loc în capela castelului căsătoria Léonei cu marchizul de Bois-Tracy. In timp ce se oficia slujba, Armand îl ucide în duel pe Philippe de Beauregard.

O lună mai târziu, de durere, ducele închidea la rândul său ochii, astfel că sacrificul Leonei fu de prisos.

Deşi cunoştea vechea ei dragoste, d. de

Bois-Tracy, se arăta foarte mărinimos față de soția sa. Nici un capriciu nu i se părea scump pentru a-l satisface.

De câte ori se întâlnea Léona cu Armand, acesta îi arunca o privire disprețuitoare și-i întorcea spatele.

Apoi d. de Bois-Tracy muri.

Léona, trimise lui Armand un bilet conținând doau două cuvinte: «Sunt liberă».

Răspunsul lui Armand nu se lăsă așteptat:

«Te disprețuiesc prea mult pentru ca să te iau de nevastă; amintirea dragostei ce ai ucis, mă împiedică ca să te fac metresa mea. Voi ști să pun un obstacol de netrecut între noi, pentru a ne scăpa de această urmărire care ne apasă».

Armand se ținu de cuvânt. In opt zile, lichidă tot ce-l lega de Franța și se îmbarcase pentru Canada.

— Și pe acest om îl mai iubești? exclamă contesa, după ce Leona își termină povestirea.

— Nu. Și deaceea am venit la tine, pentru ca să mă ajuți să-l găsesc pe acest om și să mă răsbun.

— Foarte bine. Totul se înlănțuie. Răzbunarea ta se potrivește cu a mea. Grigny și Villiers; Camelia și Léona: ne vom răzbuna împreună.

Când se despărțiră, d-na de Maleval avea pe față expresia orgoliului rănit și a mâhnei; doar pe buzele Leonei se desena un

zâmbet enigmatic, care putea da loc la alte interpretări.

A doua zi cele două prietene avură o lungă consfătuire cu don Palamede.

Acesta încălecă şi porni la drum.

Intr'unul din capitolele precedente am povestit cum a încercat don Palamede să justifice încrederea celor două prietene şi ce sfârşit avu.

PARTEA A DOUA.

ȘARPELE DE SATIN.

I.

Intâlnirea din pustiu.

Contele de Villiers și baronul de Grigny, urmați de credincioșii lor Rameau d'or și Risgue-Tout, plecaseră din golful Marmonsets într'o pirogă condusă de Berger și Kona-Handé.

Noaptea era întunecoasă.

Mergeau de aproape patru ore, fără să-și vadă nici vârful nasului, într'o tăcere desăvârșită.

D. de Villiers hotărî să rupă tăcerea și se adresă canadianului:

— Dragul meu Berger, nu te temi că ne vom rătăci pe întunericimea asta? Parcă am fi într'un cuptoroțius.

— Cred că o maimuță și-ar călca pe coadă, într'o astfel de noapte, spuse râzând baronul. Va trebui să ne oprim.

— De ce? întrebă liniştit Berger. Credeţi oare că e prima dată când Kana Haude şi cu mine, călătorim pe un astfel de timp? Dacă nu prea vedem, avem însă avantajul că nu suntem văzuţi.

— Şi va trebui să mai mergem mult astfel?

—Nu. La răsăritul soarelui vom fi ajuns la destinaţie.

— Dar, ia spune, n'ar fi mai bine să ne oprim să ne odihnim şi apoi să continuăm drumul pe lumină? zise Ludovic.

— Şi eu sunt de aceiaş părere, adăugă baronul.

— In orice altă împrejurare, v'aş face pe voie, dar acum e imposibil.

— De ce? întrebară într'un glas cei doi prieteni.

— Sst! făcu vânătorul, vorbiţi mai încet!

— Dar cine ar putea să ne audă în acest deşert?

— Domnule, pieile roşii au un proverb: în deşert copacii au ochi şi frunzele, urechi.

— Drace! Te temi de vre-o cursă?

—Nu tocmai. Dar cum trecem prin teritoriul de vânătoare al unor triburi care nu sunt prietene ale Franţei, trebue să fim prevăzători.

In acest moment, un zgomot aproape imperceptibil se auzi în apropierea bărcii.

Berger şi indianul ascultară, încordaţi.

După câteva minute, zgomotul se repetă însă într'o altă direcţie.

Vânătorul se aplecă atunci către Kona-Handé şi schimbară câteva cuvinte, vorbindu-şi la ureche.

Deodată, un strigăt înăbuşit se auzi.

Imediat după aceea, apa se învolbură, piroga se aplecă într'o parte şi un om se urcă înăuntru.

Era Kona-Handé. Intr'o mână ţinea cuţitul în cealaltă arăta cu un aer de triumf un scalp însângerat.

— Pentru Dumnezeu, spuneţi-mi ce s'a întâmplat! strigă contele.

— Mai nimic. Ceeace prevedeam. Englezii, cari au tot interesul să ştie ce se petrece cu noi, au stabilit un cordon de cercetaşi dealungul frontierii. Cu toate precauţiunile noastre, unul din ei ne-a observat şi a vrut să ne vadă mai de aproape şi a intrat în apă. Din nefericire pentru el, noi veghiam, astfel că atunci când s'a apropiat fără să bănuiască nimic s'a găsit nas în nas cu Kona Handé care l'a ucis şi la scalpat, după obiceiul pieilor roşii.

— Dar dacă strigătul acestuia a fost auzit de tovarăşii lui?

— Nu-i nici un pericol, căci indienii Delaware au biceiul să meargă siguri când e vorba de aşa ceva. Alţi duşmani albi sau roşii, nu cred să mai întâlnim, deoarece am trecut frontiera.

In acest moment, ca o desminţire, un sgo-

mot puternic se auzi în apropierea bărcii.

— Ce-i asta? strigă contele.

— Încă un duşman, zise vânătorul.

— Mărturiseşti, deci, că te-ai înşelat?

— Deloc, răspunse Berger, râzând; acest duşman e binevenit. Vei vedea ce o să se întâmple.

— Pe întunericul acesta n'o să vedem nimic.

— Puţină răbdare, domnule conte. Şi fiţi gata să trageţi când vă voi spune.

Tot vorbind, vânătorul scotocise în tolba sa şi scoase o bucată de lemn gros cât pumnul, dintr'un fel de iască pe care indienii o numesc **ocota** şi o înfipse în partea din faţă a bărcii. Apoi stropind-o cu rachiu, îi dădu foc cu scăpărătoarea.

O flacără vie lumină întinderea apei şi cei din barcă văzură un enorm urs cenuşiu care înnota spre ei.

— Un urs cenuşiu? se miră baronul. Se spune că carnea lui este foarte gustoasă.

— Ascultaţi-mă, zise Berger: în cinci minute ursul va fi aici. Când va ajunge destul de aproape, îi voi despica capul cu securea.

— Bine, dar dacă nu va muri pe loc?

— Atunci veţi trage cu toţii, fără să vă ocupaţi de mine.

— Dar băgaţi de seamă să ţintuiţi în ochi, căci plumbi s'au lurti de ţeasta lui.

Cei patru francezi încărcară armele; in-

dianul vâslea atât de liniştit, ca şi cum nimic extraordinar nu s'ar fi întâmplat.

Ursul ajunsese aproape de barcă. I se vedea capul enorm cu ochii lucind ca doi cărbuni aprinşi iar botul său cu dinţi formidabili se deschidea din când în când, scăpând mormăituri groaznice.

Una din labele ursului se sprijini de marginea pirogii care se aplecă primejdios într'o parte.

Securea se prăvăli fulgerător.

Ursul scăpă un muget furios şi piroga se îndreptă.

— Descărcaţi-vă armele, zise Berger liniştit, i-am despicat capul până la urechi.

Kona-Handé alunecă din nou în apă, se apropie de fiara care se sbătea şi-i petrecu un lanţ peste labele dinapoi şi remorcându-l astfel înnotă până la ţărm, unde îl urmă şi piroga.

Traseră, cu multă osteneală, ursul pe mal, îl jupuiră de piele, apoi îi tăiară cele patru pulpe renumite pentru gustul lor, îi scoaseră câteva kilograme de fiburi şi toată grăsimea iar restul hoitului îl părăsiră.

— Acum că avem dejunul asigurat să pornim mai departe.

Stinseră torţa, devenită nefolositoare şi o porniră din nou la drum, în josul apei.

II.

CALATORIE DE NOAPTE.

Pe la orele trei de dimineaţă, călătorii acostaseră pe o îngustă limbă de pământ.

Piroga fu descărcată şi conţinutul ei împachetat în mici baloturi uşor transportabile.

Berger şi Kona-Handé ascunseră piroga în scorbura unui enorm copac.

Cei doi soldaţi aprinseră focul şi fripseră una din pulpele de urs şi după ce mâncară cu toţii porniră la drum, înfundându-se în pădure.

După ce merseră o bună bucată, se auzi strigătul unei păsări. Contele ridică capul căutând să vadă pasărea.

— Nu te speria, îi spuse, zâmbind, Berger. E strigătul unui erete de apă. E unul din prietenii noştri.

Şi ducând mâna la gură scoase şi el acelaş strigăt.

In aceiaşi clipă, o trupă de vreo cincizeci de oameni se arătă pe cărare, în faţa lor.

— Sunt prieteni, zise Berger. Indieni şi vânători cari ne ies în întâmpinare. Ei ne-au prevenit prin strigătul care l'ai auzit.

La un semn al lui Berger, ceata se despărţi în două: deoparte albii şi de cealaltă indienii.

Kona-Handé se aşeză în fruntea indienilor

şi adresă contelui de Villiers salutul de bun venit.

— Iată-te, însfârşit printre noi, spuse el întrebuinţând formula obişnuită. Iată şi pe fii mei, Huronii locurilor. Ei iubesc pe marele Tată alb. La cererea mea am venit la tine; poti dispune de ei pentru slujba Marelui Tată alb. Sunt cei mai buni războinici ai tribului meu; braţul lor e tare, inima lor viteză, limba lor nu cunoaşte minciuna şi ochii lor văd tot atât de bine ziua ca şi noaptea.

— Iţi mulţumesc, răspunse contele, că ţi-ai adus aici fiii; cu sprijinul tău şi sfatul lor, sper să executăm bine ordinele Marelui nostru Tată alb; El îi iubeşte pe fiii săi indieni şi le vrea binele.

Indienii mulţumiră pentru aceste cuvinte, pe cari Berger le traduse, făcând de trei ori, să isbucnească teribilul lor strigăt de război.

Contele se întoarse atunci spre canadieni:

— Camarazi, le spuse el între noi nu este nevoe de interpret. Suntem compatrioţi, adică fraţi. N'are importanţă dacă suntem născuţi de o parte sau de cealaltă a oceanului. Suntem fiii aceleiaş Mame, a nobilei naţiuni franceze ale cărei tradiţii voi le reprezentaţi atât de bine în America. Mă bizui pe voi pentru a lupta contra duşmanului nostru comun, aşa cum şi voi trebue să vă bizuiţi pe mine pentru

a vă conduce peste tot unde va cere onoarea Franţei!

— Trăiască Franţa! Trăiască Regele! Moarte Englezilor! strigară canadienii.

Cele două cete, cari nu mai formau acum decât una, se puseră în mişcare.

Villiers şi canadianul rămaseră la urmă discutând ultimele măsuri.

— Am trimis un cercetaş să-i caute pe englezi; a plecat de ieri şi cred că nu va lipsi mult. Va trebui să-l aşteptăm înainte de a lua o hotărîre.

— Ai făcut foarte bine prietene. Dar ce vom face până la venirea lui pentru a nu da loc la bănueli?

— Ceeace hotărîsem de la început: vom vâna. De altfel nici un spion n'ar îndrăzni să se strecoare între noi. Cum ne cunoaştem toţi, unul pe altul, ar fi imediat descoperit şi executat.

III

MULTE FAPTE IN TIMP SCURT

Să ne înapoiem acum la căpitanul don Palamede Bermudo de Bioar y Carpio, pe care contele de Villiers şi baronul de Grigny nu-l mai găsiseră în pădure.

Don Palamede, slăbit de pierderea de sânge, leşinase.

Zăcea astfel de câtva timp, când trei călăreți apărură.

Primii doi cavaleri, păreau să aparțină nobilimei, judecând după îmbrăcămintea și înfățișarea lor. Cel de al treilea părea să fie servitorul de încredere al primilor.

La intrarea în luminiș, zăriră corpul lui don Palamede.

— André, ia vezi dacă nenorocitul acesta mai trăiește, zise cel mai tânăr din cavaleri.

— Da, doamnă marchiză, răspunse servitorul, descălecând.

— Ți-am mai spus să nu-mi tot zici «doamnă marchiză». La ce-mi folosește deghizarea, dacă tot mereu îmi spui doamnă?

Servitorul, fără să răspundă un cuvânt la mustrarea stăpânei sale se apropie de nenorocit și scoase o exclamație de surpriză recunoscându-l.

— Suntem abia la începutul campaniei și am pierdut unul din oamenii noștri, zise, ironic, cel de al doilea cavaler, recunoscându-l pe don Palamede. Coborîtorul Cidului e găurit dintr'o parte într'alta. Recunosc și ghicesc mâna care i-a făcut această rană, adăugând cu amărăciune. Iană-ne răzbunarea amânată!

— Cu atât mai bine!

— Cum așa? Ai renunțat la răzbunare?

— Deloc. Dar sunt de părere că marchiza de Bois-Tracy și contesa de Maleval nu se pot mulțumi cu o răzbunare atât de ieftin. Să

asasineze pe omul care a trădat, nu este suficient... Putem găsi altceva mai bun.

In timpul conversației celor doi cavaleri, cari și-au trădat adevărata identitate, André, fratele de lapte al marchizei, încercase să-i dea ajutoare, rănitului, care însă nu voia să dea semne de viață.

— A pierdut mult sânge, zise André, din care cauză a leșinat. Dar nici un organ esențial nu este atins. Ce facem cu el?

— Suntem în plină pustietate, zise contesa cu un aer nevinovat.

— Departe de orice ajutor, adaugă marchiza.

— Și râul curge la doi pași, adânc și repede, zise André. Porunciți-mi și eu execut!

— Morții nu vorbesc! zise, rece, contesa.

— Foarte bine! Conchise André, și aplecându-se, luă în brațe corpul nefericitului urmaș al conchistadorilor, punându-l de a curmezișul pe cal.

In clipa aceea, tufișul se despică violent, și un om apăru la vreo zece pași de ei, ținând o pușcă în mână.

La vederea sa. cele două femei făcură o mișcare de teamă iar André se așeză în fața lor pentru a le apăra.

Necunoscutul se opri, sprijinindu-se în pușcă și zise :

— Mi se pare că am sosit tocmai la vreme!

— Ce dorești? întrebă André.

— Dacă nu mă înşel, cred că se poate câştiga ceva gologani aici. Vreau partea mea.

— Ce vrea ţărănoiul ăsta? întrebă, mânioasă, marchiza. Şi mai întâi, cine este?

— Cine sunt? Ar fi cam lung de explicat şi nici nu v'ar interesa. E deajuns, deocamdată, să ştiţi că sunt un om fără teamă, fără scrupule, fără slăbiciune, capabil de multe lucruri, şi bune şi rele.

— Intr'un cuvânt, întrerupse marchiza, un om capabil de orice, pentru bani.

— Exact. Cum am auzit toată convorbirea dv., aş putea să vă fac multe servicii, dacă ne vom înţelege. Cunosc toate drumurile pe aici. La şase sute de paşi, cu o puşcă, nimeresc ochiul unui jaquar, sunt credincios şi discret, numai că serviciile mele costă cam scump.

Cele două femei schimbară câteva cuvinte, pe şoptite.

— Poţi să îngrijeşti de acest om rănit şi să-l vindeci? întrebă marchiza.

— Tineţi într'adevăr să se vindece?

— De ce mă întrebi?

— Fiindcă adineauri păreai să gândeşti altfel.

— Mi-am schimbat părerea.

— Atunci se va vindeca şi eu voi tăcea.

— Foarte bine! Ia punga asta.

Necunoscutul luă din mâna marchizei o

pungă grea pe care o vârî în brâu cu o expresie de plăcere.

— Care-i numele d-tale?

— N'am nume, sau dacă am nu-l ştie nimeni, afară de mine. Dar cei ce mă cunosc îmi spun Proscrisul.

— Şi cum te pot vedea? Unde locueşti.

— Locuesc în pădure, dar nu pot şi nici nu vreau să vă arăt locuinţa mea. Spuneţi-mi când vreţi să mă vedeţi şi în ce loc, şi eu voi fi acolo.

— Bine. Să fi aici mâine la prânz.

Cei trei călăreţi părăsiră apoi luminişul, lăsându-i singuri pe rănit şi pe salvatorul lui.

— Sărmanul! Câteva clipe dacă întârziam, era pierdut. E un om, şi în alte vremuri mi-a făcut un serviciu. Nu-l pot lăsa să moară ca un câine!

Băgând două degete în gură, fluieră într'un anumit fel şi un cal înşeuat sosi în galop după câteva clipe.

Urcă cu băgare de seamă rănitul pe şea şi încălecând o porni la pas.

Trecând pe lângă fluviu. cu o mişcare dispreţuitoare asvârli în mijlocul apei, punga cu aur, care i se părea că îl arde.

IV.

«REPTILA»

Proscrisul merse prin pădure, în prada gândurilor, privindu-şi, din când în când, protejatul cu un zâmbet de milă şi de ironie.

— Săracul! Cine i-a dat o astfel de lovitură? Dacă aş reuşi să-l salvez! Îl voi salva, trebue să-l salvez, căci ne va sluji fără să ştie!

După vreo oră de mers, pădurea părea că se îndeseşte. copacii şi lianele fiind atât de încâlcite încât nu se putea trece.

Locul acesta, pe unde nici animalele sălbatice nu puteau trece, era străjuit de un imens copac exotic, un magney, de vre o treizeci de metri înălţime.

Proscrisul, ajuns la câţiva paşi de copac, scoase strigătul cunoscut al ereţelui de baltă şi în acciaş clipă, o voce răguşită, părând că ese din adâncurile pământului, întrebă.

— D-ta eşti, stăpâne? Vii cam târziu.

— Am fost, ocupat.

— Văd. Şi ai culeş ceva pe drum, după cât se pare.

— Un nenorocit, pe jumătate mort şi pe care l'am împiedicat să moară de tot. Hai, bătrânule, eşi din vizuină, am nevoe de tine.

— După cum văd eu, Jan Pol, s'a întors

lumea pe dos. Lupii ocrotesc acum mieii?

Jan Pol începu să râdă.

— Grăbeşte-te să vezi mieluşelul.

Crăcile troznîră şi nevăzutul interlocutor al lui Jan Pol îşi făcu apariţia.

Era un om înalt, dar de o slăbiciune scheletică. Capul său mic, cu o claie de păr roşu, se odihnea pe un gât lung şi descărnat; trăsăturile sale colţuroase aveau o expresie de violenie mărită de sclipirea a doi ochi cenuşii, bulbucaţi, veşnic în mişcare.

Toată înfăţişarea şi felul său de a se mişca, alunecând, dovedeau că îşi merita cu prisosinţă porecla de «Reptila».

— Iată-mă, spuse el.

— Du-l în cabană şi ai grije de el, spuse Jan Pol, arătându-i rănitul.

Amândoi trecură prin deschizătura făcută între liane şi care se închise în urma lor şi pătrunseră într'un fel de boltă de verdeaţă, închisă din toate părţile şi al cărei centru era format de măreţul magney.

Interiorul copacului era complect scoburos.

Reptila îşi făcuse culcuşul în această scorbură pe care o despărţise în două. Într'una din despărţituri dormea el şi în cealaltă stăteau calul său şi câteva găini.

Culcară rănitul sub un şopron care servea

de bucătărie şi după ce-i legară rănile, se aşezară la masă cu câte o cană de cidru în faţă.

— Bagă de seamă, spuse Proscrisul. L'am salvat pe acest individ tocmai în momentul când cei pe cari îi servea voiau să-l azvârle în apă, ca o piatră de gât. Trebue să ştim ce urmăresc aceşti indivizi. Cum va fi în stare să vorbească, vei căuta să afli cât mai multe de la el.

— L nevoie îi voi spune că au vrut să-l omoare.

— Din contră. Fă-l să creadă că cei pe cari i-a servit îi poartă cea mai mare grijă. Acuma plec. Dacă mai întârzii, fiica mea se va nelinişti. Ingrijeşte bine de rănit. Se poate să mai avem nevoie de el.

V

SATUL LUPILOR HURONI

Kona-Handé era şeful principal al satului către care mergea eroii noştri.

Indianul lua comanda caravanei, instalându-se în frunte. Prima lui grijă, fu să poftească pe Berger şi pe cei doi ofiţeri să ia loc lângă el, ceeace îi impunea consideraţiei luptătorilor indieni, foarte severi în chestiuni de etichetă şi ierarhie.

«Atepeltul» sau satul indian, era construit

pe malul râului. Era înconjurat ca o cetate, de un parapet din trunchiuri de copaci, şi apărat de un şanţ adânc.

Casele erau construite din copaci, cu crăpăturile astupate cu lut. Lângă fiecare casă — sau calli — era o clădire conică acoperită cu pământ, aşa numit *calli caldă* sau *calli de iarnă*.

In afara satului, erau două cimitire.

Unul, modest, înconjurat de un gard viu, conţinea câteva morminte însemnate cu o cruce neagră de lemn.

Cel de al doilea era o reuniune de construcţiuni pe care indienii aveau obiceiul să-şi întindă morţii pentru a se mumifica sub acţiunea aerului, a soarelui şi a ploii. Acest cimitir se anunţa de departe din cauza mirosului de putreziciune pe care-l răspândea.

Casa sfatului, unde se strângeau indienii când aveau vreo hotărîre de luat sau vreo sărbătoare, era în mijlocul satului. De formă circulară, nu avea altă mobilă decât un fel de bancă semi-circulară pe care luau loc şefii şi războinicii mai însemnaţi. La dreapta stâlpului susţinător era Totem-ul sau emblema sacră a tribului, iar la stânga, susţinut de doi pari în formă de crăcan, era *calumetul sfânt*, care nu trebue să atingă niciodată pământul. La picioarele acestui stâlp se aprindea focul care servea la luminatul încăperii, în jurul

căreia şedeau muzicanţii, în timp ce războinicii executau dansurile lor mistice.

Contele de Villiers şi însoţitorii săi, cari vedeau pentru prima oară, de aproape, pe indieni, erau minunaţi de cele ce-i înconjurau, ca şi de frumoasa primire ce li se făcuse.

Berger plecase chiar în seara venirii lor şi trecuseră patru zile, fără ca să fi dat semn de viaţă.

In cea de a patra seară, de Villiers, îngrijorat se sfătuia cu baronul de Grigny asupra celor ce aveau de făcut, când canadianul îşi făcu pe neaşteptate, apariţia,

— In sfârşit, Berger, iată-te! Mărturisesc că eram îngrijorat! Ce ai făcut până acuma?

— Am lipsit cam mult, e adevărat, dar n'am putut termina mai devreme preparativele.

— Dar de ce nu ne-ai spus nimic?

— Pentrucă, deşi suntem departe de plantaţiuni, sunt în umbră ochi, cari ne privesc, urechi cari ne pândesc şi sunt gata să raporteze duşmanilor noştri. Ori, în orice afacere, cel mai bun complice e cel care nu ştie nimic, deci nu poate să comită imprudenţe.

— Dar acum?

— Acum e altceva. Veţi judeca în curând dacă mi-am pierdut timpul de geaba.

— Ei bine, vorbeşte!

— Aici? Nu. Sunt prea multe urechi la pândă. Luaţi-vă armele şi să mergem la vânătoare.

Cei doi tineri îl urmară; ulițele satului erau aproape goale; femeile își vedeau, în case, de treburile gospodăriei. Războinicii plecaseră cu toți sub conducerea lui Kona Handé. Numai câțiva bătrâni și copii se încălzeau la soare.

Ajunseră la malul apei, unde îi aștepta o pirogă.

Se îmbarcară și se îndreptară spre o mică insulă împădurită, care semăna cu un coș cu flori eșind din apă.

VI.

LUMINIȘUL

Cei trei oameni coborîră din barcă și după câteva clipe pătrunseră într'un luminiș, unde se opriră.

— Sper, dragul meu Berger, că acum vei vorbi...

— Eu n'am ce să vorbesc, domnule Ludovic. Eu nu sunt decât un sol. Cel care va vorbi trebue să vie. Așteptați-l o clipă.

După ce cercetă din ochi, atent, împrejurimile, vânătorul puse două degete în gură și imită strigătul huhurezului. Imediat acelaș strigăt fu repetat în apropiere, și un om pătrunse în luminiș.

Văzându-l Ludovic nu-și putu reține o mișcare de uimire căci recunoscuse pe tatăl Angelei.

Era într'adevăr, Proscrisul.

Lângă el era un individ descărnat, în care cetitorii vor recunoaşte uşor o altă cunoştinţă: Reptila.

Proscrisul fără să pară că-l recunoaşte pe Ludovic, îl întrebă:

— Dv. sunteţi d. Ludovic Coulon de Villiers?

— Eu sunt Ludovic Coulon de Villiers, căpitan în serviciul regelui şi iată pe d. baron Armand de Grigny, spuse el, fără să-şi ascundă mirarea.

— Foarte bine, domnule. Cu dv. şi cu prietenul dv. am treabă.

In acest moment, canadianul, care la venirea lui Jan Pol, dispăruse în ierburi, reveni.

— Suntem singuri în insulă, spuse el. Dar cum vre-un curios ar mai putea să vie, voi supraveghea împrejurimile în timpul convorbirei noastre.

Şi dispăru din nou.

Proscrisul făcu, atunci, doi paşi înainte şi salutându-l pe conte, zise:

— Iartă-mi, domnule, felul cum ţi-am vorbit. Prudenţa cere să vă vorbesc astfel. Nu puteam şti ce urechi ne ascultă şi era foarte important ca nimeni să nu ştie că ne cunoaştem dinainte.

— Mărturisesc, domnule, că felul d-tale de a vorbi mă jignise. Dar acum recunosc că aveai dreptate. Te temi, deci de vre-un duşman?

— Da, domnule, de la plecarea mea dela FortDuquesne, am impresia că am fost ur mărit. Nu ştiu de cine, dar mă tem de o surpriză neplăcută. Aşa că vă voi face o propunere, care în cazul când am fi totuş spionaţi, ar face pe duşmanii noştri să nu înţeleagă nimic. Vorbiţi vre-o limbă străină?

— Ştiu câteva cuvinte englezeşti...

— Sunt tot atât de nefolositoare ca şi franceza. Dar, ia staţi. Aveţi desigur studii clasice?

— Desigur, am învăţat la jesuiţi. Dar de ce?

— Cred că pricepeţi atunci latina. Vom vorbi, deci, în această limbă.

Şi Proscrisul continuă convorbirea, în limba latină, spre marea uimire a celor doi prieteni.

— Iată domnilor. Comandantul Fortului Duquesne m'a trimis la dv. să vă anunţ că convoiul englez pe care trebue să-l distrugeţi, nu este decât la câteva leghe de locul unde vă găsiţi. Inainte de trei zile, va trece pe sub bătaia puştilor voastre. Comandantul speră că veţi lua măsurile necesare şi că veţi reuşi.

— Şi eu am această credinţă. Berger m'a asigurat că oamenii de care am nevoe sunt adunaţi şi nu aşteaptă decât un ordin pentru a ataca.

— Foarte bine. După ce veţi termina, veţi

trimite prizonierii şi mărfurile la Fort Duquesne, dar dv. veţi rămâne în liniile engleze, aşteptând ordine.

— Cine-mi va transmite aceste ordine?

— Nu ştiu. Poate eu, poate altcineva. Cum am cinstea să vă fiu cunoscut, n'am socotit necesar să vă arăt scrisorile mele. Vă rog, totuş, să luaţi cunoştinţă.

Zicând acestea, Jan-Pol scoase din sân o scrisoare pe care o întinse contelui.

«Purtătorul acesteia se bucură de toată încrederea mea. Să credeţi tot ce va spune. N'am secrete în faţa lui.

«DE CONTRE COEUR»

— Foarte bine, domnule, spuse contele înapoindu-i scrisoarea. N'aveam nevoe de această hârtie pentru a avea încredere în d-ta.

— Mulţumesc, domnule. Şi acum să venim la o chestiune care vă priveşte personal, ca şi pe prietenul dv. de Grigny.

— Nu vă înţeleg.

— Voi fi lămurit. Cu toate că aţi venit de curând printre noi, v'aţi făcut duşmani neîmpăcaţi. Aceşti duşmani v'au trimis un bandit cu care aţi avut o ciocnire în seara plecării dv. pe malul râului Ohio.

— Intradevăr. Un caraghios care mi-a cău-

fat ceartă şi pe care l-am ucis cu o lovitură de sabie.

— Din nefericire nu l'aţi ucis.

— Cu atât mai bine! Aproape că-mi părea rău că l-am ucis.

Cu atât mai rău, ar trebui să spuneţi. Pentru că acest derbedeu, fost pirat, fost vânător de negri, cea mai mare lichea din câte există este în slujba unor oameni, care dacă au renunţat pentru moment să vă asasineze, vor însă să se răzbune într'un fel mai grozav încă.

— Şi pe aceşti duşmani, îi cunoşti?

— Îi cunosc. Dar fiţi fără teamă, păstrez secretul şi nu voi vorbi decât la cererea dv.

— Mulţumesc, domnule. Ori ce-ar face duşmanii mei, eu nu vreau să le stric în nici un fel.

— N'aveţi dreptate, dacă nu zdrobiţi capul şarpelui, care se ridică împotriva dv. acesta vă va ucide fără milă.

— Cum va voi Dumnezeu. Hotărîrea mea e luată. Mă voi mulţumi să mă apăr dacă voi fi atacat.

— Dacă e aşa, nu mai insist. Aflaţi numai că dacă aveţi duşmani cari v'au jurat pierzarea, aveţi şi prieteni cari, atunci când va sosi momentul, vă vor proba prietenia.

In această clipă, un zgomot ciudat se auzi. Se părea că e zgomotul produs de fuga unui animal prin ierburi.

Proscrisul ascultă atent, apoi, după ce cu un gest le recomandă să nu se mişte, pătrunse, urmat de Reptilă în ierburi.

In cest timp, cum nu ştiaua ce se întâmplă, cei doi tineri încărcară armele şi spate în spate se pregătiră să facă faţă oricărei eventualităţi.

O tăcere greoaie, urmase zgomotului. Cei doi ofiţeri văzând că nu se întâmplă nimic se pregăteau să plece în căutarea lui Berger, când deodată, strigătul batjocoritor al eretelui de baltă se auzi de două ori.

In aceiaş clipă, răsună un groaznic strigăt de război şi şapte sau opt indieni năvăliră în luminiş, înconjurând pe cei doi tineri ameninţându-i cu securile şi lăncile lor.

Cu toate că n'aveau arme de foc, erau inamici periculoşi, mai ales că numărul lor creştea mereu.

Cei doi prieteni se pregătiră să facă faţă ataculuı.

Dar Pieile-Roşii pregăteau ceva, căci în loc să atace se mulţumeau să vocifereze, ameninţând cu armele lor.

— Să-i lăsăm în pace, zise contele. Timpul pe care îl pierd ei, îl câştigăm noi, căci prietenii noştri vor reveni cu ajutoare.

O mişcare se produse printre indieni, cari la un semn al unuia dintre ei, uşor de recunoscut ca şef, după pana de vultur înfiptă

în păr, se dădură înapoi, lărgind cercul în jurul celor doi prieteni.

Şeful, făcând doi paşi înainte, îşi sprijini lancea de pământ şi încrucişând braţele zise într'o franţuzească stricată:

— Feţele palide să-şi deschidă urechile: un şef va vorbi. Iată ce spune Vulpea-Albastră: Marele spirit a dat acest pământ fiilor săi roşii, pentru a-l stăpâni. De ce feţele palide vor să-l fure? Oamenii mei sunt viteji, ei nu vor ca picioarele albilor să lase urme pe pământul lor. Ei îi vor ucide şi-şi vor face fluere din oasele lor. Feţele palide nu sunt decât doi. Să privească şi să numere pe războinicii dimprejur şi vor vedea că orice rezistenţă e de prisos. Să arunce armele şi să se dea în mâinile oamenilor mei. Am zis. Vulpea-albastră aşteaptă.

Şi dacă ne vom preda, ce vor face cu noi Pieile Roşii? întrebă contele.

— Feţele palide vor muri! La apusul soarelui vor fi legaţi de stâlpul de tortură.

— Pe legea mea! zise râzând contele. Dacă e vorba să murim, vom muri cel puţin cu armele în mână.

— Fratele meu palid, zice nu? întrebă şeful. Bine!

Îşi ridică lancea şi se întoarse spre războinicii săi, pentru a da semnalul de atac, când două împuşcături răsunară. Şeful şi un alt indian se răsuciră pe câlcâe, căzând morţi,

în timp ce doi oameni se năpustiră în luminiș, lovind în dreapta și'n stânga.

Indienii surprinși de atac și necunoscând numărul atacanților se risipiră, iar Rameau d'Or și Risque-Tout, putură ajunge lângă ofițerii lor, cari scăpară un strigăt de bucurie văzându-i.

Cei doi soldați erau uzi până la piele, trecuseră râul înnot ca să ajungă mai repede.

Își încărcară din nou armele și mica trupă se așeză astfel ca să facă față cu succes indienilor, cari văzând micul număr al atacanților, se regrupaseră pentru atac.

Urmă o învălmășală grozavă; indienii atacară, zbierând sălbatic, fără să le pese de pierderile pe cari armele de foc, descărcate din apropiere, le făceau în mijlocul lor.

După ce-și descărcară armele, francezii luară puștile de țeavă și servindu-se de ele ca de ciomege, se înconjurară într'un cerc mișcător de lemn și fier.

Lupta se prelungea, și eroii noștri erau cât pe ce să fie covârșiți de numărul indienilor, când, deodată o mulțime de Huroni, având în frunte pe Berger și pe Kona Handé se năpustiră asupra agresorilor francezilor, cari fură uciși și scalpați până la unul.

In zadar încercară cei doi ofițeri să se opună masacrului, invocând omenia ce trebue arătată învinșilor. Berger îi consolă:

— Mai bine pentru ei că'au fost uciși pe

loc. Altfel, după obiceiurile de aici, ar fi fost torturaţi, apoi arşi de vii. Şi-apoi, dacă vreţi să fiţi mărinimoşi, e foarte uşor: am nişte prizonieri pe cari i-am păstrat, special. pentru dv. Mi i-a dat omul cu care aţi vorbit.

— Şi unde-i acest om?

— A plecat. Nu trebuie să fie văzut pe aici.

— Şi prizonierii?

— Sunt aici. Vreţi să-i vedeţi?

La semnul afirmativ al tinerilor, Berger îl chemă pe Kona-Handé cu care avu o scurtă convorbire pe şoptite. La urmă, şeful făcu un semn de asentiment şi se depărtă în pădure.

VII.

FORTUL NECESSITY

Încăpăţânarea este parica cea mai importantă a caracterului englez.

Când un englez a hotărît să facă ceva, ori ce-ar fi, nu se mai lasă: urmăreşte executarea prin orice mijloc, nelăsându-se oprit de nici un obstacol, ne lăsându-se convins nici îndepărtat de scopul său, de nici o observaţie, neoprindu-se decât când succesul vine să încununeze sforţările sale. Socoteşte ca nimicuri rănile făcute orgoliului său, demni-

tăţii şi chiar onoarei sale: scopul să fie atins, restul nu interesează.

După ceea ce numeau ei, «succesul» întreprinderii, a cărui victimă căzuse contele de Jumonville, englezii nu pierduseră o clipă.

Pricepând importanţa ce-o avea stabilirea lor pe malurile râului Ohio şi pentru a justifica astfel drepturile de proprietate pe cari le contestau francezii, hotărîră să construiască un fort rival al Fortului Duquesne.

Maiorul Washington, autorizat de guvernatorul Virginiei, Dinwidie, ridică la câteva leghe depărtare de Fortul Duquesne o fortăreaţă pe care o înarmă cu nouă tunuri puternice şi cu o garnizoană de cinci sute de oameni.

Această fortăreaţă fu numită Necessity. Maiorul Washington primi comanda, având ca locotenenţi pe căpitanul James McKay şi sublocotenentul Ward.

Francezii, din cauza trupelor puţine de care dispuneau, nu se putură opune la ridicarea fortului. Se mulţumiră, deci, să-i supravegheze pe englezi.

Îi hărţuiră risipind în câmpie cete de vânători, aleşi printre cei mai îndrăzneţi canadieni, cari aveau misiunea să nu lase o clipă de linişte garnizoanei duşmane.

Dar din nefericire, micul lor număr nu-i lăsa să fie pretutindeni în acelaş timp şi deşi nu toate convoacele cu muniţii şi alimen-

te pe cari le trimetea Dinwidie, ajungeau la destinaţie, totuş ajungeau destule, astfel ca garnizoana să aibe provizii suficiente.

Intr'o seară, cu câteva clipe înainte de apusul soarelui, trei călători se îndreptau spre fortul Necessity.

Doi dintre călători erau călări, iar al treilea mergea în faţa lor, cu puşca sub braţ.

Când ajunseră aproape de zidurile fortului, se opriră iar pietonul, proptindu-şi puşca de o stâncă, plecă singur spre fort.

Acolo fu oprit de o sentinelă, care chemă pe sergentul Harrison. Acesta după ce schimbă câteva cuvinte cu călăuza în care cititorii noştri vor recunoaşte pe Reptila, se îndreptă spre cei doi călători, pe cari cu semnele celui mai mare respect îi pofti în fort unde sublocotenentul Ward, le ieşi înainte şi îi conduse într'un salon. Acolo îi rugă să aştepte câteva clipe şi se retrase.

— Vezi, draga mea, zise cel mai în vârstă, că prevederile mele erau juste...

— Intr'adevăr, dragă Léona, răspunse al doilea călător, erau aşteptate: trimisul tău a sosit înainte şi ne-a netezit drumul.

— Oh! don Palamede e un as, eram sigură că va reuşi să înşele vigilenţa cercetaşilor francezi.

Un ofiţer englez intră în salon în acest moment.

— Am primit, domnilor, scrisoarea de re-

comandaţie prin care Excelenţa Sa Guvernatorul Virginiei insistă să mă ţin la dispoziţia dv. Sunt la ordinele dv.

— Vă mulţumim, domnule, răspunse cel mai în vârstă dintre călători, pentru frumoasa primire pe care o faceţi unor necunoscuţi.

— Iertaţi-mă, replică zâmbind ofiţerul, protejaţii lordului Dinwidie nu pot fi necunoscuţi pentru mine.

— Dv. sunteţi, desigur, maiorul Washington?

— Nu domnule. Sunt căpitanul James Mc Kay. Maiorul Washington a fost nevoit, acum trei zile să plece într'o expediţie şi eu comand fortul în lipsa lui. Spuneţi-mi, deci, la ce vă pot fi de folos şi sunt la ordinele dv.

Cei doi cavaleri schimbară o privire neliniştită. Unul din ei spuse:

— Misiunea noastră, domnule e foarte delicată, şi dacă maiorul Washington, nu va întârzia prea mult, am prefera să-l aşteptăm.

— Veţi face cum veţi crede de cuviinţă. Totuş, în interesul dv. vă sfătuesc să-mi spuneţi ce doriţi, deoarece mă bucur de întreaga încredere a superiorului meu, care m'a pus în curent cu scopul misiunei dv.

— V'a spus atunci şi cine suntem? întrebă unul din călători, cu vocea uşor tremurândă.

— Desigur, răspunse ofiţerul, cu un zâmbet uşor. Mi-a spus că în lipsa lui voi primi

vizita a doi gentilomi germani, d-nii de Waldeck, cari sunt sub ocrotirea lordului Dinwidie şi să fac tot posibilul pentru a-i mulţumi. Aşa dar, care-i dorinţa dv.?

— După cum v'a spus şi maiorul Washington, călătorim pentru a studia limba şi moravurile indigenilor.

— Aşa că v'ar trebui o puternică escortă. Când doriţi să plecaţi? întrebă căpitanul, cu acelaş zâmbet fin.

— Mâine, dacă va fi posibil.

— Foarte bine. Mâine veţi avea o escortă de treizeci de indieni Huroni, cei mai buni războinici din tribul lor, cu care veţi putea trece peste oricine ar încerca să vă ţină calea. Şi acum cred că sunteţi obosiţi de drum şi aţi fi bucuroşi să vă odihniţi.

Chemă un soldat şi-i spuse:

— Condu pe aceşti domni în apartamentul ce li s'a pregătit.

Apoi îşi luă rămas bun în termenii cei mai amabili dela oaspeţii săi.

— Dragă Leona, şopti atunci unul din călători la urechea celuilalt. Acest om ne-a recunoscut. Dovadă, felul cum se poartă.

— Ce ne pasă? E suficient să se facă că nu ştie. Aceasta e tot ce-i cer.

Soldatul le conduse în apartamentul lor, unde don Palamede Bernardo de Bivar şi

Carpia , complect vindecat de rana sa, dar mai slab ca niciodată, le aştepta.

Avură împreună o lungă conferinţă, care dură până după miezul nopţii. Apoi don Palamede plecă şi cele două femei rămaseră singure.

VIII

VULPEA ALBASTRA

Când tobele sunară deşteptarea, cei doi gentilomi germani părăsiră apartamentul şi se duseră în cabinetul lui sir James Mc Kay.

Acesta îi conduse la poarta fortului, unde le arătă vre-o opt corturi indiene, cari se ridicau pe câmpia la o bătaie de puşcă de fort şi care în ajun nu era acolo.

— Aceste corturi, le oprise căpitanul, adăpostesc treizeci de războinici, comandaţi de un şef celebru, Vulpea-Albastră, care consimte, în urma rugăminţii mele să vă conducă ori unde veţi dori şi care va asculta de ordinele dv. orice i-aţi ordona. După dejun, şeful va fi la dispoziţia dv. pentru a primi ordine.

— Mulţumesc, căpitane. La înapoierea noastră în Virginia, vom spune lordului Dinwidie, promptitudinea cu care ne-ai servit.

Căpitanul făcu celor doi gentilomi, onorurile fortului apoi îi pofti la masă, pe care o luară împreună cu sublocotenentul Ward.

Cei doi ofiţeri englezi erai prea gentlemeni, pentru a face vre-o aluzie la sexul şi la adevăratul motiv al misiunei celor doi — aşa zişi — germani.

La sfârşitul mesei, sergentul Harrison introduse pe Vulpea-Albastră, şeful indienilor.

Acesta, salută asistenţa cu un uşor semn din cap, apoi încrucişă braţele, aşteptând nemişcat să i se adrescze cuvântul.

Sergentul Harrison raportă, că cu toate sentinelele, doi oameni părăsiră fortul în timpul nopţii, fără să fie observaţi? don Palamede şi Reptila, dar cel mai în vârstă dintre fraţii Waldeck, spuse că don Palamede a fost trimis în misiune, iar Reptila, care le fusese călăuză, fusese concediat, nemai având nevoie de serviciile lui.

Atunci căpitanul se întoarse spre indian şi, ceremonios, îi eşi în întâmpinare:

— Fii binevenit. Inima mea se bucură la vederea feţii unui prieten.

— Vulpea-Albastră a primit invitaţia tatălui său, şeful alb şi s'a grăbit să vină.

— Ia loc lângă mine, îl pofti căpitanul, umplând un pahar cu Whisky, pe care indianul îl sorbi dintr'o înghiţitură.

— Oh! Apa de foc e laptele Hunorilor! zise el, cu ochii sclipitori.

— Vulpea Albastră îşi aduce aminte de ce ţi-am spus la începutul acestei luni?

— Vorbele tatălui meu au rămas în sufletul

meu. Am trimis numai decât patru războinici cari nu găsit urmele celor pe cari îi căutăm. Cine poate scăpa în deşert, de privirea pătrunzătoare a Vulpei Albastre?

— Aşa dar eşti sigur că îi vom prinde?

— Tatăl meu mă ia drept o babă clevetitoare? Tatăl meu să dea apa de foc pentru războinicii mei şi totul va fi bine.

— Apa de foc va fi dată la înapoiere. Acum veţi primi zece puşti, cu praful şi gloanţele lor.

— Oh! Tatăl meu este un mare şef al feţelor palide; Vulpea Albastră îşi va ţine făgăduiala.

— Mă bizui pe lealitatea ta. Aceşti doi războinici, spuse el arătând spre d-nii de Waldeck, vă vor însoţi, aşa cum a fost înţelegerea.

— Vulpea Albastră îi va asculta aşa cum îl ascultă pe tatăl său.

— Şi acum. ora plecării a sosit.

Vulpea Albastră ridică sticla de whisky şi o goli dintr'o sorbitură.

— Vulpea Albastră, e gata! zise el, aruncând sticla.

Caii fură înşeuaţi şi după ce-şi luară rămas bun de la ofiţeri, mica trupă se depărtă.

Cei doi englezi rămaseră în poarta fortului, urmărindu-i cu privirea.

— Vizita acestor femei, pe care ura le-a pus pe drumuri, ne va purta nenoroc, zise căpitanul.

— De ce?

— Ţi-aduci aminte de moartea d-lui de Jumonville?

— N'o voi uita nici odată, făcu sublocotenentul cutremurându-se.

— Ei bine, această afacere este urmarea celeilate, dacă nu mă înşel.

— Cu atât mai rău... şi mai bine să nu mai vorbim. Am destule remuşcări în privinţa contelui de Jumonville, cu toate că nu am nici o vină, căci n'am făcut altceva decât să ascult de ordinele primite.

Reptila şi don Palamede, plecaţi ca cercetaşi, urmăriseră ca umbrele pe ofiţerii francezi. Reptila nu socotise necesar să-l pună în curent pe don Palamede cu adevăratul motiv pentru care îi urmărea pe francezi. Astfel că don Palamede îi lăsă să organizeze cursa din insulă, care se termină atât de trist pentru ei.

IX

PRIZONIERII

Cele două femei rămăseseră sub paza lui don Palamede aşteptând ca Vulpea Albastră să-i aducă vii pe cei doi francezi, aşa cum îi ordonase.

Deabia trecuseră câteva minute, când zgomotul unui om care fugea se auzi şi Prosrisul apăru. Văzându-le un zâmbet apăru pe buzele sale si zise cu o voce ironică :

—Ah! Gentilomii stau la pândă? Aşteaptă să le vie vânatul de-a gata? Băgaţi de seamă numai ca vânatu să nu se schimbe în vânător.

— Ce vrei să spui?

— Doamnă contesă de Maleval şi d-ta, doamnă marchiză de Bois Tracy, urmaţi-mi sfatul: fugiţi cât mai e timp.

Şi înainte ca cele două femei să-şi revină din înmărmurire, el dispăru.

— Ce-i de făcut, întrebă contesa de Maleval.

— Să fugiţi! Să fugiţi repede! strigă o voce lângă ele şi cele două femei recunoscură vocea lui André, fratele de lapte al marchizei.

— Vă urmăresc de la Fort Necessity, adăugă André. Suntem înconjuraţi de indieni, de oamenii lui Villiers. Veniţi repede. Am o pirogă ascunsă în apropiere.

— Nu! zise marchiza, nu fug în faţa unor oameni pe cari îi disprefuesc.

— Nici eu! adăugă contesa.

— Dar voi trebuie să fugiţi, zise din nou, marchiza, adresându-se lui André şi lui don Palamede. Dacă rămâneţi cu noi nu ne puteţi folosi la nimic, pe când dacă sunteţi liber, mai avem o speranţă de scăpare.

Cei doi bărbaţi abia avură timpul să dispară în tufişuri când femeile fură înconjurate de indieni.

Un şef se apropiă de ele:

— Fiicele mele să fie fără teamă! Kona

Handé este un şef renumit, iar războinicii săi ştiu respectul cu care trebue să fie tratate prizonierele. Fiicele mele să mă urmeze!

— Unde vrei să ne duci?

— Fiicele mele vor vedea!

— Mai bine ucide-ne pe loc, decât să ne supui la torturi. Nu mai fac un pas de aici! zise contesa.

— Kona-Handé e un mare şef, replică mânios indianul. Niciodată securea lui n'a fost mânjită de sângele unei femei.

Şi fără să mai spună o vorbă le conduse în spre luminişul, care era plin de leşurile Vulpei albastre şi ale oamenilor săi.

In mijlocul luminişului stăteau în picioare, sprijiniţi în puşti mai mulţi vânători, printre cari se aflau d. de Villiers şi de Grigny.

— Domnilor, spuse contele, făcându-se că nu recunoaşte pe doamnele de Maleval şi de Bois-Tracy. Nu vă întreb, care vi-i numele. Mi-e deajuns să ştiu că, deşi francezi, v'aţi pus în slujba duşmanului, pentru a satisface ura dv. personală. Aţi merita să facem cu dv. ceea ce am făcut cu oamenii pe cari i-aţi trimis să ne asasineze. Dar vreau să cred că nu este pierdută orice speranţă de îndreptare. Sunteţi liberi, domnilor.

Şi întorcându-le spatele, cei doi ofiţeri, urmaţi de vânători şi de indieni părăsiră luminişul, lăsându-le singure pe cele două femei.

Berger mergea de lângă conte:

— Ai făcut, poate, ceea ce trebuia să faci, dar n'ai făcut bine.

— De ce?

— Există pe aici un proverb: Şarpele mort, s'a dus veninul.

— Să ucid femei?

— Duşmanii n'au sex! Să dea Dumnezeu să nu-ţi pară rău de generozitatea d-tale.

CAP. X

JOCUL DE PILMA

Înapoiaţi în satul indian, cei doi gentilomi mulţumiră lui Kona-Handé, indienilor şi vânătorilor pentru ajutorul dat, apoi se duseră să se odihnească.

Berger îi conduse până la coliba lor şi urându-le noapte bună le spuse să fie gata de drum a doua zi dimineaţa, căci sosise timpul de a lucra.

A doua zi în zori, cei doi prieteni erau îmbrăcaţi când veni Berger să-i ia.

— Luaţi-vă merinde şi muniţiuni, domnilor, le spuse el, în loc de bună dimineaţa.

— Dar unde ne duci?

— Aproape de tot. Abia la trei leghe de sat.

— Dar asta-i o plimbare. Ce ni se poate întâmpla? Doar nu mergem să ne batem!

— Din contră! Mergem la o serbare. Tribul Lupilor-Huroni a provocat la *pilma* —

un fel de tennis — un alt trib prieten. Mai multe alte triburi vor fi de față pentru a judeca cui i se cuvine victoria.

— Și numai pentru atâta lucru ne deranjezi. Pe cuvântul meu, aș avea chef să rămân aici.

— Ai face rău, zise vânătorul cu un zâmbet ciudat. Dacă v'am rugat să luați parte la acest joc, am făcut-o pentru că am motive serioase. Mai târziu vom juca, poate, un alt joc, mai... serios.

— Ei bine, dragul meu Berger, ești un mister. Trebue să fac ce-mi spui, fără să încerc să înțeleg.

Plecară împreună cu indienii, cari de astă dată nu luară precauțiunile necesare ca atunci când plecau la război sau la vânătoare. Mergeau râzând și glumind.

Serbarea începu, așa cum era obiceiul, cu cântece și dansuri religioase, urmate apoi de întrecerea propriu zisă, la care luară parte cei mai buni jucători din cele două triburi amice.

Ofițerii priveau cu interes acest spectacol, nou pentru ei, când Berger le făcu semn să se strecoare afară din sala serbării.

După o oră de mers pătrunseră în pădure, unde, la o răscruce, era adunată o ceată de vreo sută de oameni, printre cari Risque-Tout și Rame-au-d'Or.

— Unde e Jan Pol? întrebă canadianul.

— Iată-mă, zise o voce şi Proscrisul îşi făcu apariţia.

— Omul acesta în mijlocul nostru? strigă, surprins, contele.

— Tăcere! îi şopti Berger. Nu judeca pe acest om înainte de a-l cunoaşte.

Apoi Berger şi Jan Pol avură o convorbire pe şoptite, după care se despărţiră, strângându-şi mâna. Proscrisul plecă părând că nu observase prezenţa celor doi ofiţeri.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă contele, nerăbdător.

— Asta înseamnă că în două zile veţi captura transportul englez, ripostă Berger.

CAP. XI.

VIZUINA URSULUI CENUŞIU.

— Explică-te, zise contele, neputând să-şi ascundă surprinderea.

— Nu aici, domnule Ludovic. Suntem prea aproape de prietenii noştri indieni.

— Ciudaţi prieteni, de care trebue să te fereşti.

— Aşa stau lucrurile pe aici! Dar să mergem. Într'o oră se va băga de seamă dispariţia noastră, să profităm de timpul ce-l mai avem.

— Dar acest om, acest spion Jan Pol... nu te temi că ne va trăda?

— El? Fii liniştit, domnule Ludovic, el nu ne va trăda, zise canadianul cu un zâmbet amar. Când îl vei cunoaşte mai bine, vei vedea...

Apoi, adresându-se cetei de vânători, cari stătuseră liniştiţi până atunci, Berger le spuse:

— Camarazi, iată pe cei doi ofiţeri francezi de cari v'am vorbit. Ştiţi despre ce este vorba şi mi-aţi făgăduit că-i veţi asculta. Se pot bizui pe cuvântul vostru?

— Da, răspunseră vânătorii, într'un glas. Jurăm!

— In numele Regelui, vă mulţumesc, domnilor, pentru patriotismul vostru.

Vânătorii se înclinară, respectuoşi, apoi ca prin farmec dispărură, ca şi cum i-ar fi înghiţit pământul.

Cei doi ofiţeri, cu soldaţii lor şi cu Berger rămaseră singuri.

— O sută de oameni, explică Berger, nu pot să-şi ascundă drumul ori câte precauţiuni ar lua. Pe când în cete mici le va fi mai uşor să înşele vigilenţa spionilor englezi.

— Şi noi pe unde vom merge?

— Noi ne înapoiem o bucată de drum, apoi vom porni cu piroga pe apă. Aşa nu vom lăsa nici o urmă.

Părăsiră răscrucea şi se înapoiară pe drumul pe care veniseră, dar după vreo cinci minute de mers o luară la stânga şi în cu-

rând se aflară în mijlocul unei îngrămădiri de stânci, pe care se căţărară.

Suişul fu greu şi când ajunseră la o oare-care înălţime, Berger dădu semnalul de ropaus şi se întinseră la adăpostul unui enorm bloc de stâncă.

După ce se odihniră, Berger împinse cu toată puterea în blocul de stâncă, care spre marea lor uimire, alunecă întocmai ca pe nişte balamale, descoperind intrarea unei subterane.

— Iată drumul nostru spuse vânătorul. Veniţi!

Şi aprinzând o torţă, pătrunseră în subterană, trăgând după ei blocul de granit.

— Aici suntem în siguranţă, zise vânătorul, pornind în fruntea lor, prin lungul canal de ape în inima stâncii.

— Unde duce galeria asta?

— Pe malul râului; dar nu ne grăbeşte nimeni. E ora prânzului şi n'am face rău să mâncăm ceva înainte de a ne relua drumul. Am adus merinde proaspete.

Tot mergând, galeria se lărgea până ce se transformă într'o sală înaltă din care porneau alte câteva galerii.

In această sală se afla un maldăr de blănuri, o grămadă de lemn uscat, un sfert de cerb şi o şuncă de urs.

Vânătorul făcu focul şi pregăti mâncarea, în timp ce soldaţii, după ce stinseră torţa,

care devenise nefolositoare din cauza luminii, care pătrundea prin niște crăpături din tavan, se întinseră pe blănuri.

— Ești sigur că nimeni nu mai cunoaște subterana asta?

— Absolut sigur. Indienii nu vin prin locurile astea cari, cred ei, sunt locuite de fantome, iar intrarea de pe malul râului este invizibilă. Am descoperit această cale acum câțiva ani, cu prilejul unei vânători. Eram cu un prieten și tocmai mă îndepărtasem puțin de el, pentru a căuta niște urme, când auzii un răcnet îngrozitor și îl văzui luptându-se cu un urs cenușiu. Șovăi o clipă, neștiind ce să fac ca să nu-mi lovesc prietenul, apoi trăsei, ursul căzu fulgerat, cu un glonte în creer, dar și prietenul meu era pe moarte. Abia putu să-mi strângă mâna și muri. Săpându-i groapa, în vizuina ursului, observai ușurința cu care se mișca stânca dela intrare. Mai târziu, prin întrebări meșteșugite adresate șefilor de trib din împrejurimi, mă asigurai că această trecere le era necunoscută. De atunci și până azi, nimeni, afară de mine n'a pătruns aici.

— Și acum Berger, să vorbim de ale noastre. Cred că ar fi timpul să termin ceeace ai început tu atât de bine. Vorbește-mi de trupa engleză pe care o vom ataca.

E compusă din optzeci de vânători englezi, obișnuiți ca și noi, cu viața în pustiu, bravi,

cunoscând toate viclenile indiene şi pentru care cuvântul imposibil n'are înţeles. Deşi avem avantajul numărului, este posibil că vor fi avantajaţi de poziţie, căci conducătorul lor, un metis numit Vulturul Zburător e un om foarte încercat şi se bucură de un renume pe care puţini îl egalează.

— Eşti prea modest. Sunt convins că dacă ţi-ai da puţină osteneală ai reuşi să fi mai şiret decât Vulturul Zburător.

— Va fi greu, dar îmi va da toată ostenea, lă. Şi acum să pornim.

După ce mai merseră o bună bucată de drum, într'una din galeriile cari se deschideau în faţa lor, zăriră lumina zilei.

Berger se opri şi dintr'o grotă scoase o pirogă în care puse armele şi muniţiile.

— Îmbrăcaţi-vă! zise el.

— Dar nu văd ieşirea!

— Lăsaţi-mă pe mine. Ştiu eu cum se iese de aici. Dv. culcaţi vă în barcă astfel ca să nu depăşiţi bordul. Restul mă priveşte.

In timp ce francezii se întindeau în pirogă după indicaţiile lui Berger, acesta începu să se desbrace.

Îşi puse hainele în barcă şi intră în apă, împingând barca. Cei culcaţi aveau impresia că tavanul coboară asupra lor, până ce ajunsese la câţiva centimetrii. Prinşi de o teamă instictivă închiseră ochii.

Când îi redeschiseră, lumina soarelui lucea deasupra lor.

Berger seîmbrăcă şi apucă cârma, iar piroga împinsă de cele patru perechi de braţe, îşi luă zborul pe suprafaţa apei.

CAP. XII

CONVOIUL

Noaptea era întunecoasă şi fără lună.

Vântul sufla cu furie, frângând arborii.

La picioarele unei movile, poposise o ceată numeroasă de călători. Strânşi în jurul flăcărilor, luau masa de seară.

Aceşti optzeci de călători formaseră cu ajutorul baloturilor pe cari le duceau cu ei, un fel de cetăţue în care se refugiaseră.

Ceva mai la o parte, în jurul unui foc, stăteau doi indivizi cari păreau să fie conducătorii celorlaltor oameni. In special unul din ei, mai în vârstă şi mai voinic de cât ceilalţi, atrăgea atenţia prin expresia de siretenie după faţă.

— Merge bine, zicea acest om. Incă nouă zile şi suntem scăpaţi.

— *Bry God!* răspunse al doilea. Aş fi mulţumit să se sfârşească odată. Să mergi timp de şaptezeci şi trei de zile prin pustiurile astea, fără alţi tovarăşi decât fiarele sălbatice, vântul şi ploaia, este ceva groaznic! Să dea Dumnezeu să se termină cu bine.

— Nu cumva te îndoeşti de succesul expe-

diţiei noastre? întrebă omul în vârstă, care nu era altul decât Vulturul Zburător.

— Călătoria noastră nu s'a terminat, ripostă celălalt. Ne mai rămân nouă zile de drum. Am presimţirea că ni se va întâmpla ceva deplăcut.

Urmă o clipă de tăcere.

Vulturul-Zburător părea că se gândeşte profund.

— Ai dreptate, zise el în cele din urmă, toate prin câte am trecut au fost nimicuri, faţă de ceea ce ne aşteaptă.

— Ce vrei să spui? Ai vreo bănuială?

— Duşmanul nostru cel mai de temut, nu l'am întâlnit încă. Şi îl cunoşti bine, cine el

— Fără-Urmă?

— Vezi! N'am avut nevoie să-i spun franţuzului ăstuia afurisit care e duşmanul nostru al tuturor şi în special al meu. Şi dacă ne atacă suntem pierduţi.

— Cum aşa? Ne vom apăra doar?

— Ne vom apăra? Şi cu ce? Nu-ţi aduci aminte de cei cinci cai, cari s'au înnecat în primele zile? Ei purtau toată provizia noastră de praf şi de gloanţe. Cu ce ne-a mai rămas de abia dacă vom avea fiecare câte zece focuri de tras. Şi e sigur că vom fi atacaţi, căci am descoperit urme suspecte pretutindeni în jurul nostru.

— Ce-i de făcut?

— Avem o singură posibilitate: cel mai a-

propiat fort englez se află la douăzeci și cinci de leghe. Cu un cal bun e o jucărie să ajungi acolo și să ceri ajutoare. In acest timp, ceilalți rămân aici, se fortifică cu trunchiuri de copaci și așteaptă ajutoarele.

— Foarte bună idee. Voi pleca chiar acum. Sunt mulțumit că-i putem juca o festă blestematului ăsta de Fără-Urmă.

— Ei! Ei! zise deodată o voce batjocoritoare: se vorbește de mine aici și nu tocmai politicos.

Cei doi oameni se întoarseră speriați.

La spatele lor, sprijinindu-se în pușcă, zâmbitor, stătea Berger.

—Ei bine, zise el, primirea care mi-o faceți nu-i tocmai călduroasă. Asta-i ospitalitatea voastră?

— Ceri ospitalitate? Dacă vii ca prieten, așează-te și fi binevenit, răspunse liniștit Vulturul-Zburător.

— Mulțumesc, răspunse Bereger, fără să se așeze, vin... aproape ca prieten...

— Aproape ca prieten? îl întrerupse Vulturul.

— Da. Aproape... căci vin ca ambasador.

— Ce vrei să spui?

— Ceeace spun. Mă acceptați la focul vostru ca ambasador?

— Explică-te.

— Răspunde-mi întâi. Port cu mine pacea sau războiul. Pe care o preferi?

— Fie. Așează-te la foc. Viața îți este asigurată, te poți retrage când vei voi, fără ca cineva să te oprească.

Berger se așeză pe o piatră, ținându-și pușca pe genunchi și își aprinse pipa pe care o scoase din brâu.

— Dă-mi voe să te felicit, zise Vulturul, de dibăcia cu care ai intrat în câmpul nostru fără ca sentinelele să te simtă.

— Ia te uită la sentinele. Sunt doi soldați francezi care le-au înlocuit. Cât privește pe adevăratele sentinele, stau acum fără grijă în campamentul francez.

— Ești dracul gol! scrâșni englezul.

— Haide, calmează-te! Ai ales foarte bine locul de campament. E aproape inexpugnabil, Numai că ai făcut o mică greșală. Te-ai sprijinit pe această colină crezând că e imposibil de escaladat. Ei bine, te ai înșelat. Există o cărare foarte îngustă, foarte greu de urcat, dar în lipsă de altceva, ne am mulțumit și cu atât, astfel că o bună parte din oamenii noștri s'au urcat acolo sus, înainte de venirea voastră.

— Ești diavolul! repetă englezul.

— Nu, dragul meu, sunt doar un vânător francez, care cunosc pustiul.

— Unde vrei să ajungi?

— Ascultă-mă cu atenție. Inapoia fiecărei

sentinele se află câte douăzeci de oameni, cari n'aştcaptă decât un strigăt pentru a se năpusti asupra voastră. Pe colină sunt şase zeci de oameni, comandaţi de doi ofiţeri francezi cari au venit special dela Fort Duquesne şi cari sunt gata să vă împuşte ca pe porumbei. Veţi recunoaşte că orice încercare de rezistenţă ar fi o nebunie: n'aveţi muniţiuni, ai spus-o singur; mi-aţi ucide probabil câţiva oameni, dar voi aţi fi masacraţi până la unul. Vă somez deci să depuneţi armele şi să ne daţi mărfurile voastre.

— Şi apoi?

— Apoi veţi fi trataţi ca prizonieri de război, ne veţi însoti până la Fortul Duquesne, unde vi se vor înapoia armele, caii şi libertatea.

— Şi dacă refuz?

—Atunci sângele, ce se va vârsa să cadă asupra ta.

— Dar întâi îl voi vărsa pe al tău! urlă Vulturul-Zburător, năpustindu-se asupra canadianului, cu cuţitul în mână.

Atacul fu atât de neaşteptat, încât dacă nu s'ar fi păzit, având mereu ochii fixaţi pe duşmanul său, Berger ar fi fost străpuns.

El sări înapoi şi ochind, trase. Vulturul-Zburător căzu cu ţeasta zdrobită.

Câmpul fu năpădit din trei părţi. Englezii fură covârşiţi şi se predară fără să lupte.

Totul se petrecu atât de repede că în zece

minute câmpul trecu din mâna englezilor în a franceziior.

După optsprezece zile, d. de Villiers intra trjumfător la Fort Duquesne, cu mărfurile şi cu prizonierii. Ca răsplată a succesului său, el ceru d-lui de Contrecoeur să-şi ţină făgăduiala de a nu lăsa nerăzbunată moartea contelui de Jumonville, fratele său.

CAP. XIII

RAPIREA UNUI INDRAGOSTIT

Intr'o dimineaţă, după ce se suna deşteptarea, contele de Villiers, însoţit de Rameau d'Or părăsi fortul pentru a se duce la vânătoare.

Dar acesta era numai un pretext.

Adevăratul motiv, era dorul de a afla ştiri de la Angela pe care n'o mai văzuse din ziua plecărei în expediţie. Deşi se împoiase de patru zile, îndatoririle sale militare nu-i dăduseră răgaz să o viziteze mai curând.

Ajuns la coliba Proscrisului, avu durerea să vadă că locuinţa era înoiată şi părea părăsită In grajd. jghiaburile, erau goale şi pline de păr.e de păianjeni, ceeace însemna că de mult erau părăsite.

Indurerat, rătăci prin jurul casei, neştiind cum să-şi explice absenţa tinerei fete.

I se părea că îmdeplineşte un pios peleri-

magiu, vizitând toate locurile pe unde se plimbase cu iubita sa.

Ajunsese astfel în fața unui cuib, unde de multe ori dăduseră firimituri puișorilor. Cuibul era acum părăsit. Mașinalicește, mângâie cuibul, când simți o hârtie foșnindu-i între degete. Despături repede biletul și iată ce ceti :

«Ai plecat, trebue să plec și eu! Când mă voi înapoia? Nu știu. Dar tu vei veni! Mă iubești și prima vizită va fi pentru mine, care nu voi putea să te primesc și să-ți spun bun sosit. Atunci te vei plimba prin locurile pe unde am fost împreună, povestindu-ne dragostea. Vei regăsi acest cuib. Locuitorii lui și-au luat zborul. In locul lor, pun inima mea. Te iubesc și voi nădăjdui, orice s'ar întâmpla. Pe curând.

«ANGELA»

După ce sărută de sute de ori scrisoarea care-i dădea speranțe, se înapoie la locul unde-l lăsase pe Rameau-d'Or și împreună se îndreptară spre fort.

Erau aproape să iasă din pădure, când, deodată, vreo douăzeci de oameni, îmbrăcați în costume indiene, ieșiră din ierburi și din dosul copacilor înconjurându-i.

— Predă-te, căpitane! îi spuse într'o excelentă franceză cel ce părea șeful acestor pseudo-indieni. Nu vă vom face nici un rău.

De altfel, vedeţi că orice rezistenţă e de prisos.

— Un om de inimă e stăpânul vieţii sale. Nu mă voi preda unor mizerabili banditi. Iar tu fugi! se adresă el lui Rameau d'Or.

— Eu să fug? Prefer să murim împreună, replică soldatul.

— Iţi ordon să pleci! Cine mă va răzbuna dacă voi muri, cine mă va scăpa dacă voi fi prizonier? Fugi!

— E drept. La revedere, domnule căpitan. Fug pentru că mi-aţi ordonat.

— Prindeţi pe omul acesta! strigă şeful banditilor arătându-l pe soldat.

— Haida-de! să prinzi un parizian? nu sunteţi destul de deştepţi pentru asta, domnilor indieni.

Vorbind astfel, se năpusti asupra indienilor cari erau mai aproape de el, îşi descărcă arma în grămadă, apoi servindu-se de puşcă ca de un ciomag îşi croi drum printre ei şi dispăru.

Câţi-va din aşa zişii indieni voia să se ia după el. Dar şeful lor îi împiedică:

— N'aţi fost în stare să-l opriţi, acum e de prisos să mai fugiţi după el. Meargă sănătos. Nu de el am nevoe.

Contele de Villiers urmărise scena cu degetul pe trăgaciu.

— Căpitane, îi spuse din nou şeful, predă-te şi îţi lăsăm viaţa.

— Nu, răspunse căpitanul, ochindu-l pe conducătorul bandiților.

Dar înainte de a putea apăsa pe trăgaciu primi o lovitură violentă care îl făcu să scape arma. Unul din bandiți se ascunsese în copacul de care se sprijinea căpitanul și îșI dăduse drumul în spinarea lui imobilizându-l.

Până să-și dea seama ce se petrece cu el căpitanul fu legat de un cal, ochii îi fură acoperiți cu o cârpă și trupa porni.

XIV

URMA

In aceiaș zi, pe la orele două doi oameni stăteau de vorbă, în jurul unui foc, pe malul râului Ohio, în împrejurimile fortului Duquesne.

Acești doi oameni erau Berger și Kona-Handé. Tocmai terminase de mâncat. Păreau că vorbesc de lucruri vesele, căci mereu se întrerupeau pentru a râde cu hohote.

— Trebue să mărturisesc că am avut mare noroc întâlnindu-te, șefule. Nici nu bănuiam că voi vedea azi fața unui prieten.

— Eu te căutam, frate zise indianul.

— Deci norocul n'a fost singur de vină. Ai să-mi ceri ceva?

— Nu, am venit doar de plăcerea de a vedea un prieten.

— Mulţumesc. Aşa dar farsa a fost bine jucată şi englezii sunt furioşi?

— Sunt ca nebuni; plâng ca babele şi au jurat să se răzbune.

— Şi noi am făcut acelaş jurământ. In curând puştile vor vorbi şi vom vedea care vor striga mai tare.

Deodată canadianul se opri din vorbă, privind fix în zare.

— Ce are fratele meu? îl întrebă indianul.

— Ia priveşte! Nu vezi nimic?

— Văd un om fugind cu repeziciunea unui cerb fugărit de vânători. E o faţă palidă, un războinic din fort.

— Trebue să-l oprim. E servitorul unui om pe care-l iubesc şi-l respect; mi-e frică să nu i se fi întâmplat vreun accident.

Amândoi prieteni ieşiră în întâmpinarea lui Rameau d'Or, care gâfâind le povesti cele întâmplate.

— Eşti un băiat viteaz, spuse canadianul după ce soldatul îşi terminase povestirea. Trebue să cercetăm la faţa locului urmele pe care le-au lăsat atacanţii, pentru a vedea cu cine avem de face. Apoi, vom raporta d-lui de Contrecoeur care va lua măsurile necesare.

Rameau d'Or îi conduse până la locul luptei, unde cei doi oameni ai pădurii citiră ca într'o carte cele întâmplate.

— Iată ce s'a întâmplat, zise canadianul.

Oamenii cari au atacat erau călări. Cinci dintre ei erau indeni. Erau şi două femei cu ei. Ceilalţi optsprezece oameni erau albi. Tu ai ucis patru dintre ei. Căpitanul a fost legat fără să se poată apăra şi trupa s'a îndreptat apoi spre Vest. Acum ce credeţi că trebue să facem?

— Să mă ia dracul dacă ştiu! spuse soldatul. Un singur lucru vă spun: dacă voi pune mâna pe banditii aceştia, n'am să dau un ban pe pielea lor.

— Să vedem acum ce spune şeful, e rândul lui să vorbească.

— Kona-Handé, răspunse indianul, e un mare şef. El are multă experienţă. Cine îi poate ascunde urma sa? El descoperă şi urma vulturului în aer. El va urmări pista căpitanului şi nu o va pierde până la sfârşit; apoi se va înapoia la prietenul său şi-i va spune totul. In acest timp, Fără-Urmă se va duce la şeful feţelor palide şi-i va spune ce s'a întâmplat; apoi va cere ajutorul fraţilor săi vânători şi cu ei va merge pe urma lui Kona-Handé; să nu ia războinici de ai feţelor palide: ei sunt viteji, dar pălăvrăgesc ca babele. Ce spune fratele meu de vorbele şefului?

— Gândesc că eşti un om înţelept şi sunt de părerea ta.

Fără altă vorbă, indianul începu să meargă pe urmele lăsate de răpitori, iar canadianul şi Castineau d'Or se îndreptară la Fort, unde fură

imediat primiți de către d. de Contrecoeur care era foarte îngrijorat, de lipsa lui Villiers.

Lângă el, era baronul de Grigny.

XV

VANATORII

Berger povesti răpirea contelui de Villiers, apoi când mânia d-lui de Contrecoeur se mai potoli, îi spuse cele ce hotărîse cu Kona-Handé.

Deși — crezuse la început că această răpire era opera englezilor și se pregătea să se răzbune pe prizonierii englezi din fort. d. de Contrecoeur, trebui să recunoască ascultându-l și pe d. de Crigny că vânătorul avea dreptate.

Își dădu, deci, încuviințarea ca Berger și baronul de Grigny să plece împreună cu cei o sută de voluntari canadieni, în urmărirea răpitorilor.

Vânătorul prefera ca plecarea să se facă noaptea, când nimeni nu-i putea vedea și englezii n'ar fi putut descoperi drumul lor.

La miezul nopții, vânătorii, preveniți de Berger, coborîră unul câte unul în curtea fortului, de unde dispărură ca niște fantome, înghițite de noapte.

După ce merseră toată noaptea separat, se strânseră spre dimineață pentru a se sfătui.

Hotărâră să se împartă în trei detașamente. Berger și cei trei francezi, urmau să meargă

pe apă, iar celelalte două detaşamente de câte cincizeci de oameni, trebuiau să meargă unul, prin munţi iar celălalt pe pista răpitorilor.

Întâlnirea fu fixată la un grup de stânci numit Castelul Alb.

Dacă n'ar fi fost făcută în circumstanţe tragice, călătoria l'ar fi încântat pe baronul de Grigny.

Niciodată nu văzuse un peisagiu mai încântător şi mai variat decât aceste ţinuturi unde nu călcase niciodată picior de alb.

Dar în a doua zi de mers, contrariu obiceiului său, Berger începu să dea semne de nelinişte.

— Am descoperit urma a trei persoane prin aceste ţinuturi neumblate. Doi bărbaţi şi o femeie. Rămâneţi aici şi eu mă voi duce să cercetez dacă sunt duşmani sau vânători inofensivi.

După două ore de aşteptare, care li se păru cât şase, cei trei europeni îl văzură pe Berger întorcându-se şi respirară uşuraţi.

— Ei bine, Berger, ce-ai descoperit? întrebă baronul.

— Ce nu m'am înşelat, sunt într'adevăr doi bărbaţi şi o femeie.

— Prieteni sau duşmani?

— La întrebarea asta vă pot răspunde: nu avem de ce ne teme de partea lor.

— Ai vorbit deci cu ei?

— Sigur. Sunt cunoştiinţe vechi. Cum i-am recunoscut, m'am şi arătat. De altfel m'au simţit şi ei şi dacă nu m'aş fi dus cu la ei, veneau ei la noi.

— Şi ce vom face acum?

— Vom merge la compamentul noilor noştri prieteni, unde vom fi bine primiţi. De altfel îi cunoaşteţi. Să nu arătaţi însă nici surpriză, nici curiozitate. Nu prea ştiu ce-i aduce prin locurile astea. Dar cum ei nu mi-au vorbit de afacerile lor, nu vom vorbi nici noi de ale noastre.

După trei sferturi de oră de mers, ajunseră la campament, unde spre surprinderea lor recunoscură în cele trei persoane pe Jan Pal-Proscrisul, pe Requila şi pe Angela, fiica Proscrisului, care îi aşteptau cu masa.

Mâncară în tăcere, apoi aprinseră pipele.

Convorbirea nu era prea animată şi atunci Jan Pal rupse ghiaţa adresându-se vânătorului.

— Ei, bravul meu Berger, nu te aşteptai să mă întâlneşti astăzi?

— Cred că nici d-ta nu te aşteptai.

— Din contră eu vă aşteptam. De două zile mergem alături. Astăzi am vrut să vă depăşesc, altfel am fi mers tot alături până la... până la...

— Până unde?

— Până unde mergeţi. Numai că acum vom merge împreună.

— Ei, se amestecă baronul în vorbă, pentru asta ar trebui să ştii unde mergem noi.

— Şi cine vă spune că nu ştiu? Nu vă supăraţi, zise el văzând un gest nerăbdător al baronului, să ne punem de acord în loc să ne ţinem de rezervă, ceeace ar putea să împiedice reuşita proiectelor noastre.

— Nu vă înţeleg, domnule şi nu ştiu despre ce proiecte vorbiţi.

— Văd cu plăcere că deşi sunteţi tânăr, sunteţi prudent. Dar aflaţi că mă interesez de contele de Villiers tot atât cât d-voastră. Mi-a salvat viaţa şi asta e o datorie pe care sunt grăbit să i-o plătesc. De altfel, dacă vă îndoiţi de cuvântul meu, Kona-Handé va putea să mărturisească pentru mine.

Intr'adevăr şeful indian se îndrepta spre ei în clipa aceea. Orice îndoială era de prisos: Proscrisul spusese adevărul.

MARTIRUL

Trupa răpitorilor se oprise şi şeful lor se apropie de contele de Villiers, care-şi freca mâinile înţepenit din cauza legăturilor.

— Domnule conte, îi spuse acesta, dacă-mi daţi cuvântul de onoare că nu veţi încerca să fugiţi, veţi fi imediat deslegat. In caz contrariu vă veţi pricinui degeaba, groaznice

suferințe, căci drumul devine foarte anevoios.

Contele îi întoarse spatele cu dispreț.

— Omul acesta e de fier, murmură șeful, adăogând cu voce tare: Făceți-vă datoria!

Contele fu din nou legat, pe urmă îl ridicară și-l așezară pe gâtul unui cal, în fața unui om de care era legat și care trebuia să l sprijine.

Poziția era foarte obositoare. Contele, pe jumătate culcat și îndoit de spate, n'avea nici un punct de sprijin, picioarele și capul i se bălăbăneau.

Un fluerat se auzi și trupa începu să meargă.

Cu toată osteneala pe care și-o da omul care-l sprijinea, contele suferea groaznic. Îi trebui toată vigoarea și toată energia pentru a nu se plânge și a nu cere îndurerare vrăjmașilor săi. Sângele i se urcă la cap, urechile îi vâjiau, ameți, apoi nu-și mai dădu seama de nimic.

Leșinase.

Când se trezi, trecură mai multe momente până să-și dea seama unde se află și ce se întâmplase cu el.

Era culcat pe un pat într'o colibă foarte solid construită. Pereții erau garnisiți cu blănuri cari țineau de tapet; un cămin mare, în care ardeau câțiva bușteni, răspândea o căldură plăcută; mobilă sculptată, în orologiu stil Ludovic XIII, complecta încăperea, spre marea uimire a Contelui

Prin fereastră, razele soarelui intrau în cameră.

O uşe se deschise şi un servitor intră ţinând în mână o tavă de argint pe care era un dejun copios.

«Insfârşit, va şti unde se află», îşi zise el cu un gest, chemă pe servitor să se apropie de pat.

— La ordinele dv. domnule conte.

— Mă cunoşti, aşa dar?

— Am onoarea să ştiu că dv. sunteţi contele Ludovic Coulon de Villiers, căpitan în regimentul de marină regală.

— Dacă numele şi titlurile mele îţi sunt cunoscute, probabil că persoanele cari îmi oferă ospitalitate sunt dintre prietenii mei?

— Cei mai buni prieteni, domnule conte.

— Foarte bine! Şi cum se numesc aceşti prieteni?

— Stăpânul meu îşi rezervă plăcerea să se prezinte singur în faţa d-lui conte.

— Sunt de mult aici?

— De douăsprezece zile. Domnul conte a fost foarte bolnav şi ne-am temut pentru viaţa d-sale. Din fericire d. conte e sănătos acum.

Servitorul lăsă tava pe o masă, salută şi ieşi.

Contele se îmbracă şi mâncă cu poftă, hotărît să-şi recâştige forţele.

Apoi se sprijini de fereastra deschisă privind în pădure.

Deodată i se păru că visează: din vârful unui copac un om îi făcea semne. Din cauza depărtării nu-l recunoscu, dar crezu că înțelege că îi face semn să se depărteze dela fereastră.

Contele se execută și în aceiaș clipă, o piatră căzu pe locul unde stătuse. apoi misteriosul om, punând un deget pe buze pentru a-l recomanda tăcerea, dispăru.

Contele ridică piatra de care era prins un bilet pe care citi:

«De șapte zile, sunt ascuns în copacii din fața ferestrii, pândindu-vă, însănătoșirea. Prietenii siguri veghiază la salvarea d-tale. Fiți atent la oameni în a căror putere sunteți; nu le puneți nici o întrebare, nu le acordați nici o întrevedere; cereți să vă plimbați pe afară. Orice veți vedea, orice veți auzi, ori cari ar fi oamenii cu care vă veți întâlni, să nu recunoașteți pe nimeni. Când veți auzi strigătul ereticlui, fiți gata. Se apropie scăparea.

Distrugeți această foae. Speranță, curaj!

«UN PRIETEN»

După ce distruse scrisoarea, contele apucă un fluer de argint ce era la căpătâiul său și fluieră.

Imediat ușa se deschise și acelaș servitor intră, așteptând ordinele.

XVII

FAŢĂ IN FAŢĂ

— Ascultă prienede, îi zise contele, cred că nu sunt prizonier în această casă...

— Domnul conte e liber să intre, să iasă şi să se plimbe ori unde o vrea, dacă se simte în puteri.

— Sunt mai voinic de cât par şi ard de nerăbdare să respir puţin aer curat. De alt fel mă vei însoţi pentru a-mi veni în ajutor dacă mă vor trăda forţele.

Însoţit de servitorul, în care cititorii au recunoscut de sigur pe André, fratele de lapte al marchizei de Malevah, Villiers eşi afară şi prima lui acţiune fu aceia de a examina clădirea pe care o părăsea.

Era o colibă mare solid construită, din trunchiuri de copaci putând rezista unor atacuri îndelungate.

După ce sfârşi cu examinarea locuinţei, contele străbătu curtea şi ieşi.

Recunoscu imediat că se afla într'un sat indian.

După o plimbare care dură mai bine de două ore, contele se îndreptă spre casă. Când era aproape să ajungă tresări la vederea unui bărbat şi a unei femei cari veneau spre el.

Bărbatul era Jan Pol, femeia era Angela.

Când trecură pe lângă el, Angela puse degetul pe buze recomandându-i tăcere.

Contele intră în odaia lui şi rămase foarte gânditor.

După câtva timp uşa camerei sale se deschise.

Crezând că e André, contele nu se întoarse, ci îşi continuă visarea.

Dar o mână i se puse uşurel pe umeri şi o voce, bine cunoscută îl întrebă.

— La ce vă gândiţi că sunteţi atât de absorbit, domnule conte?

Tânărul tresări ca şi când ar fi primit o descărcare electrică.

Inainte de a întoarce capul, recunoscuse pe d-na de Maleval.

— Doamnă, îi spuse el, cu toate că mă aşteptam să vă văd, mărturisesc că nu am fost stăpân pe sentimentele mele, văzându-vă deodată în faţa mea.

— Să iau cele ce-mi spui drept un compliment? zise contesa aşezându-se pe un scaun în faţa contelui, care, o imită.

Urmă o clipă de tăcere.

— Bănuiai că eram amestecată în răpirea d-tale? Nu-i aşa? Sunt o fiinţă ciudată. Iubesc pe cine nu mă iubeşte. Dacă ai fi rămas la Quebec, poate că eu aş fi fost aceea care ţi-ar fi cerut să ne despărţim, rămânând prieteni. Dar ai socotit că e mai bine să mă

părăseşti. Am fugit după d-ta şi ca o nouă Ariadnă, te-am răpit.

— Devreme ce mă ai în puterea d-tale ce mai aştepţi ca să te răzbuni?

— M'am răsgândit: am acum alte proecte.

— Şi cari sunt aceste proecte?

— Voi fi sinceră cu d-ta, domnule, Multumită puterilor pe cari autorităţile engleze din Virginia mi le-au dat, am reuşit să te fac prizonierul meu. Acum, deşi am răzbunarea în mână, sunt gata să renunţ la ea, dacă vrei. Nu depinde decât de d-ta! Spune un singur cuvânt şi toată ura dintre noi se va stinge.

— Aş fi fericit, doamnă, să pot obţine un asemenea rezultat.

— Iată, domnule, care-i situaţia! Eşti gentilom, cobori dintr'o mare familie războinică dar eşti sărac şi fără protecţie. Probabil că în ciuda talentului şi curajului d-tale, nu vei obţine niciodată un grad mai mare ca acela de căpitan.

— E întocmai aşa cum spuneţi, doamnă!

— Ei bine! N'ai decât să spui un singur cuvânt: Primesc, şi ţi dau în aceiaş clipă brevetul de colonel şi o dotaţie de trei sute de mii de livre, pentru a-ţi înjgheba un regiment.

— E o răzbunare ciudată, mărinimia dv. doamnă! Dar ceeace-mi spuneţi mi se pare atât de fantastic, încât dacă n'aş vedea în

josul acestui brevet semnătura Majestății Sale Regelui Ludovic XV, cu tot respectul ce vă datorez, n'aș putea crede.

— Spus-am eu că brevetul este semnat de Regele Ludovic XV?

— Numai regele are dreptul să numească ofițeri în armată!

— Dar oare Ludovic al XV e singurul monarch care poate creia ofițeri?

— Nu-l cunosc decât pe el, doamnă!

— Dar eu, domnule conte, mai cunosc unul, Regele George II al Angliei.

— Regele Angliei? strigă contele ridicându-se cu atâta violență, încât, fără voia ei, contesa se dădu înapoi. Așa dar, doamnă, nu-ți ajunge viața mea? Vrei să-mi murdărești onoarea? Și îndrăznești să-mi faci o astfel de propunere, mie, fratele ucenocitului Jumonville, asasinat de englezi? Doamnă, nu credeam că ai căzut atât de jos.

— Domnule, bagă de seamă! N'am decât să spun un cuvânt și vei fi predat, imediat, indienilor!

— Spuneți-l, doamnă. Prefer tortura decât să mai sufăr prezența d-tale.

Contesa bătu din palme și imediat șase șefi indieni pătrunseră în odae.

— Luați-l! strigă d-na de Maleval, spumegând de furie. Vi-l dăruiesc!

— Vă plâng, doamnă! spuse Ludovic de Villiers, îndreptându-se spre ușe. Nu meri-

tați dispreţul unui gentilom ca, cel mult, mila sa.

Şi, cu fruntea sus, părăsi camera, înconjurat de cei şase indieni.

XVII

SURPRIZA

„In aceiaşi zi, în clipa când soarele apunea, cinci persoane erau adunate într'o vale, la două leghe de satul indian.

Nimeni nu s'ar fi aşteptat să vadă la un loc pe Jan Pol, pe Reptila, pe Risque Tout, pe Rameau-d'or şi pe seniorul don Palamede Bernardo de Bivar y Carpio.

Cei cinci oameni, păreau foarte veseli şi mâncau cu poftă o pulpă de căprioară, stropind-o cu rachiu din cea mai bună calitate.

— Aşa dar e pentru la noapte, zise Rameau d'Or.

— Pentru la noapte, sau mai bine zis, fiind că execuţia trebue să aibe loc mâine, pentru mâine în zori.

— Sărmanul meu căpitan, suspină Rameau-d'Or, sper că aceşti canibali nu l'au torturat.

— Ne putem bizui pe d-ta, don Palamede? zise Proscrisul, adresându-se fostului pirat, care până atunci se îndopase fără să scoată o vorbă.

— V'am dat cuvântul meu, răspunse aceasta, păstrându-şi o faţă îngrijorată.

Jan Pol zâmbi şi scoţând o pungă, i-o întinse spaniolului, a cărui faţă se lumină la vederea ei.

— la această pungă, don Palamede, pentru a-ţi uşura conştiinţa. Dacă totul va merge după dorinţa mea, vei mai primi una la fel, mâine seară. Şi acum să stabilim ce are fiecare de făcut. Don Palamede va introduce în casă pe Rameau-d'Or şi Risque-Tout, care se vor ascunde şi vor sta liniştiţi până ce vor izbucni primele focuri de puşcă. Atunci vor ieşi din ascunzătoare şi vor pune stăpânire pe casă. Lucrul va fi uşor, căci în casă nu este decât un singur servitor, ceilalţi dorm în coliba din curte. Veţi evita însă vărsarea de sânge. Vă veţi apăra, fără să atacaţi.

— Şi în acest timp ce se va întâmpla cu căpitanul meu?

— Fi liniştit, vor avea alţii grije de el

— Imi făgăduiţi?

— Iţi jur pe onoarea mea!

— Atunci sunt liniştit!

— Şi-acum să mergem. Luna se va ridica în două ore. Să profităm de întuneric, zise Jan Pol.

— La drum, răspunseră ceilalţi.

Indienii se culcară de vreme, astfel că pri-

tenți noștri ajunseră în sat fără să întâlnească pe nimeni.

Don Palamede și cei doi soldați se îndreptară către casa contesei iar Proscrisul și Reptila își continuară drumul.

Casa contesei având prea multe eșiri în cât să poată fi păzite din interior numai de trei oameni, ei hotărîră ca Rameau d'Or și Risque-Tout să supravegheze, ascunși în ierburi, partea din față și din spate a casei, iar don Palamede, ca om al casei, să rămână în interior.

Cei trei aventurieri, astfel postați, așteptară semnalul atacului. Deodată o lumină roșie apăru la orizont și o serie de împușcături se auziră.

Tumultul crescu, femeile și copiii fugiră îngroziți, scoțând țipete de spaimă. Indienii surprinși de atacul neașteptat, se strânseră și curajos răspunseră la atac, pentru a-și apăra avutul, care începuse să ardă.

Focul se propagă cu o iuțeală nemai văzută, proviziile de grâne și furaje, alimentându-l suficient.

Intreg satul, se transformase într'un cuptor.

Cei doi oameni, credincioși consemnului, nu-și părăsiră postul.

Deodată un strigăt se auzi din casă.

—Ajutor... la mine... strigă don Palamede.

Risque-Tout se repezi înăuntru.

La lumina slabă a unei torțe doi oameni se tăvăleau pe jos, dându-și lovituri îngrozitoare. Soldatul nu știa pe cine să ajute, neputând distinge prieten de dușman.

Dar moartea ambilor luptători puse capăt luptei.

Ridicând torți căzută pe jos, Risque-Tout lumină pe cei doi morți. Unul era André, iar celălalt don Palamede.

Rameau-d'or, rămase la postul său.

Deodată o fereastră se deschise și o femeie pe jumătate îmbrăcată, voi să sară.

— Doamnă, n'aveți voe să părăsiți casa. Intrați, băgați de seamă! Am consemnul...

— Bagă de seamă, tu, mizerabile, strigă femeea, descărcând pistoalele asupra soldatului, care simți gloanțele șuerându-i pe la urechi.

Dându-se cu un pas înapoi, ochi și trase.

Femeea scoase un țipăt și dispăru.

In clipa aceea, o trupă având în frunte pe Berger și pe baronul de Grigny pătrunse în curte.

XIX.

FUGA.

Contesa de Maleval prevăzuse totul.

Sau fostul său amant va consimți să treacă în armata engleză, sau va plăti cu viața refuzul său.

De aceea poftise pe principalii şefi indieni, pentru a le preda pe conte în cazul când va refuza oferta.

Cu toate că indienii îi urau pe francezi, şefii nu se putură împiedica să nu admire ţinuta trufaşă a căpitanului, astfel că ducându-l cu ei, păreau că formează mai mult o excornă de onoare, decât garda unui prizonier.

Căpitanul fu condus în coliba consiliului, unde fu lăsat liber, după ce i luă încălţămintea.

Indienii cunoşteau delicateţa europenilor de rang mare: ştia că le-ar fi imposibil să meargă desculţi, mai ales pe drumurile lor.

Căpitanul se aşeză pe un butuc, rezemându-se de perete şi se lăsă în prada gândurilor.

In centrul colibei, şefii indieni se sfătuiau în privinţa lui.

Sfatul dura mai bine de o oră şi şefii nu se înţeleseseră încă, când un zgomot se auzi afară şi mai mulţi războinici apărură, ducând cu ei un indian dezarmat.

Căpitanul tresări, recunoscându-l pe Kona-Handé şeful Lupilor-Huroni.

In timp ce războinicii explicau şefilor fellul cum reuşiseră să-l prindă, indianul încrucişă braţele privind dispreţuitor întreaga asistenţă, apoi întorcând spatele, se aşeză lângă d. de Villiers.

După o lungă discuție, șefii căzură de acord.

Un războinic se apropie de prizonieri și le legă mâinile și picioarele cu curele, foarte strâns, dar astfel ca să se poată mișca.

— Față palidă, spuse apoi războinicul într'o franțuzească stricată, prepara-ți cântecul de moarte; mâine în zori vei fi dus la supliciu.

Apoi, toată lumea părăsi coliba, cu excepția prizonierilor.

Kona-Handé se aplecă atunci spre căpitanul

— Tăcere! șopti el abia perceptibil. Piei-Roșii ochi și urechi peste tot. Așteaptă! Speră!

Apoi se întoarse pe o coastă și se făcu că doarme.

Noaptea veni și mai mulți războinici, purtând torțe aduseră mâncare prizonierilor.

Aceștia mâncară cu poftă și războinicii se retraseră lăsând o singură sentinelă în ușa colibei, care rămase cu ochii fixați asupra prizonierilor, fără să-i slăbească o clipă.

De câtva timp Kona-Haudé se mișca, fără ca Ludovic să-și poată da seama ce face. Deodată, șeful se adresă santinelei, cu o voce dulce.

— Calumetul meu, e plin de morișé (tutun sfânt). Nu vrea frtele meu să-mi dea un cărbune?

— Nu!

— Păcat! Căci i-aş fi dat în schimb un şirag de mărgele...

— Unde e şiragul? întrebă sentinela apropiindu-se repede.

— Iată-l.

Şi, ca o panteră, se repezi în gâtul paznicului, care fu sugrumat într'o clipă.

Luându-i apoi armele, aşeză cadavrul în locul lui, lângă ofiţer, iar el se postă la uşe.

— De ce Kona-Handé, nu pleacă? întrebă Ludovic, văzându-l că stă nemişcat.

— Kona-Handé e un şef, răspunse el, el a lăsat prins ca să ajute la fuga feţei palide. Fratele meu să aştepte: Kona-Handé nu va pleca fără el.

Căpitanul vru să răspundă, când un fluerat uşor se auzi şi indianul deschise uşa colibei.

Două persoane intrară. Prima se opri la Kona-Handé, iar a doua se repezi la Ludovic găindu-i legăturile.

— Angela! Tu eşti? strigă el plin de mirare.

— Haide, repede, să mergem, îi spuse ea dându-i o puşcă şi două pistoale.

Căpitanul se ridică şi voi s'o urmeze. Dar lunga-i imobilitate, după boala de care zăcuse, îi amorţise membrele. Sprijinindu-se de tânăra fată, eşi din colibă.

In acest timp Kona-Handé aţâţase focul atât de bine, că toată coliba ardea.

După câțiva pași, mica trupă se mări cu un număr de vânători și lupta începu.

Indienii se repeziră la arme, încercând să organizeze rezistența.

Ludovic, în fruntea vânătorilor, începu atacul. Aceștia împușcau fără încetare, aruncând torțe aprinse în colibe.

Căpitanul era prea slăbit pentru a rezista. Mai ales că picioarele-i erau sfâșiate de spini și de pietre. Vânătorii trebuiră să-l ducă pe sus.

Berger și Grigny pătrunseră în salonul contesei de Maleval. Aceasta era ocupată să îngrijească de o femee rănită.

— Marchiza de Bois-Tracy, strigă baronul, surprins.

— Da, domnule. Nu te așteptai să mă găsești aici? zise marchiza, ridicându-se la auzul vocei lui. Sau vii să ne anunți că suntem prizoniere?

— Din contra, doamnă, vin să vă salvez.

— E prea târziu pentru mine. Rana mea e mortală. Nu mai am decât câteva clipe de trăit. Dă-mi o dovadă de buna d-tale intenție: permite contesei de Maleval să plece ori unde o vrea.

— Nimeni n'o va opri și n'o va urmări, vă dau cuvântul meu. Mai mult, Jan Pol o va conduce ori unde va dori.

— Accept, zise contesa. Apoi, după ce-și luă rămas bun de la marchiză, adăugă: Dom-

nule de Grigny, nu s'a isprăvit totul între prietenul d-tale și mine. La revedere.

— Apropie-te, domnule, zise marchiza după plecarea d-nei de Maleval. Trebue să-ți spun ceva pe care nimeni n'are voie să audă.

Baronul îngenunchie lângă ea.

— Ascultă-mă: In clipa asta, când moartea e aprcape, vreau să știi că dragostea mea pentru tine m'a ucis. Te-am iubit toată viața; tu m'ai calomniat, n'ai avut încredere în mine. Bănuelile tale erau nedrepte. N'ar fi trebuit să mă condamni fără să mă asculți. Ai zdrobit două fericiri, respingându-mă atât de crud.

— Oh! Léona, Léona!

— Cât de mult îmi place sunetul numelui meu pe buzele tale. Cum m'ai tratat ultima oară când ne-am văzut?

— Cum ai fi vrut să te tratez în clipa când vroiai să ne asasinezi, pe Villiers și pe mine?

— Ingratule, murmură ea. Dacă am urmat-o pe contesă, pe care demonul urei o conducea, am făcut-o tocmai pentru a veghea asupra ta, căci ea te includea și pe tine în răzbunarea contra prietenului tău. Fără mine ați fi fost de o sută de ori pierduți.

— Adevărat?

— Iți jur înaintea lui Dumnezeu, în fața căruia voi apărea peste câteva clipe.

— Oh! Iartă-mă, Léona, iartă-mă.

— Te iert şi te iubesc, Armand. Vrei să-mi dai o primă şi ultimă sărutare?

Tânărul se aplecă spre marchiză, care într'un sărut îşi dădu sufletul.

Baronul se prăbuşi la picioarele ei plângând ca un copil.

O mână aspră i se puse pe umăr.

Era Berger.

—Vei plânge mai târziu, domnule. Să ne retragem. Intâi vii şi apoi morţii! Casa arde!

Vânătorii eşiră din casă în timp ce limbi mari de flăcări, mângâiau pereţii.

Când fură în curte, Berger îl căută pe baron. Nu-l găsi nicăeri.

Îl zări, însă, îngenunchiat la picioarele marchizei, în timp ce casa se prăbuşea, acoperindu-i.

Nepuţând fi uniţi în viaţă, se uneau prin moarte!

XX.

REVANŞA.

O mare agitaţie domnea în fortul Necessity.

Intreaga garnizoană de cinci sute de oameni lucra pentru a pune fortul în stare de apărare.

Englezii se aşteptau la un atac din partea

francezilor; vestea acestui atac fusese adusă cu două zile înainte de contesa de Maleval, care în cursul unei lungi convorbiri cu maiorul Washington, îi dăduse toate dovezile ataculuĭ pe care francezii îl pregăteau.

Orĭ de unde și-ar fi luat contesa informațiunile, lucrul era adevărat.

D. de Contrecoeur însărcinase pe contele de Villiers să răzbune moartea căpitanului de Jumonville.

Contele de Villiers avea la dispoziție șase sute de canadieni, sub comanda lui Kona Handé.

In momentul când trupa se pregătea să plece din Fortul Duquesne, Proscrisul aduse ultimele veștĭ.

— Veștĭ proaste, domnilor. Englezii știu că îĭ vom ataca. D-na de Maleval i-a informat.

— Contesa de Maleval, care și-a trădat țara pentru a se pune în slujba Angliei, zise d. de Contrecoeur, a fost pusă în afară de lege printr'un decret al Guvernatorului Noii-Franțe. Aș fi foarte contrariat dacă mi-ar cădea în mână, fiindcă ar trebui să ordon să fie spânzurată.

— Ce importanță are dacă englezii ne cunosc planurile. Oricum, tot vom cuceri fortul, zise de Villiers.

— Când au aflat de amenințarea unuĭ atac, englezii au trimis patru curieri, pe

patru drumuri diferite, pentru a cere guvernatorului Virginiei ajutoare în oameni, hrană și muniţiuni.

— Drace! Asta-i trist! exclamă d. de Contrecoeur.

— Ar fi fost trist dacă curierii ar fi ajuns la destinaţie; dar printr'o ciudată întâmplare, toţi patru au fost prinşi de pândarii noştri indieni. Şi nu-i numai asta! Hrana lipseşte, iar praful de puşcă e stricat, astfel că sunt convins că dela primul asalt nu vor rezista, şi se vor preda.

După terminarea consiliului, Proscrisul, la invitaţia căpitanului, îl urmă în camera sa.

— Domnule, zise contele de Villiers, nu ştiu cine eşti şi nici nu te întreb; dar de când ne cunoaştem ai fost mereu în preajma mea, ajutându-mă cu un devotament pe care nu-l merit şi nici nu ştiu cărui fapt să-l atribui...

— Iartă-mă, căpitane, dar dumneata ai început relaţiunile noastre, salvându-mi viaţa.

— Asta e o datorie pe care ţi-ai plătit-o cu dobândă, zise, râzând, căpitanul.

— Posibil...

— Vreau însă să-ţi cer ceva de care depinde fericirea vieţii mele; o iubesc pe fiica d-tale.

— Ştiu, răspunse Proscrisul, cu o voce gravă.

— Sunt dintr'o veche şi onorabilă familie şi te rog să-mi acorzi mâna fiicei d-tale.

— Te-ai gândit la numele care mi se dă?

— Nu-mi pasă de el. Ştiu că eşti un om de inimă, leal şi cinstit: d. de Contrecoeur are despre d-ta cea mai bună părere. Dacă ai comis vreodată o greşeală, te priveşte; dacă ai avut vreo nenorocire, te plâng; aici nu suntem în Europa; aici un om este socotit drept ceeace valorează. Fiica d-tale e un înger, o iubesc şi ţi-o cer în căsătorie.

— Te-ai gândit bine, domnule conte?

— Da.

— Niciodată, nu mă vei întreba despre trecutul sau despre numele meu?

— Niciodată!

— Mă vei lăsa să trăiesc după placul meu?

— Vei trăi cum vei voi!

— Fiindcă o doreşti, domnule Coulon de Villiers, îţi dau în căsătorie pe fiica mea Angela. Dar ţi-o dau ca Angela, fiica lui Jan-Pol, Proscrisul, şi nu altceva.

O călduroasă strângere de mână pecetlui această înţelegere.

La 3 Iulie 1754, în zori, sentinelele engleze semnalară trupa franceză, care înconjurase fortul, ascunzându-se după copaci.

Inainte de a ataca d. de Villiers trimise

un parlamentar cerând predarea fortului Necessity.

Răspunsul fu negativ.

După zece ore de luptă, puşcaşii francezi, scoaseră din uz tunurile engleze.

In momentul când d. de Villiers voi să comande atacul, drapelul alb se ridică pe zidurile fortului.

Englezii aveau nouăzeci de morţi, foarte mulţi răniţi şi toată artileria scoasă din uz. O rezistenţă mai mare era imposibilă.

Maiorul Washington se duse în persoană să trateze condiţiile capitulării.

— Aş putea să răzbun asasinarea fratelui meu, zise d. de Villiers, dar nu vreau să vă imit.

Căpitanul de Villiers acordă capitularea care fu semnată la orele opt seara.

Acest act începea astfel:

«Cum noi, francezii, n'am avut niciodată intenţia de a turbura armonia care domneşte între cei doi regi prieteni, ci numai să răzbunăm ASASINAREA unui ofiţer al nostru, purtătorul unei somaţii şi a escortei sale... etc.».

Iar articolul 4 era astfel conceput:

«Cum englezii au în puterea lor un ofiţer, doi cadeţi şi alţi ofiţeri cari au fost făcuţi prizonieri cu ocazi asasinării domnului de

Jumonville, pe care promit că-i voi elibera... etc.».

Actul se termina în acest mod:

«Făcut în dublu exemplar, la unul din posturile blocadei noastre, ziua și anul de mai sus.

Semnat: *George Washington*

James Mc. Kay

L. Coulon de Villiers

Răzbunarea era completă, revanșa strălucitoare, întrucât principalul vinovat recunoștea sub propria-i semnătură crima pe care o comisese și fusese nevoit să se plece în fața generozității omului căruia îi uciscse fratele.

Această victorie nu-i costase pe francezi decât doi morți și șaptezeci de răniți.

Contesa de Maleval dispăruse din nou și nu putu fi găsită cu toate cercetările.

Ludovic, care știa ce soartă ar fi așteptat-o dacă francezii ar fi pus mâna pe ea, complotase cu Berger ca s'o silească să asiste la căsătoria lui, apoi s'o facă scăpată. Astfel voia el să se răzbune, dar soarta decise altfel.

Pe la ora prânzului Proscrisul, cu Angela și cu un călugăr sosiră.

Un mic altar fu ridicat în salonul fortului. Pentru a-i face cinste lui Kona-Handé și a-i

mulțumi pentru nenumăratele servicii ce i le făcuse, Ludovic îl rugase să-i fie martor. Dar timpul trecea și indianul nu se mai ivea.

Însfârșit, pe la orele trei, indianul se înapoie, în fruntea războinicilor săi.

Foarte vesel, indianul arbora la centură o duzină de scalpuri însângerate, de care era foarte mândru și le arăta tuturor.

In zadar, încercă Berger să-l facă să renunțe la aceste macabre trofee, cel puțin în timpul ceremoniei

— Astea sunt scalpuri luate Yankeilor, răspunse indianul. Fratele meu să privească, adăugă el arătându-i un scalp; niciodată n'aș fi crezut că o față palidă să aibă un păr atât de frumos!

Mașinalicește, contele aruncă o privire distrată pe trofeele teribilului războinic și se cutremură recunoscând părul negru al contesei de Maleval.

Mult timp după aceea, Proscrisul fiind ucis într'o bătălie, unde după expresia lui Washington, șase sute de canadieni bătură rușinos două mii de englezi, contele, pe care nimic nu-l mai reținea în America se îmbarcă pentru Franța.

In clipa în care se urca pe corabie, Berger îi dădu un plic sigilat.

— Din partea lui Jan Pol, domnule conte.

— Când ţi l'a dat?

— In ziua căsătoriei dv. spunându-mi să vi-l dau cât mai târziu, după moartea lui sau în ziua plecării dv.

Contele voi să deschidă plicul, dar canadianul nu-l lăsă.

— Il veţi citi mai târziu, când nu veţi mai fi aici.

Rămas singur, contele citi ultima scrisoare a Proscrisului :

«Eram gelos! Să nu fi la fel, tu care-mi iubeşti fiica! Trăiam în aceeaş lume cu tatăl tău... O bănuială nedreaptă ne puse injuria pe buze şi fierul în mâini. Am ucis pe tatăl tău, Ludovic! Iată de ce nu te-am numit niciodată fiul meu! Aceasta a fost pedeapsa mea. N'am avut curajul să fac nenorocirea ta şi a fiicei mele, împiedicând căsătoria voastră. Poate ar fi trebuit s'o fac.

«Iartă-mă!

«Duc cu mine, în mormânt această taină.

«Angela nu-şi cunoaşte adevăratul nume.

«Il poţi spune dacă vrei!

Jan-Pol, Proscrisul
Duce de Saint-Herem

— SFARŞIT —

Colecția Danubiu
Nr. 1
NU SUNT CRIMINAL

de MANSFIELD SCOTT
Un volum de 160 pagini

«Cercul Negru» : Ce stranie semnătură!

Este semnătura unui om acționând singur sau aceia a unei numeroase bande de criminali, hoți, excroci și asasini? Care este vina care apasă pe umerii omului care a evadat din cea mai groaznică închisoare a Statelor Unite? O tânără fată intervine în toată această fantastică întâmplare și ia parte evadatului. Este sau nu vinovat?

Probele par că-l acuză și totuși, iubite cititor, parcă ai fi în dubiu!...

Dar cine poate fi totuși acest misterios «Cerc Negru»?

Trebuie să citiți cartea până la ultima filă și veți afla enigma.

Editura Danubiu
București, Str. Dr. Istrate, 10